

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I .

*Regalo de la biblioteca del fumoso
D. Ramon Lazaro de Dou
Año 1833.*

R. 91.846.

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἔπει-
δ' ἂν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν,
οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον) ἢν περ ἴδῃς Μένι-
ππον τὸν κύνα (εὖροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίν-
θῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶν-
τα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ
γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

DIO. O Pollux, mando tibi, simulatque ad
superos escenderis (tuum enim est,
opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Me-
nippum canem (inueneris autem illum Corin-
thi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes in-
ter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum,
Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae
super

γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἔπαύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλισμα ἐπειδὴν ὄρᾳς τὰς πλυσίδας, καὶ σατραπάς, καὶ τυράννας ἔτω ταπεινὰς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνῃς εἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δειπνον 1) κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρσίς, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura iurifurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino nouit, quae post vitam sint consecutura: hic vero non desines bona fide ridere, veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles et ignauos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, et si quam repererit in triuio Hecates coenam iacentem, aut ouum iustrale, aut tale quiddam.

2. P O L.

1. Ἑκάτης δειπνον] Superstitio sacrificulorum fraudi-

DIALOGI MORTVORVM 3

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγεῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης·
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ἐπεὶ τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟ.

2. POL. At ista renuntiabo, Diogenes: ut
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?

A 2

DIO.

fraudibus incitata, ut ingentem rerum impurarum numerum excogitauit, quibus polui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inueniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labe depelli posset: lustramina vero siue purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere quicquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem vllum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triuiis abijci τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum Ἐκταίῃ dicebatur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-que loco summisset, ille foedissimus atque auersabilis piaculum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Iam porro idemne, quod τὰ Ἐκταίῃ, fuerit Ἐκτής δειπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum vsus scilicet

ΔΙΟ. γέρον, Φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέττας Φιλοσόφους ἐπισκώπτει. * ΠΟΛ. ῥάδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βέλεις καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐντεῖλωμαί τι τὰς Φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ εἰδὲ τέτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα 2) Φύξιν ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multiforme, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adfumentis variū: ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus vniuersis rixari,

cet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuiis pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. *Hemst.*

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. Cognatus.*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἄλλοις, καὶ κροκοδείλης 3) ποιῶσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἄπορα ἐρωτῶν 4) διδάσκει τὸν νοῦν 5).

ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμυδῇ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι
Φήσας, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟ.
σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ' ἐμῶς λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πο-
λυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί,
ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μωρεῖ-

karī, cornua generare sibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.
P O L. Sed me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. D I O. Τῦνι tu plorare illos a me
iube. P O L. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

3. D I O. Diuitibus autem, «suauissime
Pollucule, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet

A 3

ipfi

3. Κροκοδείλης] Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilus, inquebant, raptum puerum redditu-
rum se spondet verum respondentī: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non. du Soul.

4. Ἐρωτῶν] De philosophorum mutuis in-
terrogationum laqueis, quibus se inuicem
irretire conabantur, verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νοῦν] Τὰς νέας scribe. Guicetus.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τῶνας, καὶ
τάλαντα ἐπὶ τετράντοις συντιθέντες, ἕς χρη
ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλ-
λὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
λαισῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
τὰ χαροπὰ, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα
ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἡ νεῦρα εὐτονα, ἡ
ῶμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φα-
σίβ), κρανία γυμνὰ τῷ κάλλει. ΠΟΛ. οὐ
χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vfurarum, et
talenta super talentis componentes, quos oportet
vno obolo instructos huc venire paulo post?
P O L. Et illa dicentur ad eos. D I O. Imo et-
iam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo
Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos
nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
cantes oculos, nec florem in facie amplius
adesse, aut nervos intentos, humerosue vali-
dos; sed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
crania nuda pulcritudine. P O L. Ne ista
qui-

6. Πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί] Vbi sermo
fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
rem rediguntur, frequenter adhiberi solet
κόνις. At si, quibus incommodis haec ver-
ba premantur, consideratius examinaris,
alia

DIALOGI MORTVORVM 7

χαλεπὸν εἰδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ
ἰσχυρὰς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ
δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκ-
τεῖροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μῆτε δακρύειν,
μῆτ'

quidem molestum erit exponere apud pulcros
et robustos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam
sunt sane multi, et grauitur ferentes illam rem,
misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

A 4

neque

alia longe facies apparebit, multoque de-
formior, quam ut elegantiae Lucianae re-
spondeat. Primum Φασὶ notum prouer-
bium communique vlu receptum demon-
strat; cuius quis dixerit vllum inueniri ve-
stigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; Deinde
quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum?
Addam, mihi non videri inter se congrue-
re copulata μία κόνις* satis erat, κόνις
πάντα* Scribendum itaque, πάντα μία
Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνά τῶ καλλῶς,
in quibus nihil est, quod vllam in partem
offendat. Prouerbii potestas explorata com-
plectitur eas res, quae diuersi generis at-
que ordinis sine vlllo discrimine eundem in
locum et conditionem coguntur. Lucianus
aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud
inferos significaret nullum esse nec formae
nec virium discrimen, aequatoque iure
cunctos inter se similes ac pares. Hemst.

μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεῖ πλεσίς ἔδέν
 ἀμείνεις αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς
 ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμᾶ ἐπιτίμησον, λέγων
 ἐκτελεύσθαι αὐτάς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγε-
 νες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔ γὰρ ἀνέξομαι
 γε· ἃ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας, ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.
 ΔΙΟ. ἐάσωμεν τὰς, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ
 οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμᾶ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic ob-
 tinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos
 esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihi-
 lo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si
 viderur, meo nomine exprobra, dicitoque mo-
 ribus solutis eos a pristina seueritate descuiisse.
 POL. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis
 quicquam dixeris; equidem non patiar: quae
 vero ad alios mandasti, renuntiabo. DIO.
 Mittamus istos, quoniam ita tibi viderur: at tu,
 quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

Πλάτων, ἡ κατὰ Μενίππῃ.

ΚΡΟΙ. Οὐ Φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον
τετὸνι τὸν κύνα παροικῶντα· ὥς

ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάρησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν
εἰς ἕτερον τόπον. ΠΑΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν
ἐργάζεται ὁμόνευρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
οἰμώζομεν, καὶ γένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν
ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσι, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανά-
παλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν
θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
δα καὶ καθαύματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ
καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. Non ferimus, o Pluto, Menippum
istum canem iuxta nos habitantem:

quare aut illum aliquo abire coge; aut nos ni-
grabimus in alium locum. PLV'T. Quid au-
tem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit
mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
gemimus, istorum reminiscentes, quae supra
adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
det, et conuiciatur mancipia nos et purga-
menta piacularia vocitans: interdum etiam
cantando obturbat nostros gemitus: in sumi-

ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥΤ. τί ταῦτα φαῖν,
ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλάτων. μισῶ
γὰρ αὐτάς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς
καὶ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθα-
νόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω.
χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτάς. ΠΛΟΥΤ. ἀλλ'
καὶ ἡμεῖς λυπῶνται γὰρ καὶ μικρῶν σεβόμενοι. ΜΕ.
καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν
τοῖς τῶν σεναιγμοῖς; ΠΛΟΥΤ. καὶ δαμῶς. ἀλλ'
καὶ ἂν ἐδελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ
Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκετε,
ὥς οὐδὲ παυσομένῃ μου· ἐνθα γὰρ ἂν ἴητε,
ἀκολα-

ma, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt,
Menippe? MEN. Vera, Plute; odi enim eos,
quippe ignavos et perditissimos, quibus non fa-
tis fuit vivere male, sed et mortui recordantur,
ac mordicus retinere cupiunt res superas: gau-
deo propterea, dum dolore eos adfacio. PLUT.
At non oportet: dolent enim non parvis rebus
priuati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto,
qui calculum adicias eorum suspiriis? PLUT.
Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos
mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phry-
gum et Assyriorum, ira vobiscum statuite, me
nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iue-
ritis,

DIALOGI MORTVORVM II

ἀκολαθῆσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ ὕβρις γ); ΜΕΝ. ἔκ·
ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσ-
κυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες, καὶ τᾷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαρῶν οἰμώζετε, πάντων
ἐκείνων ἀφηρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ
θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν
ἐγὼ χρυσῶ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ.
εὖγε ἔτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ,
τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνέρων,
ἐπάσσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ritis, persequar aegre vobis faciens, occinens
et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
lia est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
Euge, ita institute: lamentamini quidem vos:
ego vero illud, NOSCE TE IPSVM, sae-
pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ ὕβρις;] Attica loquendi for-
mula grauem indignationem continens. H.

III. ΜΕΩΠ-

III.

Μενίππε, Ἀμφιλόχῃ καὶ Τροφώνιῃ.

MEN. Σὺ μὲντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐν οἷῳ ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάτριοι τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἂν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἐν ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτεραπεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφιλόχος μὲν ἔστος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶν.

Menippi, Amphiloichi et Trophonii.

MEN. Vos autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae deum isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego

DIALOGI MORTVORVM 13

τῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἢν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ 8). σύ δ' εἰκας ἐκ ἐπιδεδυ-
μηνέναι Λεβαδείᾳ τοπαρέπαν· ἔ γάρ ἡπίξεις
ἐν τέτοις.

MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Ἀεβάρδειαν γὰρ
παρέλθω, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ἐθόναις γελοῖως,
μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῶ σϑο-
μῆς, ταπεινῶ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ αὐ-
τῆς δυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς,
μόνη τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαν-
τικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
ἐξ

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis
descenderit ad me; haud sane videris vnquam
inuississe Lebadiam non enim fidem negares
istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam ad-
iero, ornatusque linteis ridicule, ossam mani-
bus tenens irrepsero, per os depressum, in spe-
cum, nequeam scire te mortuum esse, quem-
admodum nos, sola praestigiarum fraude di-
ersum? Verum, per artem diuinandi, quid
autem heros est? ignoro enim. TROPH.
Ex

8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] vulgatissima sunt μαν-
τεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφώνιαν. Rarius inue-
nies κατέλθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τρο-
φώνιον. Hemst.

ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῷ σύνθετον. ΜΕΝ. δὲ μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε θεός· καὶ συναμφοτέρων ἐστίν. νῦν ἂν πᾶσα τὸ θεῷ ἐκείνῳ ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. ἐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ἔλος εἵνεκρός, ἀκριβῶς ὀρώ.

Ex homine quiddam et deo compositum. ΜΕΝ. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? ΤΡΟΦΗ. Oracula edit, Menippe, in Boeotia. ΜΕΝ. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν,

Mercurii et Charontis.

ΜΕΡC. Rationes ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid

DIALOGI MORTVORVM 15

τῶν, καὶ ἀπραγμονέσεσθαι. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντε-
 λαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλὰ
 λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠνη-
 σάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
 θει 9) πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
 καὶ ἀνέσταν ὑπὲρ τῶ ἰσίου· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
 κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τάττας προστίθει. ΕΡ.
 καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῶ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεω-
 γότα, καὶ ἦλκας δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' ᾧ τὴν
 ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
 ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
 stiae. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli
 comparatam quinque drachmis. CHAR. Ma-
 gno dicis. MERC. Per Plutonium ipsis quinque
 drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
 nis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas et
 binos obolos. MERC. Et acum ad velum sar-
 ciendum: quinque obolos omnino persolui.
 CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram,
 qua oblinantur nauigii patentes rimae, et cla-
 vos item, et funem, unde hyperam con-
 fecisti; duabus drachmis haec cuncta. CHAR.

Euge.

9. Τίθει] Proprietatem τῶ τιθέναι pro λο-
 γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
 saubonus observauit ad Theophr. Char. c. 23.
 p. 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennae ad
 malos destinabant, Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. εὐγε, ἀξία ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐσιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῇ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόος τινὰς, ἐνέστα τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθεμῖα.

ΕΡ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδᾶμαι τὰ κῆνισα εὐχόμενος II) γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ. ἔκ ἐσιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῇ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὀρεῖς, ἀφικνῶνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum als? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quidam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus euenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adueniunt nobis: est enim pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Hemst.

II. Τὰ κῆνισα εὐχόμενος γ.] Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 17

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν πραττεύοιτο ὑπὸ σὲ τὸ ὀφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὧ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, ἐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκυσιν ἐπιβλεπόντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόνασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. ἐκὼν ἐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σέ.

pax. M E R C. Praestat ita se rem habere, etiam si nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti quales aduenirent, strenui omnes, sanguinis pleni et faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati filii inuicem, ut quidem videntur. C H A R. Valde scilicet expetendae sunt. M E R C. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότα λέγω, τὸν πλάσιον Εὐκρά-
την, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εισίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ
θηρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναί, τὸν Σι-
κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρ-
μῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ
βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε
οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δὲ γε κόλακας
αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς
ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιῷτον. ΠΛ. ἔμενεν,
ἀλλὰ

Plutonis et Mercurii.

PLUT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
vectum aetate, diuitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
qui venentur quinquaginta mille. MERC.
Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
tem? PLUT. Eum, Mercuri, viuere sine, ad
nonaginta annos, quos vixit, admensus toti-
dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
iam. Verum adulatorum eius, Charinum iuue-
nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
nem omnes. MERC. Alienum plane videri
queat hoc tale. PLUT. Neutiquam;
sed

DIALOGI MORTVORVM 19

ἀλλὰ δικαιοτάτων. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιῶνται ἔδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐς ἡμιάρωτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανερωῖ· καὶ νοσῶντος, αὐτὸς μὲν βλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὁμῶς ὑπισχνῶνται, ἣν ῥαίσις· καὶ ὁλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίψαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῆργοι ὄντες· πολλὰ καὶ ἐκεῖνος εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὸς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἑοικῶς ἔρῃ-
ται

sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; et quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: et plane varia quaedam est et versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. ΜΕΡ. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe vana laetatur: inio etiam semper moribundo similibus

ται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλη-
ρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται 12), ζῶν
μακαρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. ΠΛ. ἔκ᾽ ἐν ὃ
μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως,
ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν
ὄνειροποληθέντα πλῆτον ἀπολιπόντες, ἡκέτω-
σαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέ-
λησον, ὦ Πλῆτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη
αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi
vero iam forte inter se diuisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repu-
bescat: illi autem a media spe, somniatis opi-
bus relictis, detrufi iam veniant mali male
mortui. M E R C. At tu securo sis animo, Plu-
to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κληρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Hi
vero iam forte inter se diuisa pecudum ritu
securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes;
rationibus suis adscribentes, ea τᾷ τιθέναι
potestate, quam ad Dialogum superiorem
exposuimus: βόσκειν vero de hominibus
etiam usurpari, sed saepe cum contemptu
quodam et conrumelia, vt significetur eos
pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
Dukerus ad Thucydidi. p. 476. n. 37. Hemst.

ΠΛ. κατ' ἄσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλάτωνος.

ΤΕΡΨ. Τῷτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θέκριτον ζῆν ἔτι; ΠΛ. δικαιοτάτον μὲν ἔν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμεοις ἀποθανεῖν τῶν Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβέβλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. ἔγὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλάτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῃ, παρα-

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istane res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucritus vivit adhuc? PLVT. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus insidiabaris ipsi, auide expectans haereditatem. ΤΕΡΡ. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius vti diuitiis ipse possit, abire vita,

παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Π. Α. καινὰ , ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλάτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκᾶν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τῆτον, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀνασρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὁδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὀρῶντα, οἰκείταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἔδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον,
ὑπὸ

locumque cedere iunioribus? PLVT. Tu quidem, o Terpsion, nouae legis es auctor, ut is, qui amplius diuitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, et deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, seruulis quatuor corpore curuato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suae sentiat, animatum quoddam sepulchrum,

ὑπὸ τῶν νέων κτχγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστες, καὶ ἐξέωμενες ἄτας νεανίσκας· ἄνω γὰρ ποταμῶν τὸ τό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίς ἐθεράπευσεν. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βῆν πολ-
λάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συν-
τώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ
τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς
ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐ-
τὰς 13); τοιγαρὶν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
ἐκεῖ-

chrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam obseruarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLV T. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiatis, et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis
B 4 ab

13. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτὰς] Εἰσποιεῖν
Graecis est, adoptandum aliquem tradere
in gentem aliam ac familiam; quo pacto
sensu

ἐκείνων κακορρυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucun-
dissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, vnde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici usus. Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτὸν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέγων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit et apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae; cur alienis*

DIALOGI MORTVORVM 25

πολλοῖς ἡδίζον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινὰ ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γράων καὶ γερόντων ἐρωῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοί εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραςοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς

diffima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Nouam profecto illam artem excogitastis, vetularum et senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odissē se

B 5

fingunt,

nis inhiētis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio Φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab vno motus incitatoris capite, prout diuersis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diuersos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae riuulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam vtaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. Hemst.

τὰς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαμ δορυφορήσαντες 14). ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρητῆσι πάντων. οἱ δὲ ὑποπρίσσι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγόντες 15).

TER.

fingunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectari; liberi autem et natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti, vero infrendunt dentibus emundati.

4. TER.

14. Δορυφορήσαντες] Qui diuitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, et perpetuo quasi satellitio stipauerant. *H.*

15. Ἀποσφυγόντες] Antequam explorari quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi et propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripuens, fumoque se tantum prodit. His consideratis arduum non est definire *Luciani* verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendunt interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controuerfiam optimo iure moueant.

Omitto

DIALOGI MORTVORVM 27

ΤΕΡ. Ἀληθῇ ταῦτα φῆς. ἐμᾶ γὰρ Θύκρι-
τος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν;
καὶ

4. ΤΕΡ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
Thucritus a me profecta quot dona consumsit
semper

Omitto vsum Aoristi secundi, nusquam cer-
te alibi mihi observatum. Primum indoli
τῷ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ,
vt in vnum vocabulum commode coalescat:
vtique scripsisset potius ὑποσφυγέσθαι cre-
berrimae consuetudinis auctoritate muni-
tum. Deinde cur non ὑποσφυγόμενοι;
aptius sane multoque magis ad hunc locum
appositum. Tandem magnum est corrupte-
lae latentis documentum interpretatio κα-
ταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quod-
cumque in *Luciano* repererat, apposuit, hoc
quidem vulgatum ἀποσφυγέσθαι reperisse
nequaquam credi potest. Criticen ergo re-
stat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo
nodo conferre possit: blanditur enim uero
Kusteri coniectura, qui rescribendum mo-
nuit ἀπομυγέσθαι. Quanquam nunc rarius
inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae,
cur fidem denegemus adfirmanti I, 78.
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει
ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Hesych.* Ἀπο-
μύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod po-
sterius sine dubio pertinuit ad illustrandum
aliquem Comici locum, vbi miris praesti-
giis delusus senex auro emungebatur. Con-
gruit

καὶ ὁπότε ἐσίειμι, ὁποσένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων,
ὡς' ἐγώ γε, ὅσον αὐτίκα οἶόμενος ἐπιβῆσειν αὐ-
τὸν τῆς σορῆ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
βάλλοιν-

semper mox morituro similis, et, quando intra-
rem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi
ex ouo pullus imperfectus, crocitando suspirans.
Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam
inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
me

gruit Latinorum *emungere*, quod est *per do-
lum et astutis technis defraudare*. Quamob-
rem eleganter ἀπομυγέντες, ab eo, qui te-
stamento nequissimos vultures excluserat, de-
lusi atque emuncti. Verum hoc pacto nec
dum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad
suum illud καταγελασθέντες. Igitur ἀπο-
μυγέντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum
subsannandique, accepit, vel in exemplari
suo legisse censendus est ἐπιμυγέντες. Nunc
si Scholiasten secutus probaueris ἐπιμυγέντες,
sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
neque enim ad testatorem amplius, a quo
fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
πολλοῖς ἡδιστὸν γίνεται, quorum plenis ca-
chinnis pessimi captatores excipiuntur : Hi
vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob-
destitutam haereditatis per insidias adperitae
spem irrisi ac ludibrio habiti. Hemst- :

DIALOGI MORTVORVM 29

βάλλοιντό με οἱ ἀντερασά τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττωι. ταῦτα γέν μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἷτια γεγέννηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσῶτόν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφεισῆκει θάπτομένῳ πρῶν ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θυκρίτε, ζώης ἐπιμήκισον, πλῆτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας ἰτὲς κόλακας. ΤΕΡ. τῷτο μὲν, ὦ Πλῆτων, καὶ ἐμοὶ ἥδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήσκει Θυκρίτε. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis insomnia iacebam dinumerans singula, disponensque: imo haec ipsa mihi mortis extitit causa, insomnia inquam, et curae; hic vero, tanta mihi esca deglutita, adstabat, quum terrae mandarer pridie multo cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime, diuitiis simul abundans, et tales deridens; neque ante tu quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adulatores. ΤΕΡΡ. Id quidem, o Pluto, et mihi iam gratissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLVT. Bono sis animo, Terpsion; etenim

Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκισον, ὦ Θέκριτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuerrent sub iisdem curis huc deduciti. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. *Hemst.*

VII.

Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλεόν τῃ ἱκανῶς ἐμΦαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν,

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Diniae, et plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum notui: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

DIALOGI MORTVORVM 31

παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὲν παράδοξόν τι ἐγένετο· εἶσθαι γὰρ καὶ σύ πᾶ Πτοιοδώρου τὸν γέροντα. ΖΗΝ. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλάσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἥδειν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα
 ἐς μὴ-

Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam praeter opinionem evenit. Nectucredo non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Orbium illum, ac diuitem, quocum te plerumque noueram vna esse. CAL. Illum ipsum semper obseruabam promittentem, me relicto haerere, se moriturum. Quum autem illa res in longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι] Berglerus quum ad Alciph. I. Ep. 3. vbi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες; monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi aequiualente praepositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis et Callidemidae, vbi alter istorum, qui senis cuiusdam haereditatem ambiebat, dicit, ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, vt me viuo moriatur, sine superstite me. Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, relictis, superstitibus filiis obire. Hemst.

ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν δ' γέρον ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον· ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδῶρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆνα αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφῆσειν αὐτέν. ΖΗΝ. τί ἔν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λησάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδῶρι, τὴν ἔχουσιν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς ἐκ οἷδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad haereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi serum a poculis, simulatque Ptoeodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venena-

DIALOGI MORTVORVM 33

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτῶκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑπεβολιμαῖες ἀντ' ἐκεῖνε νεκρός· τί ᾤτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὲν ἔκ' ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. ΖΗΝ. ἀρεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονδας· ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ ἀκφίδιον· εἶτα συνέισοίμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγὼ καὶ αὐτός, οἷα γε ὁ αἰσχροῦς εἰργασαί. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' ἄδὲ σὲ τὴν ἐπίτιμον ἐχρῆν τραπέεσθαι. ἦγε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέςερον, εἰ καὶ ἐλάχιστος βραδύτερος ἦν.

venenatum, Ptoeodoro venenū puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio parastasis iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? ἔλεν, ο Ζηνόφαντες? atqui non decebat sodalem virum irridere. ΖΕΝ. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi consigit. Senex vero quid ad ista? ΚΑΛ. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tam, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae seruus a poculis patrasset. ΖΕΝ. Enimvero neque tu ad compendariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

Κνήμιονος καὶ Δαμνίππου.

ΚΝΗ. Τὸ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, 'Ο νε-
 βρὸς τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγα-
 νάκτεῖς, ὦ Κνήμιον; ΚΝΗ. πορθάνῃ ὁ, τι
 ἀγανὰκτῶ; κληθέντες ἀνδρῶσις κατακείλοιτα
 κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλιος, εἰς ἐβελόμην ἂν μά-
 λιστα σχεῖν τὰ μὰ παράλιπών. ΔΑΜ. πῶς τὰτ'
 ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πᾶν πλάσιον
 ἔτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεί-
 ρος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσέειπε· ἔδοξε
 δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. Hoc illud est, quod proverbio dici-
 tur, Hinnulus lionem. D A M.
 Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid
 indignè rogas? haeredem inultus reliqui, arte
 circumuentus miser, iis, quos volebam maxi-
 me mea possidere, praeteritis. D A M. Qui-
 nam illud accidit? CNE. Hermolaum illum
 valde diuitem colebam spe mortis: neque
 ille illibenter obsequium admittebat. Illud in-
 super

18. 'Ο νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eoprouer-
 bio inexpectati euentus atque ante non
 prouisi significatio. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 35

δὴ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας
 εἰς τὸ Φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ-
 μὰ πάντα, ὡς καὶ ἐκεῖνος ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ πράξεις. ΔΑΜ. τί ἔν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ.
 ὅ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς θαυτῷ διαθή-
 καις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ
 τέγες μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον
 τῷ δελῆατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. ἂ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὥς σοφισμὰ
 κατὰ σαυτῷ συντέθεικας. ΚΝΗ. εἰκα· οἰ-
 μῶζω τοιγαρῶν.

super videbatur mihi callidum esse, si profes-
 rem testamentum in publicum, quo illum scri-
 pseram haeredem bonorum meorum omnium,
 ut ille vicissim me aemularetur, idemque face-
 ret. D A M. Quid igitur ille? C N E. Quid
 suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
 ignoro: Ego sane repente sum mortuus, testā
 mihi, in caput incidente. Et nunc Hermolaus
 habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
 simul cum esca deorsum abrepto. D A M. Ne-
 que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
 que dolos aduersum te instruxisti. C N E. Ita
 quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμίλῃ καὶ Πολυεράτῃ.

ΣΙΜ. **Η**κεις πρότε, ὦ Πολυεράτε, καὶ σὺ παρ' ἡμῶν, ἔτη οἶμαι πάλιν ἀπαδεύοντα τῶν ἐκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. σιγῇ ἐπὶ τοῖς ἐννευήκοντα, ὦ Σίμιλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριακοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντα σκόντας, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τῆτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ εἰδύνασθαι.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

ΣΙΜ. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas opinor, prope ab annis centum absuit. ΠΟΛ. Ὅστω annos supra nonaginta vixi, Simyle. ΣΙΜ. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. ΠΟΛ. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. ΣΙΜ. Mirum enimvero, si tu vetulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. ΠΟΛ.

DIALOGI MORTVORVM 37

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην·
 ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖ-
 κες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας,
 καὶ τράπεζα ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καί-
 να ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπι-
 γάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει 19) μοι, ὦ γυν-
 ναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γὰρ καὶ ἔωθεν μὲν εὐ-
 θυς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μέγα πολλοί· μετὰ δέ,
 παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν
 τῆς γῆς κάλλιπα. ΣΙΜ. ἐτυράνῃσας, ὦ Πο-
 λύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλ' ἐρασάσθ
 εἶχον μωρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐρασὰς σὺ τη-
 λικᾶτος

2. P O L. Primum omnia poteram: deinde ad-
 erant etiam pueri formosuli sane multi, et mu-
 lieres tenerrimae, et vnguenta, et vinum fra-
 grans, et mensae vel Siculis delicatesiores. SIM.
 Noua narras: equidem te valde parcum cogno-
 veram. P O L. At adfluebant mihi, vir optime,
 ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad
 ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum
 postea omnis generis dona adferebantur, ex quo-
 cumque terrarum angulo praestantissima. SIM.
 An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL.
 Neutiquam: verum amatores habebam ingenti
 numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea

C. 3

aera-

19. [Επέρρει.] Dicitur ἐπέρρειν de abundantia
 scaturigine, quae, ni moles obijciantur,
 campi ipsi inundantur. du Soul.

λκιῶτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
νὴ Δία τὰς ἀρίστες γε τῶν ἐν τῇ πέλει. καὶ γέ-
ροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρεῖς, ὄντα, καὶ
λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὃν τινα
ἐν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μὲν καὶ σύ
τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίε διε-
πόρθημευσας, εἴτ' αἱ σοὶ εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἴ-
ναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπερχῆς, καὶ ἀξίερασον;
ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.
ΣΙΜ. αἰνύματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν περὶ δηλός γε ὁ ἔρως ἀποσὶ
πολύς ὢν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνες καὶ πλασίες γέ-
ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
ὦ θαυ-

aetate, dentes quatuor habens? POL. Ita me
Iupiter amet, primarios quidem civitatis: illi
me vetulum, (et, uti vides, calvum, lippum
praeterea, et senili mucro fluentem mirifica vo-
luptate colebant; isque eorum erat beatus,
quemcumque solum adspicerem. SIM. Num
et tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
transuexisti, quae tum tibi optanti dederit esse
iuvenem et pulcrum denuo, atque amabilem?
POL. Haudquaquam; sed vel talis summo de-
siderabar. SIM. Aenigmata loqueris.

3. POL. Aequi manifestus est amor hicce
tam frequens, qui orbis senibus et locupletibus
infidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam,
vir

ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσεῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, καὶ ὀλίγα τῶν ἐρασῶν ἀποτέλεινα, μονεναχί προσκυνημένος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλὰ κίε, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιγλῶντο, καὶ ἀλλήλους περιβεβάνοντο ἐν τῇ περὶ ἐρῆς φιλοτημίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἔν πως ἐβέλυσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπελιπεῖν ἐφασκον· ὃ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κληρονομηκώτερον παρεσκευάζεν ἑαυτόν· ἀλλὰς δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασιν ἐφάσατο.

ΣΙΜ.

vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. PQL. Verum, o Symyle; non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab ijs. Quin saepe superbius adspernabar, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? POL. Palam singulos illorum haeredes me relicturum esse dietitabam: credebant scilicet, eo-que magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖα τὸν κληρονομὸν
 ἔσχον; ἤπερ τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ.
 ἂν μὰ Δι', ἀλλὰ νεώνητόν τίνα τῶν μερμηρίων
 τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη,
 ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.
 ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτε σοὶ ἐκεῖνος ἐχαρίζε-
 το. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτε-
 ρος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλε-
 θρος 20), ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύε-
 σιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν
 ἐν τοῖς εὐπατριδαῖς ἀριθμεῖται, ὑπεξυψημένος
 μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haeredem
 habuerunt? num quid aliquem genere propin-
 quum? POL. Nullo modo; sed recens emtum
 quendam adolescentulorum forma commenda-
 bilium Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter,
 Polystrate? POL. Annos admodum viginti
 natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille grati-
 ficaretur. POL. Vel sic tamen multum illis di-
 gnior, qui haereditatem cerneret, quantumvis
 barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates
 adfectantur. Is igitur haeres meus fuit, et
 nunc summo loco natis adnumeratur ille mento-
 rafo

20. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] Usurpari solet
 de perditissimo mancipiorum genere illud
 vocabulum, quales erant inprimis Phryges.
 Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 41

μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρε δὲ εὐ-
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεὺς
συνατρώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. ἔμοι μέ-
λδι, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ·
ἐκείνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

raſo delicatulus, et barbare loquens, quitamen
Codro nobilior, Nireo formatior, Vlyxe pru-
dentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad
me: vel Imperator ſit Graeciae, dummodo ne
iſti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφόρων.

ΧΑΡ. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὀρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tuorum diuerſorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philoſophus,
Rhetor.

CHAR. **Α**uſcultate, quo ſtatu noſtrae ſint res:
paruula vobis, vt videtis, eſt ſca-
phula,

Φίδιον καὶ ὑπόσαθρὸν ἔσι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολ-
 λὰ, καὶ ἦν τραπὴ ἐπὶ θάτερα, σίχνησεται πε-
 ριτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοῦτο ἅμα ἤκατε, πολλὰ
 ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν ἔν μετὰ τέτων ἐμῶν
 τε, δεδία μὴ ὕσερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα
 ὅπόσοι ναῖν ἐκ ἐπίσασθε. ΝΕΚ. πῶς ἔν ποιή-
 σαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν Φράσω.
 γυμνὰς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάν-
 τα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γάρ
 αὖν καὶ ἔτω δέξαίτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ
 δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τέτε μηδὲνα πα-
 ραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς αὖν μὴ ψιλὸς ἦ, καὶ τὰ
 ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ
 δὲ τὴν ἀποβάθραν, ἕως διαγίνωσκε αὐτοῦς,
 καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque
 crebris perfluit: si inclinauerit in alterutram
 partem, pessum ibit euerfa: vos autem tot simul
 aduenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum
 istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne
 postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare
 non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est,
 vt prospera nauigatione vtamur? ΧΑΡ. Equi-
 dem dicam: nudos ingredi oportet, superuacuis
 istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic
 ceperit vos naucula haec vectoria. Tibi autem,
 Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum vt
 admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supelle-
 tillem, vt dixi, deposuerit. Ad scalam itaque na-
 valem

καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

EP. εὖ λέγεις· καὶ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὗτοσί τις ὁ πρῶτος ἐστὶ; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπαρρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ εἰς ἐκόμεισα, εὖ ποιῶν. EP. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστερὴν, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε, παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ἐστι; CHAR. Χαρμολέως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραιος· ἔ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν. EP. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν

valem adstantis dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito. MERC. Redde mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Incende, Menippe, virorum optime, primanique sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur. MERC. At enim exue formam, et labia cum ipsis osculis, et comam

πὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ προσω-
 ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς
 εὐζῶνος εἰ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἄτοσι, καὶ τὸ διάδη-
 μα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
 Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος. ΕΡ. τί ἔν, ὦ
 Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί
 ἔν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἀν-
 δρα; ΕΡ. τύραννον μὲν καὶ δαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
 λα· ὥς τε ἀπόθῃ ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδέ σοι ἐπὶ πλά-
 τος ἀπὲρ ἵπταται. ΕΡ. καὶ τὸν τόφον ἀπόρρι-
 ψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροχίαν· βαρή-
 σει γὰρ τὸ προθμειὸν συνεμπесόντα. ΛΑΜ.
 ἔκῃν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
 fidentem, cutemque totam. Recte habet: ac-
 cinctus es: iam ingredi.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
 te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP.
 Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
 ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
 LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
 dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
 quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
 re depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt ab-
 iectæ. MERC. Praeterea fastum abiste, Lam-
 piche, et despectionem aliorum: onerabunt eni-
 m naviculam, si tecum simul incidant. LAMP.

Ac

DIALOGI MORTVORVM 45

ἐμὴν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν
 ἐφεσριδα. ΕΡ. ἔδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες,
 ΛΑΜ. εἶναι τί ἐτι; πάντα γὰρ ἄφῃμα, ὡς
 ἔρῃς. ΕΡ. καὶ τὴν ὁμότητα, καὶ τὴν ὕβριν,
 καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ
 σοι ψιλός εἰμι. ΕΡ. ἐμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσχερος, τίς εἶ; ΔΑΜ.
 Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα
 γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ.
 ναί, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.
 ΕΡ. ἔ γυμνόν, ὦ βέλτισε, τοσαύτας σάρκας
 περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ
 καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερ-
 θείς

At saltem diadema sine me retinere, amiculum-
 que purpureum. MER C. Neutiquam: verum
 et ista mitte. LAMP. Fiar: quid porro? nam;
 vti vides, cuncta dimissi. MER C. Etiam crude-
 litatem, et amentiam, et contumeliam, et iram,
 ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me-
 tibi plane nudum. MER C. Ingredere nunc
 scapham.

5. Tu autem obesus, carniū mole gravis, qui
 es? DAM. Damafias athleta. MER C. Ita sane
 videris: novi enim, vt qui te saepe viderim in pa-
 laestris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe
 nudum; MERC. Haudquaquam nudum, vir opti-
 me, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas
 exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero
 tantum

θεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνης τούτης ἀπέφ-
 ῆλπον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδὲ σοὶ γυ-
 μνὸς, ὡς ὄρεῖς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοτάκεις
 τοῖς ἄλλοις νεκραῖς. ΕΡ. ἔτιω. ἅματιον ἀβάρη
 εἶναι, ὥς ἐμβαινα.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλετον ἀποθέμενος, ὦ Κρά-
 των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
 Φὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν
 προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος,
 καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκῆρυξεν
 εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων
 ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ
 ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
 νεύομε-

tantum pede imposito. Imo etiam coronas istas
 abiice, et praeconia. DAM. Ecce me tibi ve-
 re nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequa-
 lem pondere. MERC. Sic praestat esse leuem:
 itaque nauiculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positus, o Crato, et
 mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum por-
 ta tegumenta funebria, nec maiorum dignita-
 tes: relinque vero et genus et gloriam, et si
 quando ciuitas publico te praeconio decorauit
 bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec
 quod magnum monumentum tui honoris causa
 exaggerari dicito; grauant enim ista vel com-
 memo-

DIALOGI MORTVORVM 47

πυόμενα. ΧΑΡ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δὲ
τί γὰρ αὖν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαββαί. σὺ δὲ ὁ ἐνσπλος, τί βέλει; ἢ
τί τὸ τροπαιὸν τῷτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνί-
κησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίσθυσα, καὶ ἡ πόλις ἐτί-
μησέ με. ΕΡ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τροπαιὸν· ἐν
αἵδᾳ γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδ' ἐν ὅπλων δεήσει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπὸ γε τῷ σχήματος, καὶ
βρενθυόμενος 21), ὅτ' αὖς ὁ Φρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ
τῶν

memorata. C H A R. Inuitus equidem, abii-
ciam tamen: nam quid faciam?

7. M E R C. Papae: tu autem in armis totus
quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res
praeclaras gessi, et praemiis me ciuitas honora-
vit. M E R C. Mitte humi tropaeum: in orco
pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero seuerus, de habitu quidem,
fastumque praeferens, superciliis arrectis, in
medi-

21. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referen-
dum est hoc verbum, quae raro ab ipsis
veteribus vsurpata, quippe notae plebeiae,
recentioris aevi scriptores frequentius ex-
coluerunt. Facilius autem in βρενθύσθαι
significandi vim exemplorum ope decla-
res, quam abstrusam originem aperias.
Mihi videtur in βρενθος primaria fuisse vir-
tus tumoris et ὀγκος, quae quasi materies
subiecta

τῶν Φροντίδων, τίς ἔστω; ὁ τὸν βαδύα πύγαν
 να καθευμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὃ Ἐρ-
 μῆ· μᾶλλον δὲ γῆης, καὶ τερατείας μετός· ὥς
 ἀπόδυσον καὶ τᾶτον. ἄψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
 λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατὰ
 θεὸν σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάν-
 τα. ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
 ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν,
 καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
 barbam demisit? ΜΕΝ. Philosophus aliquis,
 Mercuri: quin potius incantator, et prodigio-
 rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
 iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
 abscondita. MERC. Depone tu habitum pri-
 mum; tum ista omnia. Iupiter! quantam ina-
 nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
 et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
 stiones

subiecta se porrigit ad diversos significandi
 ductus. Βρενθος certe apud *Aschen.* XIII.
 p. 611. E. pro *fastu tumido et arrogantia*
contemptoria ponitur. Fuerit etiam lectum
 alicubi ἢ βρενθός, nisi me fallit in *Hesychio*
 corrigendo coniectura, βρενθός, πυθμην,
 τύμβος, καὶ ἔρεσον, ἔ καὶ βρενθος. Hinc
 prono alueo defluunt βρενθύεσθαι et βρεν-
 θύνεσθαι; non secus atque a πληθύς exi-
 stunt πληθύειν et πληθύνειν. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM 49

καὶ ἐρωτήσεις ἀπώρες, καὶ λόγους ἀκαθάρτους,
καὶ ἐννοσίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπο-
νίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐν ὀλίγον, καὶ
ὑβρίαν, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον
γε τέτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναίσχυ-
τίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν·
καὶ λέλῃθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις
αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπάθες, καὶ τὸν τυ-
φον, καὶ τὸ εἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα
πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθε-
μαι τοίνυν αὐτά, ἐπείπερ ἔτω κελεύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et
sententias perplexe inuolutas: imo etiam inu-
tilem laborem valde multum, nugasque non
paucas, et quisquilias, ac minutas disceptatiun-
culas: quin et per Iouem nummulos istos au-
reos, et praeterea suauiter viuendi volupta-
tem, impudentiam, iram, luxum et mollitiem;
neque enim me fallunt, quantumcumque stu-
diose praetegas ea. Tum porro mendacium de-
pone, atque inflatam arrogantiam, eamque
de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim
si cum istis omnibus conscendas, quae te
quinguenta remorum naus accipiat? PHIL.
Depono igitur ista quandoquidem ita iubes.

D

9. MEN.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πύργονα τέττον ἀπο-
θέσθω, ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον,
ὡς ὄρα· πέντε μνῶν τρίχες εἰςὶ τελάχισον.

ER. εὖ λέγεις· ἀπόθε καὶ τέττον. ΦΙΛ. καὶ
τίς ὁ ἀποκείρων ἔσα; ER. Μένιππος ἔτοσί,
λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν 22), ἀποκό-
ψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμε-
τος 23). MEN. εἰ, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλὰ πρίονά
μοι

9. M E N. At barbam istam quoque depo-
nat, Mercuri, gravem sane et hirtam, ut vi-
des: quinque minas pili minimum pendunt.
M E R C. Recte mones; et istam remoue.
P H I L. Quis autem erit, qui detondeat?
M E R C. Menippus ille, capta securi nauti-
ca, praecidet eam pro codice vsus scala na-
vali. M E N. Minime, Mercuri: verum ferram
mibi.

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
ναυπηγικήν· est illa loquendi forma propria
fere Atricorum. Hemst.

23. Ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος]
Aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπικό-
πον pro ἐπικόπανον vsus est Lucianus. Sic
autem vocabatur τράπεζα μάγειρικῇ, in
qua secabant in frustra carnes assandas, vel
coquendas. Vtrumque veteres videntur
vsurpasse ἐπικόπον, et ἐπικόπανον, sed ta-
men non vetustissimi; recentiora enim sunt
vocabula. Sane non nisi apud nouae Co-
moediae

DIALOGI MORTVORVM 51

μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τῷτο. ΕΡ. ὁ πέ-
 λευς ἰκανός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀπεθήμενος αὐτῷ τὴν κινά-
 βρον. βέλει μικρὸν ἐφέλωμαι καὶ τῶν ἐφρύων;
 ΕΡ. μάλισα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπῆρκεν, ἐκ οἷδ' ἐφ' ἔτῳ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τῷτο; καὶ δακρυεῖς, ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιῶς; ἔμβηθι δ' ἔν. ΜΕΝ.
 ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ.
 τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κλακειάν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 ἄκῃν

mihi porrigere: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. MERC. Securis est satis idonea. Eugo;
 homini nunc quidem similior euasisti, deiectionis
 ibi sordibus hircinis. ΜΕΝ. Vinne paulum et-
 iam de manu de superciliis? MERC. Omnino:
 super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimaris, scelerate, et ad mortem expaue-
 scis? quin ocyus inscende. ΜΕΝ. Vnum adhuc
 grauissimum sub ala tenet. MERC. Quidnam,
 Menippe? ΜΕΝ. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπιτόπανον reperiri,
Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue *scala*,
 qua in nauem altiore, aut *tabula*, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commode
 possumus. *Graecius*.

ἐκὼν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθῃ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπρον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελᾷς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχειται, καὶ ἔφα' γε καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰπλυν χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθῃ τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὥςτε λύε τὰ ἀπογεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνеспάσθω· πέτασον τὸ ἰσίον, εὐθύνε, ὦ πορθηεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πᾶθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. ΜΕΡC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hancce nauigationem percommoda.

ΙΟ. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam adfluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. ΡΗΕΤ. Ecce enim uero, pono. ΜΕΡC. Bene habet: solue itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis fit.

ΙΙ. Quid

DIALOGI MÖRTVÖRVM 53

· Τί οἰμῶζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιχα ὁ Φι-
λόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πῶγωνα δεδηλωμέ-
νος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν
ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἀλλὰ γὰρ
ἔδοκε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ.
ὅτι μηκέτι δειπνήσει πύλυτελῃ δεῖπνα, μηδὲ
νύκτωρ ἐξιὼν, ἀπαντὰς καιθάνων, τῷ ἱματίῳ
τὴν κεφαλὴν κατεilahσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ
τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἑώθεν ἐξαπατῶν τὰς νέας
ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύρετον λήψεται. ταῦτα λυ-
πεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐν ἀχ-
θῇ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσεν ἐπὶ
τὸν θάνατον καλέσαντός μηδενός.

· Ἀλλὰ

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime,
philosophe, cuius iam modo barba fuit euasta-
ta? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod im-
mortalem opinabar animam esse. ΜΕΝ. Men-
titur: nam alia sunt, quae credas eum punge-
re. ΜΕΡC. Qualia? ΜΕΝ. Quod non am-
plius coenabit apparatus coenas, neque de no-
cte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec
summo mane decipiens iuvenes sapientiae prae-
textu argentum accipiet: haec vrunt eum.
PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te
mortuum esse? ΜΕΝ. Egone, qui festinaui ad
mortem citante nemine.

Ἄλλὰ μεταξύ λόγων, ἡ κρυγή τις ἀκάζεται, ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναί, ὦ Μένιππε, καὶ ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφ' ὀνόμοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίᾳ λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τῷ τέτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίε μητὴρ κωκύουσα ἐξάσχει τῆς θρήνης σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ ἔδεις, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ καίσας μόνος.

MEN.

12. Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab vna tantum regione: etenim hi in concionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampichi mortem: eiusque vxor comprehensa tenetur a mulieribus, et infantes teneri pariter et ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Cratonis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens praebet lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. MEN.

MEN. Οὐδ' αὖτις, ἀλλ' ἀκρόασι τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οικτιρῶν ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ἐπὶ τῷ ἄν συνελθόντες θάπτωσί με. E P. γυνάδης εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκαμένῃ ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλως μετελευσόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ, προϊώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἂν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεῖσθαι· καὶ τὰς κατὰ δίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεσθαι δὲ ὁ ἕκαστος βίος.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te praeestas, Menippé. Sed quoniam in portum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero et portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis nauigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoueamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: et poenas aiunt esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτιτος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. **Μ**οίριχον τὸν πλέσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διογένης, τὸν πάνυ πλέσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; ἔ' ἀνεψιὸς Ἀριστεῆας, πλέσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, "Ἢ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίςτος ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευσον ἀλλήλους; ΚΡΑ. τῷ κλήρῳ ἔνεκα ἐκάπερος, ἡλικιωῶται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο; Ἀριστεῆαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀΦιεῖς τῶν ἑαυτῷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεῆας, εἰ προαπέλθοι

Cratetis et Diogenis.

CRAT. **M**oerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristetas, et ipse dives, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristetas Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristetas, si an-

θοί αὐτῶ. ταῦτα μὲν ἐγγράφτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολληθείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τά-
λαντα πρὸς μὲν ἐπὶ τῷ τόνῳ, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί ἔν περας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀν-
σαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνήσκον ἐπ' ἡμέρας. οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα-
συκλέα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἐδὲ
πρώπτε προμαντευόμενος ἔτω γενέσθαι ταῦ-
τα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρ-
ραν,

si ante eum abiret: haec quidem in testamento
erant scripta: illi vero observabant sese inuicem
antecedere alter alterum adulatione conantes.
Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura,
siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disci-
plina, quin et ipse Pythius modo Aristeae tri-
buebat victoriam, modo Moericho; lancesque
nunc ad istam, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit,
Crates? est enim audire operae pretium. CRAT.
Ambo mortem obierunt eodem die; haeredita-
tes autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinato
peruenerunt, utrosque cognatos, nullo vnquam
mentis praesagio diuinantes haec ita fore: Moeri-
chus enim et Aristaeas quum Sicyone traicerent

ξαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόν-
τες τῷ Ἰάπυγι, ἀντράπησαν. ΔΙΟ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ἀπόπε ἐν τῷ βίῳ ἡμεν, εἰδέντοι ἔ-
τον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πώποτε εὐ-
ξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομή-
σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῆ (εἶχεν δὲ πᾶν κρη-
τεράν ἐκ κοτίνης ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαι, σύ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πη-
ραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. εἰδέν
γάρ μοι τέτων ἔδει· ἀλλ' εἰδὲ σοί, ὦ Διόγετες.
ἀ γὰρ ἔχεῖν, σύ τε Ἀντισθένος ἐκληρονόμη-
σας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνό-
τερα

Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, eversa naui perierunt. DIOG.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis invicem: neque un-
quam optavi Antisthenem emori, ut haeredita-
tem nancisceretur eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum, quem ex oleastro ipse confe-
cerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas haeres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu ab Antisthene ad-
eptus es haereditatem, ego a te, multo maiorem
grauio-

τερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα
Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆΔία, μέμνη-
μαι τῆτον διαδεξάμενος τὸν πλῆτον παρ' Ἀν-
τισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπόν.

ΚΡΑ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἡμέλει τῶν τοιούτων
κτημάτων, καὶ εἴεις ἐθεράπευσεν ἡμᾶς, κληρο-
νομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες
ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰνότως· ἔ γάρ εἶχον,
ἐνθα δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, δὲ ῥύη-
κότες

graviorisque momenti quam Persarum imperium.
DIOG. Quae tu bona dicis? CRAT. Sapien-
tiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem,
loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG.
Memini profecto eas me opes accepisse ab An-
tisthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant eiusmodi
possessiones, nemoque nos adfectabatur talis
haereditatis spe; siquidem auro omnes inhae-
rent. DIOG. Quippe; neque enim habebant,
ubi recondere accepta a nobis talia bona, dif-
fluen-

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non
hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel
ὁρεῖν est affectare, petere, cupere, adiuncta
praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquan-
do omissa. *Insens.*

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν
βυβλαντίων. ὥς ἐ εἴ ποτε καὶ ἐμβαλλοί τις ἐς
αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέ-
πιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῷ πυθμένος σέ-
γειν ἔδοναμένῳ· οἷόν τι πασχέσιν αἱ τῷ Δα-
ναῖ αὐταὶ παρθένοι, ἐς τὸν τετραπλημένον πί-
θον ἐπαυτλάσσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀρύσαι, καὶ
ὀρυξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφυλάτταν. ΚΡΑ·
ἔκέν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τῶν πλεόντων·
αἱ δὲ ὀβολὸν ἤχουσι κομίζοντες· καὶ πᾶτον ἄχρη-
τῷ πορθεύουσ.

fluentes prae luxu, veluti rupta vetustate mar-
supia. Proinde si quis vel immitteret in eos si-
ve sapientiam, siue libertatem loquendi, siue ve-
ritatem, excidebat protenus et diffuebat, quum
fundus ingesta continere nequiret, quale quid-
dam accidit Danaï filiabus istis, quae in perfo-
ratum dolium haustam aquam infundunt: au-
rum vero dentibus vnguibusque et omni ma-
china custodiebant. C R A T. Propterea nos
quidem habebimus hic quoque nostras diuitias:
hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque
ad portitorem vsque tantum.

XII.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος,
καὶ Σκηπίωνος.

ΑΛΕΞ. **Ε**μέ δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Λίβου·
ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔστιν,
ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἔκῃν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ.
τίνες δ' ἔσῃ; ΑΛ. ἔστος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχη-
δόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ.
νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὕμῃν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· Φῆσιν γὰρ
ἔστος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμῶ. ἐγὼ δὲ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτου μόνου,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEX. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. AN. Neutiquam;
verum me. ALEX. Ergo Minos causam dis-
ceptet. ΜΙΝ. Quinam estis? ALEX. Hic
Annibal Carthaginienſis: ego Alexander Phi-
lippi filius. ΜΙΝ. Profecto clari utrique: sed
qua de re orta vobis lis est? ALEX. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praeſtan-
torem extitisse Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi solum,
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμᾶ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκ᾽ ἐν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τᾷτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥς ἐδὲ ταύτῃ πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό με, Φημί δὲ τέτρες μάλισα ἐπαίνε αἰεὶς εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέγα προσχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν

sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Minos, me iuvaret, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habitis. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum praefui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegei, Gallos occiden-

DIALOGI MORTYORVM 63

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἑριδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην,
 καὶ μέχρι τῶν προαλείων τῆς πρὸ χέλης πό-
 λεως ἤλθον· καὶ τοσάττε ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέ-
 ρας, ὥς τε τὰς δακτυλίας αὐτῶν μεδίμοις ἀπο-
 μετρήσαι, καὶ τὰς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἕτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ἐνομαζόμενος, ἕτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διδξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτά-
 τοις ἀντεξεταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις τοῖς

μαχι-

occidentales deuici, superatisque magnis mōn-
 tibus, quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 populatus, et sedibus emoui tot vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae vrbis perueni; tot interfeci vno die, vt
 annulos eorum modis sum mensus, inque fluuiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris tabulabar;
 sed me hominem esse fassus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξεταζόμενος] Valet, tanquam parem
 componi, et cum alio congrédi; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδης καὶ Ἀρμενίς καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, ἔχρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ δ' ἂν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐπράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἤξιε, καὶ ἐς δίαίτην τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμικαίφονει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλας, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρὶδος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis partibus ampliauit vsus secundo fortunae impetu, at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impie trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινά, aliquem capere, comprehendere.

Ergo

DIALOGI MORTVORVM 65

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων
 μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέ-
 σχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμένως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ
 ἔτε Ὀμηρον, ὥσπερ ἔτος, ῥαψῳδῶν, ἔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ
 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγώ

atque vbi me domum arcessebat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque privatum praebui: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expers disciplinae Graecae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, aliquem comprehendere ad mor-
 tem, h. e. vt ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. Bos.

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης· si teneas ἐπιπλευσάντων, vt sane
 retinendum est, omnino reſingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. Hemst.

ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων Φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι
καλλίων ἔτοςί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν
διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ
καὶ μὴν διὰ τῶν ἀμείνων δόξαιεν αὐτὸν ἡγεμονίᾳ καὶ
στρατηγικῇ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεονῆσαι τῇ
τύχῃ κεχρημένε. MIN. ὁ μὲν εἰρμήκεν ἐκ ἀγακ-
τῇ τὸν λόγον, καὶ ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐ-
τῶ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς αὐ-
δρα ἔτῳ θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ Φήμη διδάξαι
σε, οἷός μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός δέ ἔτος ληϊκός
ἐγένετο· ὅμως δὲ ἔργα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῶ εἰ-
νεγκᾶ· ἔς τέος ὧν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα,

ego Alexandro praestare me fero: ille autem si
pulcrior est, quia diademate caput habet seuin-
dum; apud Macedonas ista sorte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praefendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. MIN. Hic certe dixit mascu-
lam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: satis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an paruo intervallo illum superarim, qui
iuuenis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

DIALOGI MORTVORVM 67

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχεον, καὶ τὰς Φονίας τῷ πατρὶ μετῆλθον, κατα-
 Φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ,
 στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, ἐκ ἡξίω-
 σα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περισέπων ἀγαπᾶν
 ἀρχεῖν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶ-
 σαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος,
 εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγας ἄγων ἐσέ-
 βαλὼν εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκρά-
 τησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν,
 καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν πο-
 σὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἴσσον, ἐνθα
 Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
 ἄγων.

Καὶ

gressus imperium turbatum continui, et per-
 cussos parentis supplicio sum ultus: tum per-
 culsis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum
 suffragiis lectus indignum existimaui, si soli
 Macedonum regno incubans contentus essem
 imperio a patre mihi relicto: sed vniuersum
 mente terrarum orbem complexus, intoleran-
 dumque putans, nisi omnium forem dominus,
 paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam;
 ad Granicum magno praelio fui superior; Ly-
 diaque capta, Ionia et Phrygia, in summa pro-
 xima quaeque subiiciens perueni ad Ißum, vbi
 Darius expectabat cum immensa copiarum mul-
 titudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τέττα, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴδε ὅσας
 ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φη-
 σὶ γὰρ ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε
 τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκε-
 σθαι ἄξιων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μη-
 δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσμαι, ἀλλὰ καὶ μέ-
 χρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὀκσεανὸν ὅρον ἐποίη-
 σάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν
 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ,
 ἐκ εὐκαταφρονήτας ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τά-
 ναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τὰς Φί-
 λας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ
 δὲ καὶ

5. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot
 vobis mortuos vno die huc demiserim: portitor
 quidem adfirmat, non suffecisse ipsis tunc cym-
 bam; sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse.
 Equidem ista agebam ipse me ante alios peric-
 ulis offerens, vulnerarique pulcrum ducens.
 Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quaeque Ar-
 belis enarrem, ad Indos vsque penetraui,
 Oceanumque limitem feci imperii, elephan-
 tos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam,
 minime contemnendos viros, transgressus
 Tanaim magna deuici equestri pugna: ami-
 cis benefeci, inimicos vltus sum. Quod si
 Deus

δὲ καὶ θεὸς ἐδόκην τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιᾷτόν τι πισεύσαντες περὶ ἐμῶ.

Τὸ δ' ἔν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
ἀπέθανον, ἔτος δὲ ἐν Φυγῇ ὦν παρὰ Παρ-
σία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανηγρότα-
τον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, ἐγὼ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχυρῆς, ἀλλὰ
πονηρίας, καὶ ἀπιστίας, καὶ δόλοιο· νόμιμον δέ,
ἢ προφανές ἔδεν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνειδίσε τὴν
τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν
Καπύῃ, ἐταίραις συνών, καὶ τοὺς τοῦ πολέ-
μου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν 28).
ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum gestarum tale
quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum
erat, fraudulentissimum crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superarit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidi-
a et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam, oblitus mihi videtur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Καθηδυπαθῶν.] Est elegans loquendi
formu-

ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἑω μᾶλλον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐν ἀξιώμαχα ἔδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ἐμολογῆντα. εἶρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀκῆσης.

ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτισε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σηπείων, στρατηγός, ὁ καθ' ἐλῶν

Ego autem nisi paruis factis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaque, et cunctis ad Gades vsque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiueris. MIN. At quis tu, viro-
rum optime, aut vnde domo dicturus eris?
SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Car-

formula τὰς τῆ πολέμου καιρὰς καθηδυνα-
θεῖν, luxu et voluptatibus auocatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere:
eamque potestatem pluribus verbis confert
adfixa praepositio κατὰ. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 71

ελών Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγά-
λαις μάχαις. MIN. τί ἐν καὶ σὺ εἶρεῖς; ΣΚΗ.
Ἀλεξάνδρου μὲν ἡττων εἶναι, τᾷ δ' Ἀννίβου
ἀμείνων· ὅς ἐδίωξα νικῆσας αὐτόν, καὶ Φυγεῖν
καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἔν ἐν ἀναίσχυ-
τος ἔτος, ὅς πρὸς Ἀλεξάνδρον ἀμιλλᾶται, ὃ
ἔδδ Σκηπίων ἐγὼ, ὃ νενικηκώς αὐτόν, παρα-
βάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς,
ὃ Σκηπίων· ὥς πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέ-
ξανδρος, μετ' αὐτόν δέ, σύ· εἴτα, εἰ δοικεῖ,
τρίτος Ἀννίβας, ἔδδ ἔτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Carthaginem, Afrosque deuici magnis praeliis.
MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP.
Alexandro quidem me concedere, verum An-
nibalem anteire, vt qui victum illum pepuli,
fugamque turpem capellere coëgi: quomodo
non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro
contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum
superavi, comparari sustineo. MIN. Ita me
Iupiter amet, aequum loquere, Scipio: quare
primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi
secundus esto: postea, si videtur, Annibal, ne
ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρε; καὶ σὺ τέθνη-
 κας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
 ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· εἰ παράδοξον δέ, εἰ ἀνθρω-
 πος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. εἰκὼν ὁ Ἀμμων ἐψεύ-
 δετο, λέγων ἐκυτῆ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίπ-
 πῳ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῳ δηλαδὴ· εἰ γὰρ
 εἴην ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν. ΔΙΟ. καὶ μὴν
 καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγεντο, δρα-
 κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἶτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξη-
 πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
 κἀγώ

Diogenis et Alexandri.

DIOG. Quid hoc, Alexander? et tu mortuus
 es perinde atque nos omnes? ALEX.
 Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum,
 si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur
 Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
 filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX.
 Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
 tus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olym-
 piade similia quaedam ferebantur, draconem
 cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
 te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
 qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.
 Et

DIALOGI MORTVORVM 73

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὄρω, ὅτι
 ἄδεν ὑγιὲς ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προσφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῶν ἐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα· ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν
 θεὸν ἐνταῦθα, σε νομίζοντες.

Ἄτάρ εἰπέ μοι, τίني τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κα-
 ταλέλοιπας; ΑΛ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγετες· ἔγὰρ
 ἐφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἡ τᾷτο μό-
 νον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον
 ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς, ὦ Διόγετες;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσχτὴν αἰζόμενοι, καὶ
 στρατη-

*Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIO G. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.*

2. *At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio sane Diogenes: nam
 nihil antequam morerer mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Interea tu quid rides,
 Diogenes? DIO G. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam revocaui, qualia faceret Graecia, re
 suscepto iam modo imperio adulati, praefectum*

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
δώδεκα θεοῖς προσιδέυτες, καὶ νεῶς οἰκοδομώ-
μενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἄλλ' εἰπέ μοι, πᾶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κείμεν τρίτην ταύτην
ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπι-
στῆς, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων
τῶν ἐν ποσίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θά-
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν
ᾧ δὲ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀναβῖν,
ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ
θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· ἔ γάρ θεμις ἀνελθεῖν

τινα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant,
templaque et sacra faciebant tanquam serpen-
tis filio.

3. At quaeso, ubi te Macedones sepeliuerunt?
A L E X. Etiamnum Babylone iaceo tertium
istum diem: promittit autem Ptolemaeus satel-
les, si quando orium agat a turbis, quae nunc
urguent, se in Aegyptum me delatum humatu-
rum ibi, ut vnus fiam Aegyptiorum Deorum.
D I O G. Non ego rideam, Alexander, quum
te video in Orco quoque desipientem, sperantem-
que fore, ut Anubis aut Osiris euadas: at tu ta-
men ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,
furfum

τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω τῷ σομῖα παρελθόντων· ἔγὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, ἔδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκείνῃ δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ, πῶς Φέρεις, ὅπότ' ἂν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσόντο-σῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἔ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἔδῃ

forsum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, et citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adueneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, immanes belluas, honorem, et gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte?

ἔδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν
μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστο-
τέλους εἰδέναί, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμῆ, οἷα δὲ
ἐπέσειλθεν, ὡς δὲ κατεχρητόμα τῇ περὶ παι-
δείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῆτο μέρος ὃν τ' ἀγα-
θῶ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεῆτον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὡς
μὴ ἀσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόνης, ὦ
Διόγενες, ἀνθρώπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἄλ-
λὰ τῆτό γε ἀπολέλαινα αὐτῶ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certa, quippe Fortunae dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quae spectant scire, quam multa petierit a me;
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambitioso studio, dum blande assen-
tatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et diui-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore dereritus oblatus a me opes accipe-
ret: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tifex. Illum adeo percepi frustam ex eius sapien-
tia,

λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἄλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἔνταῦθα γε ἐλέβορος εἴ Φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖτις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστεύεσσιν ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλείτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτάς. ὥς τε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

tia, vt doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lerthes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe et saepius; sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum et Clitum illum video, et Callisthenem aliosque multos in te irruentes, vt discerpant, atque vlciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, et bibe saepius, vt dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρῳ καὶ Φιλίππῳ.

ΦΙΛ. **Ν**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἐκ ἂν ἕξαρνος
γένοιτο, μὴ ἐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· οὐ
γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνὸς γε ὢν. ΑΛ. εἴδ'
αὐτὸς ἠγνόων, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππῳ τῷ Ἀμύν-
τῳ υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
χρήσιμον 29) ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.
ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρ-
έχειν σεαυτὸν ἑξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προ-
φητῶν;

Alexandri et Philippi.

PHIL. **N**unc sane, Alexander, inficias haud
iueris te filium esse meum; nequa-
quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
Philippi Amynta nati filium esse; sed interpreta-
bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
cibile tibi videbatur praeberet temet decipiendum
a pro-

29. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
superuacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
μώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem si-
ne orationis detrimento facile relinquere
queat. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 79

Φητῶν; ΑΛ. & τὲτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ εἰδείς ἔτι ἀνδρίζατο, οἷόμε-
νοι θεῶ μάχεσθαι· ὥς ῥᾶν ἐκράτην κῦτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαχῶν ἀν-
δρῶν, ὃς δειλοῖς αἰὲς συνηνέχθης, τοξότρια, καὶ
πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύνια περβεβλημένοις;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτι-
κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἠλείων
ἀκοντισίας, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἡ
Θρᾷκας, ἡ Ἰλυριᾶς, ἡ καὶ Παίονας χειρώσα-
σθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περ-
σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρῶ-
πων

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed bar-
bari stupore percussi me formidabant, nullus-
que amplius resistebat, arbitrati cum Deo se
pugnare.

2. PHIL. At quos tu deuicisti bello vinci
dignos viros, qui cum ignavis semper manum
conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta
denique viminea prae se proiiciunt? Graecos su-
petare labor erat, Bocotos, Phocenses, et Athe-
nienſes: tum Arcades grauis armaturae, Theſſa-
lum equitatum, Eleorum iaculatores, Manti-
nensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios,
quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum:
Medos autem, Persas et Chaldaeos auro nitentes
homi-

πων καὶ ἀβρῶν, ἐκ αἰσθα, ὡς πρὸ τᾶ μύριοι
μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, εἰς
χεῖρας ὑπομεινόντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

ΑΛ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον.
καὶ ὁμῶς εἰ διασῆσας αὐτὰς, εἰδὲ προδοσίαις
ὠνήμενος τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· εἰδ' ἐπιώρ-
κησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ
ἄπισον ἔπραξα τι τῶ νικᾶν ἔνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δέ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θη-
βαίης δέ ἴσως ἀκχεῖς ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis millibus, qui cum Clearcho in Persi-
dem sunt profecti, esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos perueniret, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephantum haud sane contemnendi; quos equi-
dem, non facione mota diuisos, nec emta proditione
victoria, superavi tamen: neque peieravi um-
quam, promissamue fidem fefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
forte inaudiuisti quibus supplicii sim persecutus.
PHIL. Noui isthaec omnia: Clitus enim renuncia-
vit

DIALOGI MORTVORVM 81

μοι, ἐν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπ-
νῆντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κατα-
βαλὼν, κἀνδυν, ὥς Φασι, μετενεῖδυσ, καὶ τιά-
ραν ἔρθῃν ἐπέθῃ, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἵξῃς· καὶ, τὸ
πάντων γελοϊότατον, ἐμιμῶ τὰ τῶν νενικημέ-
νων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ἔσα ἄλλα ἔπραξας, λέξαι
συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γά-
μους τοιᾶντας γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα ὑπερχα-
πῶν. ἐν ἐπῆνεσα μόνον ἀνέσας, ὅτι ἀπέσχε
τῆς τῆ Δαρειοῦ γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ
τῆς

vit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coe-
nam trucidasti, quia me ad tuas res gestas com-
paratum laudare instituerit.

4. Tu praeterea Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam
habitu, et tiaram rectam capiti imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum; aemulabare mores deuictorum; nam
omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in
eandem caucam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Hephæstio-
nem ultra modum diligis: id vnicum laudaui tam-
tummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore
formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῶ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκῃς πρῶτον κατὰ λασθαί εἰς τὸ ἐντὸς τῶ τείχεος, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Ἀλέξανδρε· ἐκ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τῶ στρατῶ· ἀλλ' ὅτι σοι τοῖστο ἦκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέπειέν σε Φορὰδην τῶ πολέμῳ ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέεμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῶ τραύματι, ταῦτα γέλωσ ἦν τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο,

formosa, eiusque matre, et natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, et pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portarum praelio effierri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates argue-

το, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἡ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγγέλασεν ὄρων τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα, θεόμενον τῶν ἰατρῶν βηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, ἐκ σῆσι πολλὰς εἶναι τὰς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομέντας, ὀρίωντας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωματίων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκεῖν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμίλλων τι-
θέασί

arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iouis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam actumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potirearis, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho compa-
rant:

θέασί με. καίτοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, ἣν ἐτέ-
 ρη ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.
 ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεται;
 ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν;
 καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰδὲ τὸν τύφῳ
 ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤ-
 δη νεκρὸς ὢν.

rant: quin imo Aornum, illam inaccessam au-
 bus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego
 solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam
 Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
 æquiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexan-
 der, nec factum dedilces, teque ipse cognosces,
 et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. Οἶα πρῶτον, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
 δυσσέα σοι εἰρηται περὶ τῷ θανά-
 τῳ ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμ-
 Φοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκρωμένη γὰρ,
 ὁπότε

Achillis et Antilochi.

ANT. Qualia pridie, Achilles, ad Vlysssem
 a te sunt dicta de morte, quam
 humilis animi minimeque digna virisque prae-
 ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
 enim

DIALOGI MORTVORVM 85

ὁπότε ἔΦη· βέλυσθαι ἐπάρηρος ὢν θητεύειν
 παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίοτος πελὺς
 εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
 ταῦτα μὲν ἐν ἀγειῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ
 πρὸς τὰ καλῶς ἔχοντος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν
 λέγεσθαι τὸν Πηλεΐδης υἱὸν, τὸν Φιλοκινδυνό-
 ταν, τῶν ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτω περὶ αὐ-
 τῷ διανοέσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιό-
 της πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ἐς, ἐξὸν
 ἀκλειδὲς ἐν τῇ Φθιώτιδι παλυχρόνιον βασιλεύειν,
 ἐκὼν προσιλῆς τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θά-
 ναντον.

ΑΧ. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπει-
 ρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων

enim, quando dictitabas malle te in terra vitam
 degentem mercenariam operam praestare cuipiam
 inopum, cui victus copia non abundet, quam
 omnibus imperare mortuis: ista abiectum ali-
 quem ignaumque Phrygem, ultra quam decora-
 rum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at
 Pelei filium, heroum omnium promptissime se pe-
 riculis offerentem tam demissa de se cogitare pu-
 dendum plane, et multimodis discrepans a rebus
 in vita gestis; ut qui, quum liceret inglorium in
 Phthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro
 praetulisti coniunctam cum pulcra laude mortem.

2. ACH. Nestoris fili, tunc equidem in-
 expertus rerum inferarum, ignarusque utrum

νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκείνο δε-
ξάριον προετίμων τῷ βίῳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη,
ὥς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
ἄνω βραψυδῆσσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία·
καὶ ἔτε τὸ καίλαος ἐκείνο, ὧ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ
ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἑδρὴν ἀλλήλων δια-
φέροντες· καὶ ἔτε οἱ τῶν Τροίαν νεκροὶ δεδία-
σί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θραπτεύουσιν· ἰση-
γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κα-
κός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾶ, καὶ ἄχ-
θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθοι, ὧ Ἀχιλ-
λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀπο-
θνήσκεις

ex duobus praestaret, miseram istam gloriolam
anteponere vitae: nunc vero iam tandem in-
telligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam
superi garriant, inter mortuos autem aequalia ho-
noris iura: neque forma illa, Antiloche, nec ro-
bur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine
similes, et nulla parte alter ab altero diuersi: ne-
que Troianorum umbrae pertimescunt me, ne-
que Achaeorum obseruant: verum aequalitas
iuris exacta, mortuique similes, ignavi fuerint
an fortes. Ista me torquent, et grauiter fero,
qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles?
hoc enim ita visum fuit naturae, vt omnino mo-
riantur

δνήσκουν ἅπαντας. ὥς ἐ χρηὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ,
καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως
περὶ ἑρῶς καὶ τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ εἰσιν οἶδε·
μετὰ μακρόν δέ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάν-
τως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν
ἐργασμάτων καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι,
ὅρῳ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλ-
λους θαυμαστὰς ἀνδρας, οἳ ἔκ αὐτῶν, οἶμαι, δέξαι-
ντο 30) ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπείμψῃσι θη-
τεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ
οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον
ἀνιᾷ·

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperan-
dum est, neque oportet grauari iussa: atque et-
iam vides, sodalium quot circa te simus; Vlyf-
ses autem iam iam adierit omnino: adfert quip-
pe solatium societas rei malae, et quod eam
non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et
Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si
quis eos emiserit mercedem merituos apud in-
opes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est haec admo-
nitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

F 4

per

30. Δέξαιντο] Qui non velint, non cupiant:
quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam
conditionem non accipiant. Hemst.

ἀνὰ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκασον· εἰ δὲ μὴ ὁμο-
 λογεῖτε, ταύτῃ χεῖρας ἔς, καθ' ἡσυχίαν αὐ-
 τὸ πάσχοντες. ANT. ἄκ, ἀλλ' ἀμείνεις, αἶ
 Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τῷ λέγειν ὀρεῶμεν.
 σιωπᾶν γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχασθαι δέ-
 δοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥς περ
 σὺ, τοιαῦτα εἰχόμενοι.

per vitam actatum angit; ni fallor, et vestrum
 unumquemque: quod si minus fatemini, tanto
 peiores estis, qui taciti eodem dolore adfici-
 mini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles:
 nullum enim esse proloquendi fructum videmus:
 filere igitur, et ferre ac tolerare casum consti-
 tutum est nobis, ne risum insuper debeamus,
 quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλῆς.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἔτός ἐστιν; ἄμειναν ἄλ-
 λος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον,
 τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῇ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρα-
 κλῆς

Diogenis et Herculis.

DIOG. Non Hercules est hicce? haud sane
 alias, me Hercule: arcus, clava,
 leonina pellis, statura; plane ipse Hercules
 est.

κλῆρ' ἔστιν. εἶτα τεθνήκε Διὸς υἱὸς αἶν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔδυες. αὐτὸς μὲν γὰρ τῷ Ἡρακλῆς ἐν ἔρανῳ τοῖς θεοῖς συνέσταντο καὶ ἔχει 31) καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδὼς ὅτι τὸν αὐτὸν εἶμι. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδὼλον τῷ θεῷ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμετέρης μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίτεϊ; ΗΡΑ. ναί· ἔγὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄντανδρὲν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἄνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui sit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mor-

F 5

mor-

31. Ἐχεῖν] Sicuti Latinis *habere*. Hesych.

Ἐχεν, ἐγγαμήσει. Hemst.

ἐκείνῃ νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιᾷτό τι. ΔΙΟ. πῶς
 ἔν ἀκριβοῦς ὦν ὁ Αἰχλὸς ἐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα
 ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμακίον Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβοῦς.
 ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβοῦς γάρ, ὥς αὐτὸς
 ἐκείνως εἶναι. ὄρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐς· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμικε τὴν
 Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύ-
 ση σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴτῃ αὐτίκα, οἷα θεῶ εἶ-
 δωλὸν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ
 πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἄ-
 παξ τεθνηώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τῷ σὲ Ἡρα-
 κλέα,

mortuus es. H E R C. Sic fere se res habet.
 D I O G. Qui ergo factum, ut, quantumvis di-
 ligentissimam curam adhibeat, Aeacus non anim-
 aduerterit te non esse istum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? H E R C.
 Exacte scilicet similis eram. D I O G. Vera lo-
 queris: exacte quidem, ut ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. H E R C. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cauillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. D I O G. Arcus quidem ex-
 promptus, et ad manum: sed ego quid te metuum
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum
 Hercu-

DIALOGI MORTVORVM 91

καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδῶλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἤτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαίρεθέντες, ὁ μὲν εἰς θεὸς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδῶλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἅδ' ἀπέρει; ΗΡΑ. ἔχρην μὲν μηδ' ἀποκρινασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελόντα· ὁμῶς δ' ἔν καὶ τῷτ' ἀκυσον· ὅποσον μὲν Ἀμφιτρυῶνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τῷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τῷ Διός, ἐν ἔρανῳ σύνησι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς τῶν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπὲρ Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ Διός· ὥς ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segregati, ille ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat, huc ad inferos aduenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coelo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Ioue; quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre proгна-

τριοι. ΗΡΑ. εἴ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄνθρω-
 Φω ἤμεν. ΔΙΟ. εἴ ἐστι μαθεῖν τὸ τοῦ ῥιζιδιον,
 συνθέτας δὲ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰμὴ ὥσ-
 περ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκό-
 τες, ἄνθρωπος καὶ θεός. ΗΡΑ. εἴ γὰρ καὶ
 πάντες ἔτω σοι δοκῶσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν,
 ψυχῆς καὶ σώματος; ὥς τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν
 μὲν ψυχὴν ἐν ἔρηνῳ εἶναι; ἢ περ ἦν ἐκ Διός, τὸ
 δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη,
 καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ
 ἀσώματον εἰδῶλον εἶ· ὥς κινδυνεύεις τριπλῆν
 ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τρι-
 πλῆν;

prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is
 ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est
 ad intelligendum facile, duos esse Hercules eos-
 que in vnum conflatos: nisi forte quasi Hippo-
 centauros aliquis eratis, in vnum coaliti homo
 et Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi vi-
 dentur componi ex binis anima et corpore?
 quid igitur impedit, quo minus anima sit in coe-
 lis, quae erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
 pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades,
 per ista commode dixisses, si corpus fores:
 nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
 periculum sit, ne triplicem iam conficias
 Herculem. HERC. Quid ita triplicem?
 DIOG.

πλῆν; ΔΙΟ. ὦδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἔ-
 ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γετόμενον, τρία δὲ ταῦ-
 τα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασύς
 τις εἶ, καὶ σφισής· τίς δὲ ὧν τυγχάνεις;
 ΔΙΟ. Διογένης τῷ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς
 δὲ ἔμὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
 τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρῃ, καὶ τῇς
 τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIOG. Hunc fere in modum: si vnus aliquis
 in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
 faris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta
 iam in cineres solutum, tria nimirum ista ha-
 bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
 inuenturus sis corpori. HERC. Te hominem
 audacem et sophistam: quis tandem es? DIOG.
 Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
 protecto inter Deos immortales, sed cum ma-
 nium praestantissimis versor, Homerum tamque
 frigidus eius fabulationes deridens.

XVII.

Μενίππς καὶ Ταντάλης.

MEN. **Τ**ί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρεται, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; TAN. ὅτι, ὦ Μένιππς, ἀπόλωλα ὑπὸ τῶ δόφους.
 MEN. ἔτις ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ γὰρ Διὶ ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; TAN. ἔδεν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προφενέγκω τῷ σώματι, ἐφθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρῶν ἐκ οἷδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN. τεράσιον

Menippi et Tantali.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale? quidue temet ipse cominiferaris ad lacum adstans?
 TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, siue magis etiam hauriendo caua manu? TAN. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admoveo, simul ac rigani extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum

DIALOGI MORTVORVM 95

ξιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τῷ πιεῖν; ἔ γάρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία περ τεθάρτοι, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῶης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. τῷτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἔτω πισεύσμεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἐν σοὶ τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ ὁσδίας, μὴ ἐνδεία τῷ ποτῷ ἀποθάνης; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τῷτο δ' ἐν μέρος τῆς
κατα-

tosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῶν πιεῖν μηδὲν δέοντα.
 ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτεια γε ἐλεβόρα νῆ
 Δία, ὅσις τέναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν παροβημένος. ΤΑΝ. ἐδὲ τὸν ἐλ-
 λέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιστῶ, γένοι-
 τό μοι μόνον. ΜΕΝ. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι καὶ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ
 καταδίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὰς ἔχοντες ὑπο-
 μένοντος.

poenae, ut desiderem bibere nullius potus in-
 digus. ΜΕΝ. Ineptis, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, mero scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosi canes momorderint, adfe-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. ΤΑΝ.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. ΜΕΝ. Bono
 esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππυ καὶ Ἑρμῆ.

MEN. Πού δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. ἔσυχολή μοι, ὦ Μενίππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, εἴθα Ἰάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νίρεος, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα. καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

MEN. ὅς ᾤ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅς ᾤ, ὧν σὺ ἕοικας καταφρονεῖν. MEN. ὁμῶς

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi praebe, quippe hospiti et nouo aduenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admirantur, ossa, quorum tu contempnum prae te ferre videris. MEN.

G

Attamen

ὁμως τὴν Ἑλένην μοι δείξον· ἐ γὰρ ἂν διαγνοίην
ἔγωγε. E P M. τετί τὸ κρανίον ἧ Ἑλένης ἐστίν.

MEN. Εἴτα αἱ χίλια νῆες 32) διὰ τῆτο ἐ-
πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ το-
σῆτοι ἔπεσον Ἕλληνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ το-
σαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; E P M.
ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα·
ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τοιῇδ'
ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρένον ἄλγεα πᾶσχειν·
ἐπεὶ καὶ τὰ αἰθ' ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀπο-
βεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐ-
τῷ.

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego
quidem non dignouerim. MERC. Istud cra-
nium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter il-
lud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceci-
derunt Graeci et barbari, vrbiumque tantus nu-
merus internecione periit? MERC. At non vi-
disti, Menippe, mulierem viuam: scilicet ipse
dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum,
talem ob feminam multum tempus aerumnas
pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur
amisso colore, forma nimirum ipsi carere vi-
debun-

32. Εἴτα αἱ χίλια νῆες] Notae particulae vis
atque elegantia praesertim scriptoribus At-
ticis valde familiaris. Apud Latinos eadem
potestas residet in et. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 99

τῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθρῆ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐσιν. MEN. ἔκ᾽ ἐν τῷτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτῳς ὀλιγόχρονιά, καὶ ῥαδίως ἀπανθῆντος πονῶντες. EPM. ἔσχατῇ μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμενος τόπον, εἴθ᾽ αὖ ἐθέλης, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετελεύσομαι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achiuos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, vbicumque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

33. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν ἐαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, vt ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se proiciunt, vel corpora huius prosterunt, idque in magno luctu grauibque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: aut si quis duriore cultu et vitae genere commode corpus componere non curet. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noster tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι. Hemst.

IO. L V C I A N I

XIX.

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαῳ, Μενελάῳ
καὶ Πάριδος.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ-
νην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύ-
την, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῇ μὲν τὸν δό-
μον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμion γυναῖ-
κα. ΑΙΑ. αἰτίῳ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις
ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἔγαγεν.
ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ.
ἂν ἐμὲ, ὦ βέλτισε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πά-
ριν, ὃς ἐμῷ τῷ ξένῳ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. ἔτος γὰρ ἔχ' ὑπὸ
σῷ

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

AEAC. Quid strangulas, o Protefilae, Hele-
nam, impetu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta
domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta,
vxore. AEAC. Incusa igitur Menelaum, qui
vos talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT.
Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.
MEN. Non ego, vir optime, sed iustius Pa-
ris, qui mei hospitis vxore praeter omne ius
ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solo

DIALOGI MORTVORVM 101

σὲ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ
 βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσέτοις θανάτῃ
 αἰτίος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ
 τοιγαρὲν, ὦ Δύσπαρι, ἐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ
 τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτε-
 σίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτι-
 κὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατ-
 ἔσχημαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκῆσιόν τί ἐστι, καί τις
 ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύ-
 νατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶθε ἔν μοι τὸν Ἑρωτα
 ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι
 καὶ περὶ τῷ Ἑρωτος ἀποκρινῶμαι τὰ δίκαια.
 Φήσκει γὰρ αὐτὸς μὲν τῷ ἐραῖν τῷ Πάριδι ἴσως
 γεγενῆ-

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris di-
 gnus est strangulari, ut qui tot hominibus mor-
 tis extiterit causa. PROT. Ita quidem prae-
 stat; atque adeo te, inominate Pari, non dimit-
 tam unquam e manibus. PAR. Iniusta feceris,
 Protefilae, idque in eum, qui artem eandem
 ac tu colit; nam et ipse sum deditus amori, ab
 eodemque Deo occupatus: scis autem inuolun-
 tarium esse quiddam, Deumque aliquem nos
 agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi
 Amorem hic comprehendere detur! AEAC.
 At ego apud te causam Amoris etiam agam:
 dixerit enim, amandi se Paridi fortasse ex-

γεγενῆσθαι αἴτιος, τῷ θανάτῳ δέ σοι ἔδνα
 ἄλλον, ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθέ-
 μενος τῆς νεογάμῃ γυναικὶς, ἐπεὶ προσεφέρε-
 σθε τῇ Τρώαδι, ἔτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονε-
 νημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρα-
 σθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθαν-
 νες. ΠΡΩ. ἐκὼν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῷ σοι, ὢ Αἰα-
 κέ, ἀποκρινέμαι δικαιότερα. ἐ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑἶΑΚ. ὤρθῳς. τί ἔν
 τέτῃς αἰτιᾷ;

titisse causam; mortis vero tibi neminem alium,
 Protefilae, quam temet ipsum, qui oblitus no-
 vae nuptae vxoris, vbi appellebatis ad Troa-
 dem, tam audacter et desperate ante alios ex-
 siluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam pri-
 mus in escensu occubuisti. PROT. Enimue-
 ro pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora:
 non enim ego istorum causa, sed fatum, fata-
 lisque staminis ab initio vitam hominum tem-
 perantis necessitas. AEAC. Recte: quid igi-
 tur istos accusas?

XX.

Μενίππυ καὶ Αἰακῷ.

MEN. Πρὸς τῷ Πλάτωνος, ὦ Αἰακῆ, περιήγη-
 σαί μοι 34) τὰ ἐν ᾧδῃ πάντα. ΑΙΑΚ.
 ἔρῳδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι
 κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔτοσί μὲν ὅτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, εἶσθαι, καὶ τὸν πορθμέα τῆτον, ὅς
 σβ

Menippi et Aeaci.

MEN. Per Plutonem, Aeace?, quaeso co-
 mes mihi monstra, quae in Orco
 sunt, omnia. AEAC. Haud pronum est, Me-
 nippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua summatim percurri possunt, disce: hunc
 esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui
 G 4 te

34. Περιήγησαί μοι] significat περιηγεῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que visu digna sunt, monstrandi atque enar-
 randi. Inde περιήγηται, qui per vrbes
 Graeciae, plerasque priscarum historiarum
 monumentis claras, se peregrinis comites ap-
 plicabant, et ostendendi singula narrandique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine porro περιηγεῖσθαι est, accurate singu-
 las rei gestae partes narrando prosequi. Hemst.

σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρι-
 Φλεγέθοντα ἤδη εἰώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα
 ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
 λέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τὰς δ' ἀνθρώπους
 μοι τὰς πάλαμ δειῖον, καὶ μάλιστα τὰς ἐπισή-
 μους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἕτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἕ-
 τος δ' Ἀχιλλεύς, ἕτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
 ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
 καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβχί, Ὅμηρε, οἷχσοι τῶν ῥαψωδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπταμ ἄγνωστα, καὶ
 ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμε-
 νητὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἕτος δὲ, ὦ Αἰανέ,
 τίς ἐσι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖ-
 σος,

te transuexit: et lacum et Pyriphlegethontem
 iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
 Scio ista, et te custodem esse portae infernalis:
 regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
 mihi veteres illos ostende; atque in primis eo-
 rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
 Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus:
 tum Vlysses, deinde Ajax, et Diomedes, et
 praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
 mia carminum tuorum decorahumi iacent abie-
 cta, ignota, informia, puluis cuncta, nugaeque
 magnae, imbecilla vere capita. Hicce autem, Aea-
 ce, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
 sus;

DIALOGI MORTVORVM 105

σορ, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ
τάτας, Μίδας· ἐκσῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἴτα
σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλάς ἐφρίττε ζευγνῦντα
μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρεων πλεῖν
ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κα-
τὰ κόρξης ἐπίτρεψον. ΑἸΑΚ. μηδαμῶς· δια-
θρύψεις γὰρ αὐτᾶ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὦν.
ΜΕΝ. ἔκ᾽ ἐν ἄλλᾳ προσπτύξομαί γε πάντως
ἀνδρογύνῳ ὄντι 35).

ΑἸΑΚ.

fos; atque apud eum Sardanapalus; qui super
istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
purgamentum hominis, horrescebat Graecia
iungentem Hellespontum, perque montes na-
vigare desiderantem? Qualis autem et Croesus
est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in ca-
put impingam, permitte mihi. ΑΕΑC. Neuti-
quam: diffringes enim cranium ipsius molle ac
muliebre. ΜΕΝ. Enimuero conspuam omni-
no effeminatum istum.

G 5

3. ΑΕΑC.

35. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄν-
τι] Nego verbum illud Medium προσπτύσ-
σασθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenioli lin-
guae Graecae recte Dativus coniungi: ge-
nuinam structurae rationem dabit *Noster*
p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν νε-
κρὸν ἔκλεψε προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
νίκῃ· nunquam aliter *Homerus*, *Euripides*
ceteri-

ΑΙΑΚ. Βάλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτός σοι
 ὁ Πυθαγόρας ἐσί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. εἴ ἐτι χρυσᾶς ὁ
 μηρός ἐσί σοι; ΠΥΘ. εἰ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω
 εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμης,
 ὦ γα-

3. A E A C. Vin tibi demonstrarem etiam sa-
 pientes? M E N. Ita per Iouem. A E A C. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. M E N. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. P Y T H. Sanè tu quoque
 Menippe. M E N. Non tibi aureum femur an-
 plius est? P Y T H. Non quidem: verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.
 M E N.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione procliui *προσ-
 πτύσομαι*, vel, *προσπτύσω μὲν γε πάντως
 ἀνδρογύνῃ ὄντι*. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemptus ple-
 rorumque populorum moribus *προσπτύσειν
 τινι*, *os alicui conspuere*. Hinc *προσπτύσειν
 τινὶ πράγματι*, *quancumque rem abominari*,
despectam longe a se adspernari, et, quod
 Latini dicunt, *consputare*. Iam si animum
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere lectionem hanc patebit.
Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 107

ὦ γὰρ θές· ὥς ἐ τῷτο σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
δὲς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς ὀνόματα. ἔμα-
θον γάρ, ὡς ἐδὲν ἴσον κῦαμοι, καὶ καφαλαί
τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξημεσιδῆς, καὶ
Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτὰς, Πίττακος καὶ
οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὀρεῖς. ΜΕΝ.
ἄλυσαι ἔτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαῖδροι τῶν
ἄλλων. ὁ δὲ σποδῆ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας
ἄριστος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηγητικῶς,
τίς

ΜΕΝ. Fabas, optime, quae quidem edules ti-
bi non sunt. PΥTH. Praebetantum: alia sunt
apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
esse simile fabis et capitibus parentum.

4. ΑΕΑC. Hicce autem Solon Execestidae fi-
lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
que: septem vero sunt cuncti, vti vides. ΜΕΝ.
Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
est?

36. Ὁ ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταίνων
pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
cli non minus, quam subcineritio pani con-
ueniret. Hemst.

τίς ἐσιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἵτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπτε βέλτισε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὰς κρητῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. εἰ μὲν Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνέγκνωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐν ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ἐδέν σε τὸ σόφισμα ὥνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰακὲ, πᾶ ποτε ἄρα ἐσιν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστωρος καὶ Παλαμῆδης ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὁμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐσιν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥς πάντων ἂν εἴη τῶ

est? AEAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc aduenit. MEN. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres? EMP. Atra quaedam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae tumor, et multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis. haud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuuit; patuit enim esse te mortuum? Socrates vero, Aeace, ubi tandem est? AEAC. Cum Nestore et Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. AEAC. Viden istum caluum? MEN. Omnes utique sunt calui: idque adeo omnium fuerit indi-

το τὸ γινώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω.
ΜΕΝ. καὶ τῷ ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ
μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γῃσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄλλοι φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μάλα πολλὰς ἐώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἐώ-
ρακας, οἷμαί, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρε· ὁ
δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννας θεραπεύειν ἐκμαθὼν.
ΣΩΚ. περὶ ἐμᾶ δὲ τί φρονεῖσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τάγε τοιαῦτα·
πάντες ἔν σε θαυμάσιον οἶονταί, ἄνδρα γεγενῆ-
σθαι,

indicium. AEAC. At simum istum dico. MEN.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quaeris, Menippe? MEN.
Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athe-
nis? MEN. Multi iuuentum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. SOCR.
Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille vnguentum spirans; hic colere Siculos tyran-
nos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt?
MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
virum.

σθαί, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ, οἶμαι, τᾷληθές λέγειν) εἰδέν εἰδότα ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὰς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὥοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίῳ. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦτα μέτει τὴν σουτῶ τέχνην 37), καὶ οὐκ ἐλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάνεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ,

virum fuisse, et cuncta sciuisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniaeque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui et hicce colas artem tuam, neque despicias pulcros. SOCR. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Croesum enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδε-
ρασίαν siue puerorum formosorum amorem;
quod crimen admirabili viro saepe quidem,
sed falsissime fuit obiectum. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκῶν αὐτῶν. ἔοικα γὰρ ἔκ ἐλπίγα γελάσσεσθαι, οἰμωζόντων ἀνέων. ΑΙΑΚ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ὑμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

enim et Sardanapalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vides, Menippe. M E N. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

Μενίππε καὶ Κερβέρε.

ΜΕΝ. Ω Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν

Menippi et Cerberi.

ΜΕΝ. C erbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis et ipse, dic mihi per Srygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἐπ' αὐτῷ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τῆτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῆ συμίας ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκubεν εἰσω τῆ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζῴον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τῆ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐαυτῆ παιδίᾳ ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

ΜΕΝ. Οὐκὲν σοφιστῆς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶωρα, κατεθρασύνετο, ὥς δῆθεν ἐκ αἰῶν πεισόμενος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum velis. C E R. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec reuera contemnebat mortem? C E R. Minime: sed ubi necessariam animaduertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non inuicem subito-

DIALOGI MORTVÓRVΜ 113

νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γὰρ τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῷ σομῆς τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι· τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡ. μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τῷ γένεσ, καὶ Διογένης πρὸ σῆ· ὅτι μὴ ἀναγκάζομενοι ἐσῆεστε, μὴδ' ὠθόμενοι, ἀλλ' ἐθέλῃσσι, γελῶντες, εἰμώζειν παραγγεῖλαντες ἅπασιν.

subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. ΜΕΝ. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? ΚΕΡ. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππε.

ΧΑΡ. **Α** πόδος, ὦ κατάρσας, τὰ πορθμῖα.

ΜΕΝ. βόα, εἰ τῷτό σοι ἡδιον, ὦ

Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. ΜΕΝ.

Vociferare, si id tibi adlubescit,

H

Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, ἀνδρ' ὦν σε δια-
πορθεμευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ἂν λάβοις παρὰ τῷ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ δὲ
ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλὺ-
τωνα, ὃ μίαρ', ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξύλω σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκῶς τοσῶτον πλῆν. ΜΕΝ.
ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῆ σοι ἀποδότω, ὅς με παρῆ-
δωκέ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γὰρ καὶ ὑπερ-
εξίτηναι τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἐκ ἀποσῆσομαι
σε. ΜΕΝ. τέττε γὰρ ἐνκατεωλήσας τὸ πορθ-
μεῖον

Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acceperis ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolum non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me vero, non habeo. CHAR.
Enimuero fauces tibi præcludam, detestande,
nisi dederis. MEN. Ego, contra baculo tibi
percuissum dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur nauigaueris tam longam nauigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iouem, belle mecum agatur, si
mortuorum eriam vice soluendum mihi sit. CHAR.
Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem adtinet, vel subducto nauigio adsi-
duus

DIALOGI MORTVORVM 115

μείον παραμένει· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβεις; ΧΑΡ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεις
 δέον; ΜΕΝ. ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. τί ἔν;
 ἔχρην διὰ τᾷτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος
 ἔν αὐχῆσεις προῖκα παπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ
 προῖκα, ὦ βέλτισε· καὶ γὰρ ἤντησα, καὶ τῆς
 κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἑκλαιον μόνος τῶν
 ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. ἔδεν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθεμία· τὸν ὀβολὸν ἀποδεῖναι σε δεῖ· ἐ γὰρ
 θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔν ἀπάγαγέ με αὐθις εἰς τὴν
 βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λόγεις, ἵνα καὶ πληγὰς
 ἐπὶ τέτω παρὰ τῷ Αἰαντῷ προσλάβω. ΜΕΝ.
 μὴ ἐνέχλει οὖν. ΧΑΡ. δείξον τί ἐν τῇ πήρᾳ
 ἔχεις.

duus esto flagitator: attamen quod non habeo,
 qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obo-
 lum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equi-
 dem, nec tamen habebam: quid ergo? propter-
 eane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur
 gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gra-
 tis, vir optime: etenim antliam duxi, et remum,
 et vnus omnium vectorum non plorabam. CHAR.
 Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolue-
 re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vi-
 tam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea-
 propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste
 negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμας, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν ἔσθον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἡγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ε. Ρ. ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθησας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κῆδενός αὐτῷ μέλει 38). ἔτός ἐστιν ὁ Μενίππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτις· δὲ δὲ ἔκ ἂν λάβοις.

ta geras. ΜΕΝ. Lupinos, si lubet; et Hecatae coenam. CHAR. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? et qualia fabulabatur inter nauigandum, vectores omnes deridens, et iocis incessens, solus cantans iis gementibus. ΜΕΡC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? liberum exacte, quique neminem curret. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

38. Κῆδενός αὐτῷ μέλει] Οὐδενός pro mutato genere vel rem vel personam indicat: posterius mihi placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænabant. Hemst.

XXIII.

Πλούτωνος καὶ Πρωτεσίλαος.

ΠΡΩΤ. Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
τερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Διμήτρος θυ-
γατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν ἐρωτικὴν. ΠΛΟΤ.
σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχά-
νεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου,
Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
τος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφε-
θεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦ-
τον μὲν τὸν ἔρωτα, ὃ Πρωτεσίλαε, πάντες νε-
κροὶ ἐρῶσι· πλὴν ἔδειξ ἂν αὐτῶν τύχην. ΠΡ.
ἄλλ' ἔ' τᾷ ζῆν, Ἀΐδωνεῦ, ἐρῶ ἐγώ γε, τῆς γυ-
ναϊκός

Plutonis et Protefilai.

PROT. O Domine, et rex, nosterque Iupi-
ter, et tu Cereris nata, ne spreue-
ritis petitionem amatoriam. PLVT. Quid ti-
bi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?
PROT. Sum Protefilaus Iphicli filius, Phyla-
cius, commilito Achiuorum, quique primus
eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro
autem vt accepto in breue tempus commeatu,
in vitam redire mihi liceat. PLVT. Istum
amorem, Protefilae, omnes mortui amant: quo
tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equi-
dem non viuendi, Pluto, amore teneor, sed
H 3 vxoris,

ναϊκὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὡχόμεν ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἑκτοροῦ. ὁ ἔν ἔρωι τῆς γυναικὸς ἔ' μετρίως ἀποκναίει με, ὡ δέσποτα, καὶ βέλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν 39). ΠΛ. ἔκ' ἐν περιμένον· ἀφί-

vxoris, quam nouam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conscensaque naui me proripui: deinde miser, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor vxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLVT. Non tu bibisti, Protefilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat. PLVT. Quin ergo mane atque expecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκα dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormen habent, atque immoderata sunt: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se conuertunt, eandem vocem poni, sic tamen, vt in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM 119

ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὶ, καὶ ἔδέν σε ἀναλ-
θεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἔ φέρω τὴν διατριβήν,
ὦ Πλάτων· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶ-
σθα οἶον τὸ ἐραῖν ἐσιν. ΠΛ. εἴτα τί σε ὀνήσει
μείων ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
ὀδυράμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ κείνην
ἀκολαθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥς ἀνθ' ἐνὸς δύο νεκρῶς
λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. ἔ θέμις γενέσθαι
ταῦτα, ἔδὲ ἐγένετο πῶποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὁρφεὺς
γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην
παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ με Ἀλκίησιν παρ-
πέμφατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις
δὲ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, vt ad
superos euadas, necesse habebis. PROT. At
non fero moram, Pluto: amore nimirum et tu
ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit ama-
re. PLVT. Et quid te iuuabit vnum diem re-
uiuiscere, quum post paulo sis eadem lamenta-
turus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, vt
comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro
vno duos mortuos recipies breui. PLVT. Ista
fieri fas non est; neque facta fuerunt vnquam.

3. PROT. At faciam, vt reminiscare, Pluto:
nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydi-
cen tradidistis, et consanguineae meae Alcesti
commeatum dedistis Herculi gratificati. PLVT.

δὲ ἄτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ κα-
λῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη
προσῆσεται σε, ἔδδ' διαγιγῶναι δυναμένη; φο-
βῆσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε· καὶ
μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ.
ἔκῃν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τῷτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρ-
μῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρω-
τεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ 40),
νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος
ἦν

Tune voles cranium ita nudum et forma desti-
tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
nire? quomodo autem admittet te, quem digno-
scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
que fugiet; et frustra tam longam ad superos
viam relegeris. P R O S. Quin tu, mari-
te, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus
erit Protefilaus, eum potenti virga conta-
ctum iuvenem statim efficiat pulcrum, qualis
erat

40. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus* nihil
ab optimorum scriptorum usu alienum fe-
cit, quum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
non tantum quando ablativus instrumenti,
sed et alius quicumque ponendus erat: ideo
non raro fit, ut in eodem orationis contex-
tu additum omissumque reperiatur. *Hemst.*

DIALOGI MORTVORVM 121

ἦν ἐκ τῆ πατρὸς. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνη
συνδουκεῖ, ἀναγαγὼν τῆτον αὐτῇ ποιήσον νυμ-
φίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptiali. PLUT. Quoniam
hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad
superos iterum, Mercuri, et redde sponsum.
Tu, Protesilae, memineris, unius diei acce-
pisse te comineatum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ
πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;
ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὧ Σινώπευ,
ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ
Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσας δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν,
καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰω-
νίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.
καὶ

Diogenis et Mausoli.

DIOG. Tu Car, ob quam rem magnum spiras,
omnibusque nobis praeferrari possu-
las? MAVS. Primum ob regnum, Sinopen-
sis, ut qui rex fuerim Cariae uniuersae, imperauerim
etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam sube-
gerim, et Miletum usque progressus pleraque Io-
niae debellarim. Deinde quia pulcher eram et ma-
gnus,

καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
ἐν Ἀλικαρνασσῷ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπι-
κειμένον, ἡλικὸν ἢ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' ἔδὲ ἄτως
ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῃ τε καλλίσῃ, οἷον
ἔδὲ νεῶν εὖρῃ τις ἂν ῥαδίως. ἔδοκῶ σοι δι-
καίως ἐπὶ τέτοις μέγα Φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλ-
λει, καὶ τῷ βάρει τῷ τὰ Φε; ΜΑΤ. νῆ Δί᾽
ἐπὶ τέτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε,
ἄτε ἡ ἰσχὺς ἐστὶ σοι ἐκείνη, ἄτε ἡ μορφὴ πάρ-
εσιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας
πέρῃ, ἢ ἔχω εἰπεῖν, τίνοος ἕνεκα τὸ σὸν κρα-
νίον

gnus, belloque strenuus. Tum, quod maxi-
mum est, quia Halicarnassi monumentum ingens
habeo mihi impositum, quantum mortuus alius
nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam
expositum, equis virisque exactissime adlimila-
tis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum
quidem facile quis inuenerit. Non tibi videor
iure ob ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, et formam,
et pondus sepulcri? MAVS. Omnino ob
ista. DIOG. Sed, formose Mausole, ne-
que robur illud amplius, nec forma tibi ad-
est. Quare si capiamus iudicem de pulcritu-
dine, dicere nequeas, cur tuum cranium
antepo-

νίον προτιμηθεῖν ἂν τῷ ἐμῷ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφηρέμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τὰς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα αἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκείνα πάντα, καὶ ἰσότημος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. ἂν ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· ἔγάρ. Μαύσωλος

anteponendum sit meo: utraque calua et nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, et ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. ΜΑΥΣ. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, et pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes? ΔΙΟΓ. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus
etenim

λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο· Διογένης δὲ κα-
 ταγελάσεται αὐτῷ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλι-
 κάρνασσῳ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίης τῆς γυ-
 ναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διο-
 γένης δὲ, τῷ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον
 ἔχει, ἢ οἶδεν· ἔδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τέττα·
 λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καταλέλοιπεν,
 ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν
 ἀνδραποδωδέσατε, τῷ σὲ μνήματος, καὶ ἐν
 βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae
 in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem
 esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit
 ipsum. Et ille monumentum quidem suum Ha-
 licarnassi memorabit ab Artemisia vxore simul
 et sorore constructum. Diogenes autem cor-
 pusculi sepulcrum aliquod an habeat, est ne-
 scius, siquidem nihil eam rem curarit: verum
 perpetuam sapientissimis viris sui commemora-
 tionem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit
 sublimiorem tuo, Carum abiectissimum manci-
 pium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

Νιρέως, Θερσίτης καὶ Μενίππης.

NIR. **Ι**δὲ δὴ Μενίππος ἔτοσὶ δικάσει, πρότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μενίππε, καὶ καλλίων σοὶ δοκῶ; MEN. τίνες δὲ καὶ ἐσὲ; πρότερον, οἶμαι, καὶ γὰρ τῆτο εἰδέναι. NIR. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης. MEN. πρότερος ἔν ὁ Νιρεὺς, καὶ πρότερος ὁ Θερσίτης; ἀδέπω γὰρ τῆτο δῆλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν ἡδὲ τῆτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ ἄδὲν τηλικῆτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν· ἀλλ' ὁ φορὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, ἄδὲν χείρων ἐφά-
νην

Nirei, Therfitae, et Menippi.

NIR. **E**cce enim, Menippus hicce iudicabit, vter sit formosior. Dic, Menippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire commodum est. NIR. Nireus et Therfitae. MEN. Vter ergo Nireus, vter Therfitae: nondum enim hoc manifestum. THER. Iam vnum hoc in rem meam teneo, quod similis sim tibi, et nihil tanto opere praecellas, quantum te Homerus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appellans: sed ille ego, cui caput in acutum definens, et rari crines, nihilo inferior visus sum iudici.

νην τῷ δικασῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄντι-
να καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ. NIP. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἰλιον ἦλθεν.

MEN. Ἀλλ' ἐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὥς οἶμαι,
κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ
κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆς
Θερσίτης κρανίας, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλα-
παδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP.
καὶ μὴν ἔρε' Ὀμηρον, ὁποῖός ἦν, ὅπως συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνειράτά μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. ἐκὼν ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. ἔτε
σὺ,

dici. Expende vero, Menippe, quemnam for-
mosiorem ducas? NIP. Me certe filium Aglaiae
et Charopis, qui pulcherrimus homo sub Ilium
veni.

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto,
pulcherrimus venisti; sed ossa similia; cranium
autem ea re sola nimis discernatur a Therstae
cranio, quod fractu facile sit tuum: molle enim
illud et minime virile geris. NIP. Verumtamen
sciscitare Homerum, qualis essem, quum inter A-
chinos militabam. MEN. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunc habes; ista,
qui tunc vixerunt, nouerint. NIP. Non ego hic-
ce sum formosior aliis, Menippe? MEN. Nec
tu,

σὺ, ἔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτημία γὰρ ἐν ᾧδε,
καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἑμοὶ μὲν καὶ τῷτο
ἱκανόν.

tu, neque alius est formosus: nam aequo iure
in Orco versantur, et similes omnes. THER.
Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

Μενίππε καὶ Χείρωνος.

MEN. **Ἦ**κεσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπι-
θυμήσεις ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ.

ἀληθῆ ταῦτ' ἤκεσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα,
ὡς ἑρᾶς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN.

τίς δέ σέ ἔρως τῷ θανάτῳ ἔσχεν, ἀνεράσκει τοῖς
πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ
ἀσύνητον ὄντα. καὶ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς
ἀθαν-

Menippi et Chironis.

MEN. **A**udiui, Chiron, te, quamvis Deus fo-
res, cupuisse mori. CHIR. Audi-
visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, obii,
quum immortalis esse potuissem. MEN. Quid est,
cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non
amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud
insipientem: non erat amplius iucundum frui
immor-

ἀθανασίας. ΜΕΝ. εἴχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν
τὸ Φῶς; ΧΕΙΡ. εἰκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ
ἡδὺ ἐγώ γε ποικίλον τι καὶ εἴχ' ἀπλὴν ἡγῆμαι
εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν, αἰεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
ἐμαίων, ἡλίου, Φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ
αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξ ἧς ἕκαστον,
ὥσπερ ἀκολαθῆντα θάτερον θατέρω· ἐνεπλή-
σθην γὰρ αὐτῶν. εἰ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.
ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἰδᾷ

immortalitate. ΜΕΝ. Non iucundum erat vi-
vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
etenim iucundi naturam ego quidem varium esse
quiddam et non simplex duco: quum autem sem-
per viverem, fruererque rebus iisdem, sole, lu-
ce, alimentis; tum et tempestates anni eadem,
et quae fierent cuncta per seriem singula velut
alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
ptas. ΜΕΝ. Vere, Chiron. At quo animo hunc
rerum

41. Ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ] Est in hac oratione ἀ-
νακόλαθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ --- τρο-
φῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc seriem in-
terrumpunt, quae post τροφῆς addita le-
guntur: quamobrem γοῦν idem, quod saepe,
munus haber, ut priorem structuram
reperi patefaciat. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 129

δὲ πῶς φέρεῖς, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἦκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε καὶ δειψὴν, ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδεεῖς τέτων ἀπάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ 42), καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιστῇ.

ΧΕΙΡ. πῶς τέτο φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν
τῷ

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim aequus et par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec fitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et in orbem tibi sermo redeat. CHIR. Quid ita? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quae
in vi-

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ] Est περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis et probationibus utitur, quibus in se conuersis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi conuincatur: hoc sane eius est, qui aduerso capite pugnantia locutus sibi contradicit. Hemst.

τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ· καὶ ταῦτ' ὅν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζῆτεῖν τινα καὶ ἐνταῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ εἰμαὶ ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί ἔν' ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ οἶμαι καὶ Φασί, συν-ετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶσθαι.

in vi- sunt, par semper et idem status satieta-tem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit praesentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτης.

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγε-
μεν· ὥς τί ἔκ' ἀπὸ μὲν εὐδὸς τῆς
καθό-

Diogenis, Antisthenis, et Cratetis.

DIOG. Antisthenes et Crates, ocium agimus:
quare quid verat, quominus abea-
mus

DIALOGI MORTVORVM 131

καθόδε περιπατήσονται, ὁψόμενοι τὰς κατιόν-
τας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ
θέμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν
ὄραν, τὰς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίχς δὲ
μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθῆντος
τῷ Ἑρμῇ ὁμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίχς ἀν-
τερείδοντας, ἔδεν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰρ καὶ
διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ
τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰ-
κας γὰρ τινα παγγέλοια ἔρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαι-
νον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδωρος
τε ὁ

mus recta ad descensum Auerni ambulaturi, vi-
furique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?
ΑΝΤ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectacu-
lum fuerit iucundum hos eosum lacrimantes vi-
dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
dam aegre descendentes, et quamvis in caput
proturber Mercurius, tamen resistentes, et su-
pino corpore renitentes sine vlla proficiendi spe:
CΡΑΤ. Ego enimvero persequar vobis, quae
vidi, quum descenderem; per viam. ΔΙΟΓ.
Narra quaeso, Crates: nam videre quaedam
perridicula dicturus.

2. CΡΑΤ. Et alii quidem multi vna nobis-
cum descendebant, et in iis insignes Ismenodo-

τε ὁ πλάσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν ἔν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λησῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι. βαδίζων, ἔξενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παῖδιά τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδοεύων, δύο μόνας οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτᾶ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νῆ Δι' αἰκᾶσεννος τὴν ἔψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο,

rus ille dives noster, et Arsaces Mediae praefectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes paruulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus euastata transeunda, binos tantum seruos secum duxerit; idque quum phialas quinque aureas et cymbia quatuor secum haberet.

3. Arsaces autem iam aetate prouecta, et sane non illiberali facie, barbaricum in morem indigaba-

DIALOGI MORTVORVM 133

το, καὶ ἡγανάκτει περὶ βαδίζων, καὶ ἤξιε τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστῆ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς πεζορμήσας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται τὸν Ἀρσάκην κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθείς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τότο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ

gnabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum vno ictu vterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluuium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios prouectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio obiecta sarissa eum simul et equum transfigit.

4. ANT. Qui potest, Crates, vno ictu hoc confici? C R A T. Facillime, Antisthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta

πέλτῃ ἀπεκρέσατο τὴν προσβολήν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρίσσει τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ ξέρονον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βεβῶνα διαμπαξ ἄχρῃς
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὀρᾷς οἷοντι ἐγένετο; εἰ τῷ ἀν-
 δρὸς, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγα-
 νάντει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξίει ἵππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ εἰς ἐξάναι χαμαὶ, εἰς ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τὴν ἀπόβυσσον τῶν ἵππων, ὡς-
 περ

demonit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret,
 tum genu nixus excipit sarissa praelata impe-
 tum, et vulnerat equum sub pectus, qui praee-
 ardore, cursusque vehementia semet ipse in te-
 lum induebat: eadem Arsaces opera transfodi-
 tur per inguen penitus usque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes, autem priuatae fortunae homo,
 pedibusque debilis, admodum ne stare quidem
 humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
δητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥς τε ἐπεὶ καταβαλὼν
ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἔδεμια μηχανῇ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκό-
μισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

ΑΝΤ. Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήειν, ἔδ' ἀνέμειξα
ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐ-
τὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδεύως πλεῦσαιμι.
παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἑναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπύμην ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες,
τοιγῶν ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλε-
ψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις
ὁ Ἀκαρ-

ab equis; ut qui per spinas incedunt' suspensis
pedibus, vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,
optimus Mercurius in humeros sublatum portavit
vsque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne
immiscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, vbi adcurreram ad cymbam, ante
alios occupavi locum, quo commode navigarem:
in traiectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthe-
nes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: me-
cum Blepsias danista ex Piraeëo, Lampis

ὁ Ἀκαρνάν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλάσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῇ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἐαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι 43), καὶ ἐδήλα ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὅν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, ἐκ ἁδίκῃ μέντοι ἔπαθες, ἔφη, ὑπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Damis ille dives Corintho vna descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus: Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non iniusta passus es, inquam, ab

43. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος scribendum est, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλίως· alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum emori. Hemst.

ὑπ' αὐτῷ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμῶ 44) χιλία,
καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταετίας ὢν, οὐτω-
καιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὸς παρεῖ-
χες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔγενε γὰρ καὶ κεῖνος,
καὶ κατήρξατο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὃς τὰς μὲν πολεμίας ἔδε πώ-
ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζε προ-
τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντος παιδισκαγείᾳ,
καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ σεναγμῶν ἐάλως
ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ
κατηγόρει Φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι

χρή-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus an-
nos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos
praebebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim et
iste, dirisque Myrtium prosequabatur) quid in-
simulas amorem, non temet ipsum? qui hostes
nunquam exhorruisti, sed periculi securus prae-
lium inibas ante alios, a vulgari meretricula,
lacrimisque fictis et suspiriis captus es vir tam
fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum
accusabat primus multae dementiae, quod

I 5

opes

44. 'Ομῶ] Frequens apud Atticos ὁμῶ nu-
meris adiunctum, et significans *circiter, ad-
modum*. Habet autem ideo potestatem eam,
quia τοπικόν est Atticis, siue aduerbitum
locale; neque minus, vt solet hoc genus,
χρόνῳ δηλωτικόν. Hespst.

χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκασι κληρονόμοις, εἰς αἷσι βιώσασθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ἔ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε ζέοντες.

Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνεμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποιμίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τῆτο; ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίῃ;

Τῆτον ἔν τὸν ὑπέργηρων ἔρσασθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικῆτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτισε, καὶ ταῦτα γέρων
ἀφι-

opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis haeredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enim uero non vulgarem delectationem prae buerunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus: contueri oportet et prospectare e longinquo venientes. Papae: multi sane diuersique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc? num. quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor?

9. Illum equidem aetatis prouectissimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex
quum

DIÁLOGI MORTVORVM 139

ἀφγυμένιος; ἦπερ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἔδα-
 μῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. ἔδὲ τῷ-
 το. ΔΙΟ. ἄρα ἔν ἐπλάτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ
 πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθάναι. ΠΤΩ.
 ἔδὲν τοιᾷτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ
 ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλὰμκ καὶ
 ὀρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκ-
 νός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. ΔΙΟ. εἴτα τοιᾷτος ὢν ζῆν ἠθέλεις;
 ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθ-
 νάναι δεινὸν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. παρπαίεις,
 ὦ γέρον, καὶ μεираκιεύη πρὸς τὸ χρεών· καὶ
 ταῦτα ἡλικιωτῆς ὢν τῷ πορθμέως. τί ἔν ἄν
 τις

quum huc adueneris? an forte rex eras?
 MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe
 satrapa. MEND. Neque istud. DIOG. Num
 ergo diuitiis adstuebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod multo luxu relicto mortem ob-
 ieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem
 attigi propemodum nonaginta: vitam vero in-
 opem calamo piscatorio ac linea sustentabam in-
 signiter egenus, prole carens, praeterea clau-
 dus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis
 viuere sustinuisti? MEND. Sanequam: iu-
 cunda quippe erat lux; mori contra graue ac
 fugiendum. DIOG. Deliras, senex, et iuue-
 niliter atque inepte fato aduersaris, quum ta-
 men annis ipsum Charontem aequas. Quid iam
 dicat

τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικῶ-
 τοι φιλόζωοι εἰσίν; ἔς ἔχρην διώκειν τὸν θά-
 νατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήραϊ κακῶν φάρμακον·
 ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶδῇται ὡς
 ἀπόδρασιν βελεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ σόμιον
 εἰλημένους.

dicat aliquis de iuuenibus, vbi id aetatis homi-
 nes vitam amplexantur, quos oportebat conse-
 crari mortem, tanquam senilium malorum re-
 medium? Verum abeamus, ne quis nos su-
 spectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
 hoc ostium obuerfantes.

XXVIII.

Μενίππυ καὶ Τειρεσίᾳ.

MEN. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ,
 ἔκείτι διαγινῶναι ῥᾶδιον· ἅπασι
 γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά· μόνον δὲ αἱ
 χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, ἔκείτ' ἀνείπειν ἔχοις,
 τίς

Menippi et Tiresiae.

MEN. Tiresia, caecusne sis, non amplius di-
 gnoscere facile: cunctis enim nobis
 perinde oculi sunt vacui: solum restant ocu-
 lorum caua loca. Ceterum dicere nequeas,
 vter

DIALOGI MORTVORVM 141

τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι
 μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφότερά ἐγένεα μένος,
 ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκασας οἶδα. πρὸς
 τῶν θεῶν τοιγαρᾶν εἶπέ μοι, ὅποτέρη ἐπειρά-
 θης ἡδίονος τῶν βίων, ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ
 γυναικεῖος; TEIP. ἀμείνων ἦν παραπλοῦ, ὦ
 Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέσεσθαι γάρ.
 καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἄτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἄτε παρ' ἐπαλξιν
 ἐσάναι, ἄτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ἄτ' ἐν
 δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκουσ, ὦ Τειρεσία, τῆς
 Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρεσθαι τὸ γυ-
 ναικεῖον, ὡς ἀθλίως ἔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα
 τὸν

uter Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse,
 et vtrumque te solum, marem et feminam, ex
 poëtis audiuisse memini. Per Deos itaque te ob-
 testor, expone mihi, vtrum expertus fueris sua-
 vius vitae genus, quum mas fores, an femina?
 TIR. Potior erat magni interuallo, Menippe,
 vita feminini sexus, quippe magis negotiorum
 expers: tum dominantur in viros mulieres, ne-
 que eas bello vacare necesse est, neque ad mu-
 rorum pinnae stantes excubare, neque in con-
 tionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. MEN. Non tu audiuisti, Tiresia, Euri-
 pidae Medeam, qualia dixerit deplorans mu-
 liebre secus tanquam miseram, atque intoleran-
 dum

τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑΦισαμένας; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἱαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, ἢ σεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν σκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. εἰδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπέκρινα, εἴ σοι ῥᾶδιον. TEIP. εἰ σεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὁμως. MEN. ἱκανὸν τῆτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβελόμην εἰδέναί. TEIP. εἶχον δηλαδὴ. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠΦανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεΦράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεΨύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεΦάνης; TEIP. εἴχ' ὁρῶ,

dum ex puerperiis dolorem sustinentes. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae iambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis et partus expers degisti in illo vitae statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatū difficile, Tireisia: quin responde, si tibi promptum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperī. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix euauit, pars muliebri obstructa fuit, mammae emarcuerunt, et virile membrum succreuit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus euasisti? TIR. Non video,

ὁρῶ, τί σοι βέλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἔν
μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' ἔτως ἐγένετο. MEN.
ἔχρη γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιαύτοις·
ἀλλὰ κατὰπέρ τινα βλάνα μὴ ἐξετάζοντα, εἴ-
τε δυνατό ἐσιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

TEIP. Σὺ ἔν ἐδὲ τὰλλα πιστεύεις ἔτω γενέ-
σθαι, ὅπότ' ἂν ἀκέσσης ὄρεα ἐν γυναικῶν ὅτι
ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Αἰδό-
να, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῷ Λυκάονος θυγα-
τέρα; MEN. ἦν πᾶ καίμειναις ἐντύχω, εἰσο-
μαι ὅ, τι καὶ λέγῃσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε
γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύε τότε, ὥσπερ καὶ ὕψι-
ρον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; TEIP.
ἐρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ
διέλυ-

video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.
MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere
talibus sed velut insulsum, re non explorata
fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse
facta, quando audis aues ex mulieribus extitisse,
aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen,
aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando for-
te obuiam venero, cognoscam quid dicant: tu
autem, vir optime, quum mulier eras, tunc
etiam varicinabare, quemadmodum postea, an
simul vir et vates esse didicisti? TIR. Ecce
enim ignoras, quae ad me spectant omnia; me
scilicet

διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
ἐπῆρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
τικῇ τὴν συμφορὰν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχη, ὦ Τει-
ρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάν-
τεις τῶτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς
λῆγειν.

scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum
ut Iuno me visu priuauerit, Iupiter autem mi-
tigauerit arte vaticinandi donata calamitatem il-
lam. ΜΕΝ. Adhuc tu, Tirésia, adfixus hae-
res mendaciis? Verum hoc quidem solemni va-
tum more facis: soletis enim vates nihil fani et
veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐΦό-
νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
ἅπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. Si tu furore actus, Ajax, temet
ipse interemisti, nosque omnes desti-

45. Ἐμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus
illi adnecti debeat, etiamli persona, quae
loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque
fieri solet, fuerit mutata. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 145

ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦε μαντευσό-
 μενος, ἔτε προσειπεῖν ἠξιώσας ἄνδρα συστρατιώ-
 την καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεραπτικῶς μεγάλα βαί-
 νων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ᾧ Ἀγάμεμνονι
 αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίως
 δὲ ἀνχναγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν
 ἀπάντων; ΑΙΑΣ. ναί, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία
 γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔστω καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείρασθαι
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων,
 ὃ δὲ Λαέρτης, ἐν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδύ-
 νευόντα

destinaras, quid inculcas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praeteriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armo-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduersarium
 habere nullum, et sine pulvere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores derectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam mouistis. Ve-
 rum Laërtæ filius, quem ego saepe seruavi in peri-
 culo

νεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξια εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρῆν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὀπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρεσα ἕς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἀνδρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστα πράγματος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκασεν· ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσεύα
μὴ

culo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, quum oporteret haereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, ὦ Αἴαν, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei; cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudicibus. ΑΙΑΣ. Equidem scio, quatenam me condemnauerit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim
vero

μή ἔχι μισεῖν ἐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον·
 εἴδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τᾷτο ἐπιτάττοι.

vero ut non oderim impetrare a me nequeo,
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

Μίνως καὶ Σωσράτης.

MIN. **Ο** μὲν ληστὴς ἔτος Σώκρατος εἰς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ'
 ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ
 δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ τὸν Τίτυον ἀπα-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κεισέσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοί, ἀπιτε κατὰ τὰ-
 χος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων
 νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκυσσον, ὦ Μίνως, εἴ μοι δίκαια
 δόξω

Minois et Sostrati.

MIN. **H**ic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethontem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus,
 Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praecordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocius ad Elysiū campum, Beatorumque insu-
 las incolite pro eo quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 videar

δόξω λέγειν. MIN. νῦν ἀκῶσω αὐτοῖς; εἰ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσάτῃς ἀπεκτονῶς; ΣΩΣ. ἐλέλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πάνυ, εἵγε ἀποτίνειν τὴν ἄξιαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὁμῶς ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὅπῃσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότε-
ρα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς
Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.
ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ
οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκεῖνῃ ὑπηρετοῦν-
τες,

videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum?
nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficii
totque homicidiorum? SOST. Sum sane con-
victus: considera tamen, an iuste supplicio sim
adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare
meritas poenas iustum est. SOST. Quin ergo
responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare
te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut
et de aliis iudicium iam reddamus.

2. SOST. Quaecumque egi in vita, utrum
sponte mea egi, an fatali stamine destinata
mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca vi-
delicer. SOST. Nempe igitur probi omnes,
malique qui videmur nos, illi ministrantes
haec

τες, ταῦτα δρωμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ,
ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ.
εἰ ἔν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου Φονεύσειέν τι-
να, ἔδυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος,
εἶεν δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πει-
σθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φόνου;
MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον·
ἐπεὶ ἔδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
ἔργον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παρα-
σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως,
ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ 46) τῷ παραδείγματι.
ἣν δέ

haec facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quip-
pe, quae vnicuique nato iniunxit, quae facien-
da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satel-
les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
ipsum enssem; is enim administer est, utpote
instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
vberius illustres et cumulatius exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαψιλεύῃ] Δαψιλῆς, δαψίλεια, δα-
ψιλεύειν copiam et abundantiam significant,
at talem praecipue, quae proluxa largitate
ad utilitates aliorum et commoda diffunda-
tur.

ἢν δέ τις ἀποστείλωντος τῷ δεσπότῃ, ἤκη αὐ-
τὸς

Si quis porro, mittente domino, ipse veniat
aurum

tur. Δαψίλει τῇ ἐνδείᾳ saepius est con-
traria. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adflue-
re, abundare*, sed et *passive*. Pecora solent,
si in vbertate pabuli largissima versentur,
ἐνδαψιλεύσασθαι. Indidem hocce nostrum
ἐπιδαψιλεύειν potestatis originem traxit
per varios veluti riuulos diuergentis: nam
primum actiuæ formæ neutra virtus est
subiecta. Multo rarius est, vt forma me-
dia hunc in vsum veniat: itemque contra
valde infrequens, si actiua ponatur pro
munifice largiri; quod extra Grammaticos
vix reperias. Deinde forma verbi ἐπιδα-
ψιλεύεσθαι media virtute sibi propria gau-
det, *luculentum ac copiosum siue liberaliter
largiendo, siue quodlibet aliud faciendo se
præbere*. Tum porro solemni more, qua-
lem verba media recipiunt, vim actiuam
adipiscitur, structuræ tamen ductu varie
disparatam; *suis ex copiis et facultatibus lar-
giter aliquid erogare, atque aliis tribuere*.
Hinc alio transit, cunctisque rebus, quas
luculenter in aliorum vtilitatem præstan-
tur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc
rationem optime quadrat, qui genitiuum,
sed hoc in casu accusatiuo parem, adiunxit
Xenophon. Κ. Π. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως,
ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς Φίλοις τάττε τῷ ὀλί-
γῃ ἄξιᾳ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. vbi pro
libera-

DIALOGI MORTVORVM 151

τοὺς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν κομίζων, τίνι τὴν χάριν
 ἰσέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγκραπτέον; MIN.
 τὸν πέμψαντα, ὦ Σώκρατε· διάκονος γὰρ ἔ
 κομίσας ἔν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὄρα, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολά-
 ζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γυνομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσ-
 ἔταττε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae ha-
 bendae, beneficiumque acceptum erit feren-
 dum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe mi-
 nister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam in-
 iusta facias, qui nos ad supplicium condemnes
 ministros eorum, quae Clotho imperabat,

K 4

illos

*liberaliter et copiose fundere eum usurpasse, bene
 notat Budaeus, atque adeo tantumdem esse,
 ac si diceret, praecharge vobis rideudi mate-
 riam praebebis. Hic ergo loquendi modus
 quam fuerit, praesertim recentioribus, fa-
 miliaris, satis constat: verum rarius occur-
 rit, quem noster usurpat, additus huic ver-
 bo casus tertius. Ex his intelligi satis pot-
 est, siue sententiam Luciani, seu phrasin
 spectes, parum omnino interesse, vtrum
 accipias, Bene vero factum, Minos, quod ex-
 emplo producto largius aliquid accumules atque
 admetiaris; an, quod in exemplo proposito
 uberius illustrando impensius etiam, atque ipse
 fecerim, verseris. Hemst.*

έταπτε, καὶ τήτας τιμῶν τὰς διακονησαμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι
 τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν ὕψιστον ἦν τοῖς μετὰ
 πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. ΜΙΝ. ὦ
 Σώστρατε, πολλά ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔ κατὰ λό-
 γον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ
 σὺ τὸ τό ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ
 ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυσεν αὐτόν, ὦ Ἑρμῆν καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾶν
 τὰ ὅμοια διδάξης.

illos contra praemiis et honore adicias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enim uero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. ΜΙΝ.
 Solstrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum ferēs, ut
 non latro solum, sed et sophista videare. Sol-
 ve illum, Mercuri; poenaque liber esto. At
 cane, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέλαθρον πρόφυλά θ' ἐσίαις
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτος ἐσιν ὁ κύων; ἔμε-
νουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἄλλό-
κοτον τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῇ; προσιτέον δὲ ὁμῶς αὐτῷ. χαῖρα, ὦ Μένι-
πιπε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον ἔπέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus; siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et vnde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in vrbe.

K 5

MEN.

MEN. Ἦνω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότει πύλας
Λιπῶν, ἵν' αἶδης χωρὶς ὦκισαι θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀ-
ποθανόν· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνευ αἶδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξε ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῇ γὰρ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λόγε
ἄτωσίπως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων 1).
τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernae portis relictis, vbi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quae causa tibi fuit nouae et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Iuuentus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, vbi descenderis a iambis,
quis

1. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἡ ὥλη; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδῆσαν;
ἄλλως γὰρ ἔκ' ἡδεῖα τις, εἰ δὲ ἀσπᾶσιος ἡ ἐδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίᾳ Τειρεσίᾳο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαίεις· εἰ γὰρ ἂν
ἔτῳς ἐμμέτρως ἐρῶσώδεις πρὸς ἄνδρας Φίλῃς.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ρίπιδ-

quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad infe-
ros suscipiēdo opus fuerit? est enim alioquin
haud iucunda, neque expetenda via. MEN.
Amicorum suauissime, negotium me necessa-
rium deduxit ad Orci domos, umbram ut con-
sulerem Thebani Tiresiae. PHIL. At tu
plane deliras: aliter enim non ita modula-
tos versus occētares hominibus amicis. MEN.
Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripi-
dem

que adeo tanquam pedibus incedentem fa-
miliari more colloqui: versus autem quasi
vehiculum aliquod orationis spectari obser-
uauimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque
est Edd. seruato, sensus erit oratione dire-
cta, *At tu profecto deliras: verum si cum
Iontina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogatio-
nem dabit; Heus tu, nam deliras?* Hemst.

ριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, ἐκ οἷδ' ὅπως
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ
τί ποιεῖσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάσσουσιν, ἐπιορνεῖσι, το-
κογλυφῶσιν, ὀβολοσατῶσιν. ΜΕΝ. Ἀθλοῖοι,
καὶ κηκοδαίμονες· ἔ γάρ ἴσασιν οἷα ἐναγχοῦς κε-
κῦρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κηχειροτό-
νηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἀ-
μὰ τὸν Κέρβερον, ἑδεμῖα μηχανὴ τῆς διαφυγεῖν
αὐτῆς. ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νεώτερον
τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία
καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio
quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua
mihī numeri in os veniunt

2. Verum dic mihī, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in vrbe? PHIL. Nihil
quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt,
peierant, sordide foenerantur, vsuras exten-
dunt. ΜΕΝ. Miseros atque infelices: ignorant
enim, qualia nuper admodum sancita sint apud
inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis sci-
ta aduersus diuites, quae sane per Cerberum nul-
lis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais?
nouumne aliquod factum est ab inferis decretum
de superis, qui hic sunt. ΜΕΝ. Per Iouem
sane

καὶ πολλά. ἀλλ' ἔθελαις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς
 ἅπαντας, ἔδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ
 Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε,
 πρὸς τῷ Διὸς, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
 λω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν ἐρεῖς· ταῦτ'
 ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν
 μὲν ἐπιτάττεις τῷ πύταγμα, καὶ ἔμπαντα ἀσφα-
 λές· πλὴν ἄλλα σέ γε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε
 δὴ τῷ πλάσις τέτρε, καὶ πολυχρημάτων,
 καὶ τὸ χρυσίον κατὰ κλειςον, ὥσπερ τὴν Δανάην,
 Φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἰπῆς, ὦ γὰρ θε,
 τὰ

fane multa: verum fas non est illa efferre ad
 omnes, neque arcana euulgare, ne quis etiam
 nobis dicam scribat impietatis apud Rhadaman-
 tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iovem
 villo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
 co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeter-
 eaque ad ininitum. MEN. Difficile quidem
 mandas mandatum: neque vsque quaque tu-
 tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
 sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
 qui aurum occlusum, tanquam Danaën,
 seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,
 quae

3. Μὴ Φθονήσης] Saepe de sermone liben-
 ter atque amice communicando solet poni:
 Dio Chrys. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπέ
 καὶ μὴ Φθονήσης. Hemst.

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἂ μάλισ' ἔν ἡδέως ἀκῆσαιμί σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν εἶθ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θείας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπερφητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ἐπότε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκῶν Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ ῥάσεις διηγεμένων ἔμόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν,
 ἔτι

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiuerim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiri que merebantur, praetermisisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi nauanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo consilium meum, et vnde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum et Hesiodum bella et factiones narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam Deorum,
 praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἄρ-
παγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγάμην εἶναι
καλὰ, καὶ ἐ παρξέγγως ἐκινῆμην πρὸς αὐτά.
ἔπει δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐν-
ταῦθα ἤκον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιη-
ταῖς μελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
ζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ ἔν καθεῖσθην
ἀμφιβολίᾳ, ἔκ εἰδῶς ὅ, τι χρησαίμην ἑμαυτῷ
ἔτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἡγάμην μοιχεῦσαι
καὶ σασιᾶσαι πρὸς ἀλλήλας, εἰ μὴ ὡς περὶ κα-
λῶν τέτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας
τάναντία τέτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
ὑπελάμβανον.

Ἐπει

praetereaue eorum adulteria, vim, raptus,
iudicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias,
cuncta illa ducebam esse honesta, nec medio-
criter ad ea commouebam. Vbi vero virilem
aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges
audiebam., quae pugnantia poetarum praece-
ptis iuebant, non moechari, neque seditio-
nes excitare, nec rapere. In magna igitur ver-
fabar haesitatione, ignarus quid me facerem:
neque enim Deos vnquam arbitrabar moecha-
tos fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi
has res honestas esse iudicassent; nec rursus le-
gislatores his contraria praecipere, nisi ea con-
ducere putassent.

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθάντα παρὰ
 τὰς καλεσμένας τέτας Φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι
 τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθαι μοι
 ὅ,τι βέλποιντο, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βαίαν ὑποδείξαι τῷ βίῃ. ταῦτα μὲν δὴ Φρο-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτὸ Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνῷ βιαζόμενος.
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι
 τάχις αὖ χρυσὲν ἀπέδειξαν ἔτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἠδουσαί,
 καὶ μόνον τῷτο ἐκ παντὶς μετίσιναι· τῷτο γὰρ
 εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo vterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, insci-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum
 esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re vitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μόχθεϊν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
ναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
σι δυσαρρεσῆντα, καὶ λαιδορῶμενον, συνεχῆς ἐπιρ-
ραψιδῶν τὰ πάνθημα ἐκεῖνα τῷ Ἡσιόδῳ περὶ
τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ
τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημά-
των παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν
κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
ναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ
μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιζτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ'
αὐτῶν ἀκέων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
ἐκα-

labore perpetuo versari, corpusque contundere
sordidum et squalentem, cunctis offensum et
conuicia ingerentem, dum continuo inculcat illa
peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
que, et in summum verticem adscensum: alius
despicere opes adhortabatur, et indifferentem
putare possessionem earum: at alius iterum
in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
as, incorporea, indiuidua, spacia vacua ta-
lemque turbam vocabulorum quotidie ab iis
dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At
omnium illud absurdissimum, quod de rebus
plane contrariis quum unusquisque eorum
L dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα μικρῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥςτε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχουσιν, καὶ ταῦτα, εἰδότες σαφῶς, ὥς καὶ ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἔν ἐπασχον τοῖς νυζάζεσι τέτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαινον.

Ἔτι δὲ πολλῶν τέτο ἐκείνων ἀτοπώτερον· τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηδῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινούντας χρημάτων, ἐώρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν

diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5.. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inueniebam obseruando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiant opes, animaduvertebat illum in modum iis adhaerere, ut inde diuelli non

τόκων διαφερομένης, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τῶτων ὑπομένοντας 4).
τὰς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένης, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅ-
παντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηστημένους.

Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλ-
λον ἐδυσχέρανον, ἡρέμα παραμυθόμενος ἑμαυ-
τὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων 5), ἀνόητός τε
εἰμι,

non possent, de vfuris litigare, pacta mercede
docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
causa cuncta suscipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic foli ad-
fixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam mo-
leste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens sim, et

L 2

veri

4. Πάντα ἕνεκα τῶτων ὑπομένοντας] Est
quasi formula quaedam loquendi solemnis,
in malam partem potissimum accipienda de
iis, qui nihil habent pensi, modo prauis
artibus libidinem explere possint. Hemst.

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec profert
Thomas Mag. in Διαβόητος, quum docuisset
διαβόητον, et διαβεβοῆσθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τάληθές ἐτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.
καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνῶντι τῶτων ἕνεκα ἔδοξεν
εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διαδόχων·
ἤκουον δ' αὐτὰς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισὶν
ἀνοίγειν τε τῷ ἄδρα τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν,
ὃν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτῶν
ἀναπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι παρὰ τι-
νος τῶτων διαπραξάμενον τὴν κατὰβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τειρεσίην τὸν Βοιωτίην, μαθεῖν
παρ' αὐτῷ, ἅτε μάντεως καὶ σοφῷ, τίς ἐσιν
ὁ ἄρι-

veri haftenus ignarus circumuager. Iam mihi
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
re ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriorem partem vsurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ενίοτε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in utramque partem dici. *Henst.*

ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀνὰ πηδῆσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινον εὐ-
θὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινὶ τῶν
Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχ-
νην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθεμμένῳ· τῆνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καδικετεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλοιοτο μισθῷ
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
εἰνέα καὶ εἰκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος,
ἔλκουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γὰρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem :
ibi conuenio quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem : eum multis precibus
obtestatus vix exorauī, ut, qua vellet, merce-
de se mihi ducem praeberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio factō, la-
vabat deducens ad Euphratem summo mane, et
ad orientem solem carmen aliquod longum effa-
tus, quod equidem non admodum exaudiebam :

γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί-
 τροχόν τι καὶ ἀσφῆς ἐφθέγγετο· πλὴν ἄλλ'
 εἴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν μ.κ. πρὸς τὸ πρῶτον
 ἀποπτύσας, ἐπανήει πάλιν 6), οὐδένα τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos invocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspuisset, redibam rursus neminem obui-
 orum intuens. Cibus autem nobis arboreae
 nuces:

6. Ἐπανήει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανήειν· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nulla reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπαναγει εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectore vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodavit. Hemst.

τὰ ἀνρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
καὶ τὸ τῷ Χοάσπῃ ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαιθριος
ἐπὶ τῆς πύας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδια-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
πλείασιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτον-
θούσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν γ), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαν-
τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδέχοντα· καὶ τοιοῦτὸν ἀμφὶ πλέον εἶχον.

Αὐτὸς

nuces: potus lac, mulsum et Choaspis aqua;
lectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluuium deductum lustrauit me, deterfit-
que, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magica incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, vt eram, retrocedentem: tum
porro nauigationi parandae intenti eramus.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Vt ab incurso malorum ge-
niorum prorsus lustratum defenderent, vl-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέχσθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περιευσγῆσθαι circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἔν μαγικὴν τιν' ἔδυ ζολὴν, τὰ
πολλὰ εἰοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τέτοισι Φέ-
ρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις
ἔρηται με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
ὥς δὴ τί τέτο, ὦ Μένιππε; ἔ γάρ συνίημι τὴν
αἰτίαν ἅτε τῷ σχήματος, ἅτε τῶν ὀνομάτων.
ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τέτο, καὶ ἔ παν-
τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι πρὸ ἡμῶν ζών-
τες ἐς ἅδε κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ μὲ ἀπει-
κάζειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῷ Αἰαντὶ Φρε-
ρὸν διαλαθεῖν, καὶ ἀνωλύτως παρελθεῖν, ἅτε
συνηθέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
stolam, persimilem Medicae: me vero istis
omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidem
que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
men, Menippum ut ne dicerem, sed Hercu-
lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
telligo causam vel habitus, vel nominum. MEN.
Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus
arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me
illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aea-
ci fallerem, et sine impedimento transirem, ut-
pote

συνηθέστερον τρυγικῶς μάλα παρὰπεμπόμενον
ὑπὸ τῷ σχήματος.

Ἦδη δ' ἔν ὑπέφαιεν ἡμέρα· καὶ κατελθόν-
τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμε-
θα· παρσκευάσο δ' αὐτῷ καὶ σκῆφος, καὶ
ιερεῖα, καὶ μελίηρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἔν ἅπαντα τὰ
παρσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν
ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ
μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ δ)

εἶτα

pote consuetior, tragiceque plane commenda-
tus ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
dentes ad fluvium soluendo nauigio operam daba-
mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
victimae, et mulsu, et quaecumque alia ad sacri
rationem conducebant. Ergo impositis in nauim,
quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine:

L 5

post

δ. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui se-
cundo flumine deferebantur, eos recte di-
xit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ πο-
ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
quicquam refert, modo Euphratis in palu-
des distracti riuulus aliquis eo permearit.
Hemst.

εἴτα δ' ἐσπελεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνήμεθα εἰς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς δ' ἀποβάντες (ἤγειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὰ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπέισαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τασάτῳ δᾶδᾳ κχιομένην ἔχων ἐν ἑτ' ἡγεμαία τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμᾶ πάντα ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινάς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὑνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εἰθὺς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiccto deuenimus in locum desertum, syluestrem et sole carentem: quo vbi escensum est (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foueam effodimus, oues mactauimus, et sanguinem circa scrobem adpersum libauimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpinam admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, et multarum syllabarum.

IO. Sta.

Εὐθύς ἔν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπωδῆς τᾷδαΦος ἀτερέγγυτο, καὶ ἡ ὕλα-
κὴ τᾷ Κερβέρε πέρρωθεν ἠκέτο, καὶ τὸ πρᾶγ-
μα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδει-
σεν δ' ὑπένεθρεν ἀναξ ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. κατε-
φαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλείζα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τᾷ Πλάτωνος τὰ βασί-
λεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τᾷ χάσματος
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὖρομεν τεθνεῶτα μικρᾷ
δεῖν ὑπὸ τᾷ δέξας· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάντησε μέν-
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μὲ κρέσαντος
τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τᾷ μέλεις.
ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρᾷ μὲν
ἔδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθ-
μεῖον,

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
tentique carmine solum fissum discedebat, la-
tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
pertimuit in inferna regione rex manium Plu-
to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
men ubi descenderamus per hiatum, Rhada-
manthum invenimus mortuum propemodum
prae meru; Cerberus autem latrauit ille qui-
dem, ac nonnihil se commouit, verum me
cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non traiceremur: iam enim onusta porti-
toris

μείον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τίνος πολέμου παρόντες. ὁμῶς δ' ἔν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰθεῖς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσθδέξατό με, καὶ διεπόρθημευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσημαίνει τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰκόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀΦικνέμεθα, τῷ ἀσφιδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὲ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσικαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα

toris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea nauigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse. Verumtamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transuexit, atque etiam egressis demonstrauit semitam.

II. Quum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens peruenimus asphodelo confitum: ibi tum circumuolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessi.

θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ
ὁ μὲν ἐπὶ θρόνον πινὸς ὑψηλῶς καθήμενος· παρει-
σέκισαν δὲ αὐτῷ Ποινὰί, καὶ ἀλάστορες, καὶ
Ἑρινύες· ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τι-
νες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρῶς δεδεμένοι· ἐλέγοντο
δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι,
καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιῶτος ὁ-
μιλος τῶν πάντων κυκλόντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς
δὲ οἱ τε πλέσιοι, καὶ τοκογλύφοι 9) προσή-
σαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in
folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem
ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Furiae.
Ab alia vero parte adducebantur ordine multi fa-
ne longa castra vincti, qui dicerentur esse ad-
ulteri, lenones, publicani, adulatores, sy-
cophantae, talisque turba hominum cuncta
permiscantium in vita. Seorsim porro diui-
tes sordidique foeneratores accedebant pallidi,
ventre

9. Τοκογλύφοι] Vt supra *Noster* c. 2. iunxit
ὀβολοσατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοσα-
την et τοκογλύφον *Philo. Iud.* p. 454. C.
Genus hominum Athenis et ubique inui-
sum: haec bina vocabula vulgo in peiorem
partem accipiuntur, quam δανεισῆς· vtra-
que vetustatem vsus ipsa compositione pro-
dunt, quippe ab eo vsque tempore dedu-
cta, quo pendere solebant pecuniam, et li-
teras in tabulis sculpere. *Hemst.*

σαν, ὠχρεῖ, καὶ προγάζορες, καὶ ποδαγροὶ,
κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα 10) διτάλαν-

τον

ventre proiecto, podagra capti, boiam singuli
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κόρακα] Mihi quidem vox adeo videtur
insolens hoc loco, ut parum absit, quin vi-
tio contaminatam putem. Satis constat, κέ-
ρακος coruique nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob aduncam figuram, qua ro-
stra coruorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marculus etiam
ianuae, qui *Homero κορώνη*, posterioribus
ρόπτρον, *ἐπίσπαστρον*, *κράκος τῆς θύρας*,
vocatur a Graecis *κόραξ* et *κοράκιον*. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῶ commodè iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores vnquam illum in modum
κόρακας usurpasse: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam *ἐπικείμενος κόρα-
κα* vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum *τῷ κέρακος*
apte reponi posset, primum offerebatur
χοῖνιξ, quae *Hesychio πέδη*, et, *Χοῖνικες,
αἱ βαθεῖαι πέδαι*, quas virasque copulauit
Ari-

τον ἐπικείμενος. ἐφεσῶτες ἔν ἡμεῖς ἐωρῶμέν
τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκόμεν τῶν ἀπολογ-
μένων. κατηγόρων δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ
παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔτοι, πρὸς
Διός; μὴ γὰρ ἐκνήσης καὶ τῆτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
οἶσθ' ἅ πε ταυτασί τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
λαμέ-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
mus, quae fierent, audiebamusque causam suam
agentes, dum accusarent eos noui quidam at-
que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
quaeso per Iouem? illud enim quoque ne di-
cere refugas. M E N. Nostin illas ad so-
lem

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
doquidem *χοίνικες* tum plurali numero ple-
rumque soleant efferri, tum pedibus im-
plicandis comparatae, minus quadrare vide-
rentur verbo *προσέειπεν*, ad *σκύλακα* de-
latus sum huic, ut opinor, loco appositissi-
mum. Quomodo Latini *canem* et *catulum*,
ita *σκύλακα* Graeci vinculum ferreum ap-
pellant ceruici circumdatum: *δεσμὸν σιδη-
ρῶν* exponit *Poll.* X, 167. prolaris Platonis
comici verbis: ibidem praecedunt *κλωὸς*,
κλωὸς et *άλυσις*. Iam si legeris in *Lucia-
no*, *κλωὸν ἑκάστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα*,
vel, ἡ *σκύλακα* διτάλαντον ἐπικείμενος, et
perquam levis erit mutatio, et nihil am-
plius restabit, quod ullam in partem offen-
dat. *Hemst.*

λαμέναις σκιᾷς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάν-
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐταὶ τείνουν, ἐπειδὴν ἀπο-
 θάνωμεν, κατηγορεῖσιν τε καὶ καταμαρτυρεῖσι,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφόδρα τῆς αὐτῶν ἀξιοπίστοι δοκῶ-
 σιν, ἄτειλάει συνῆσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμε-
 ναί τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκασον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην
 ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ
 μάλις ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλάτοις τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονεχὶ καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεραψίαν μυ-
 σαττό-

lem proiectas a corporibus umbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 mortui sumus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 tam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 sint, neque vnquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritas pro facinoribus patratis. Maxi-
 me vero acerbius eos tractabat, qui ob diui-
 tias et imperia fuerant inflari, et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et fastum
 dere-

σαπτόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμνήνητο θνητοὶ τε
ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκό-
τες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα
πάντα, πλῆτ' ἐς λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας,
γυμνοί, κἄτω νενευκότες παρειαῖσιν, ὡς-
πέε' τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ'
ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥς ἐγωγε ταῦτ' ὄρων ὑπερέ-
χαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίων
ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμνήνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν
βίον, καὶ ἤλκον ἐφύσα τότε, ἥνικα πολ-
λοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειαῖσιν
σαν, τὴν πρόδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠ-
θούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se
mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem,
exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam,
genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu
adstabant, quasi somnium aliquod secum retrā-
ctantes, quam apud nos habuissent, felicitatem.
Quare ego ista quum viderem, inipense gaudebam,
et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens
commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quan-
tō spiritus tunc gessisset, quum multi mane vestibulis
adstabant egressum eius expectantes, impulsi
exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem ex-
ortus

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges
suos patrii atque adulatōres appellabant. H.

αὐτοῖς πορφυρεῖς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποί-
 κιλος, εὐδαίμονας ὥς το καὶ μακαρίους ἀποφαί-
 νειν τὰς προσειπόντας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὴν δε-
 ξιὰν προτείνων δοίη καταΦιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν ἔν
 ἡνιῶντο ἀκρόντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδιπ-
 σθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον,
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθεί-
 τα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα,
 παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρήναῖος (ἄγχι δ'
 αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κά-
 τω) μικρὰ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέ-
 λυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν
 πεπαιδευμένων πρὸς ἀγύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀπο-

ortus ipsis in veste purpurea; vel auro praetex-
 ta, vel vario colore distincta, felices putabat
 beatosque se redditurum salutatores, si pectus,
 aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi
 quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam
 disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dio-
 nysium multorum ac nefariorum a Dione cri-
 minum infimulatum, umbraeque suae testimo-
 nio pressum, in medium progressus Aristippus
 Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque
 pollet apud inferos) iam iam Chimaerae adliga-
 tam exsoluit poena, dum diceret in multis erudito-
 rum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀποσάντες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
κολαστήριον ἀφικνήμεθα. ἔνθα δὲ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν·
μαρτυρῶν τε γὰρ ὁμῶς φόβος ἦν ἔκτετο, καὶ οἰω-
γῆτων ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σφειδῶν,
καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπεί-
ρατο, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάδαπτε· ἐκολάζον-
το τε αἱμα πάντες, βασιλεῖς, δαῖοι, σατρά-
παι, πύρρῃτες, πλάσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμε-
λε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνὶς δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐπιγ-
γῆς τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνσκαλύπτοντο,
καὶ ἀπὲς ῥέποντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποισιν, μά-
λα δαλῶς περὶ τι, καὶ κολακευτικῶν· καὶ ταῦ-

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
cum peruenimus: ibi enimvero, amice mi, mul-
ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
mul et flagellorum sonitus exaudiebatur, et
ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
menta verberum, et rotæ: Chimaera discerpebat,
Cerberus laniando vorabat: una autem omnes
puniebantur, reges, serui, satrapæ, pauperes, di-
uites, mendici; cunctosque poenitebat patrato-
rum: nonnullos agnouimus etiam conspicati, eo-
rum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant:
illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque
auerrebant: quod si forte resisterent, valde qui-
dem seruilem in modum, atque adulatorie, illi iphi,
qui

τα, πῶς οἶαι βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται πα-
ρὰ τὸν βίον; τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμίτελεια τῶν
κακῶν ἐδεδότο, καὶ ἀνγκασμένοι πάλιν ἐκολά-
ζοντο. καὶ μὴν κῆκεῖνα εἶδον τὰ μυθᾶδῃ, τὸν
Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Ταν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τίτυον.
Ἡράκλεις ὅσος! ἐκείτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ.

Διελθόντες δὲ καὶ ταύτας, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβαλ-
λομεν τὸ Ἀχερσεῖον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς
ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν αἰὲν
ὀμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φῦλα διαιτω-
μένους· τὰς μὲν παλαιὰς τινάς, καὶ εὐρωτιώ-
τας, καὶ, ὥς Φησὶν Ὀμηρος, ἀμειννάς· τὰς δὲ
νεαλαῖς,

quam erant quam putas graves, et superbi alio-
rum contemptores in hac vita: at pauperibus pro
dimidia parte malorum immunitas erat con-
cessa: quam interquieuiscent, denuo poenis
adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
le se habentem, terrigenam Tityum; Hercu-
le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
inferimus Acherusium, inuenimusque ibi se-
mideos, et heroïdas; ceteramque mortuorum
in populos et tribus dispertitam turbam ibi
commorantem; veteres alios situque muci-
dos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
alios

νεαλείς, καὶ συνεσηκώτας· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
γυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας.
τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον ἐπ' αὐτῷ τι ἦν ἔχ-
διον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγισ
καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγινώσκο-
μεν· ἕκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄση-
μοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν λαῶν φυλάτ-
τοντες, ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταυτῷ σκελετῶν
κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
καὶ διακρινόν δεδορκώτων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόν-
τας προφαινόντων, ἡπόρουν πρὸς ἑμαυτὸν, ὥ
τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τῶ καλῷ Νι-
ρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαία-
κων

alios recentes et compactos, illosque in primis
Aegyptiorum fere insolubiles ob conditurae du-
rabilitatem. Quamobrem vnumquemque digno-
scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
ne sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix
tamen permultum tempus contemplati eos non
tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
tique, et nihil eorum, quae apud nos pulcra vide-
bantur, servantes. Quinimo, multis eodem in lo-
co sceletis iacentibus, cunctisque similibus, qui
terribile quiddam per vacuos oculorum orbis in-
tuerentur, nudosque dentes ostenderent, necum
haesitabam, quo signo discernerem Therfiten a
formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phaea-

κων βασιλείως, ἣ Πορρείαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῶ
 Ἀγμέμνονος· ἐδὲν γὰρ ἐτι τῶν παλαιῶν γνω-
 ρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα
 ἦν, ἀδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπὸ τοῦ
 ἐτι διακρίνεσθαι δύναμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀν-
 θρώπων βίος πομπῇ τινι μακρῇ προσεοικε-
 χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἐκαστα ἡ Τύχη, δια-
 φορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύσιν σχήματα
 προσάπτεσθαι· τὸν μὲν γὰρ λαβῆσα ἡ Τύχη
 βασιλικῶς διέσκεύασε 12), τιάραν τε ἐπέθηκεν,
 καὶ

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemno-
 ne: nihil enim amplius pristinorum indiciorum
 ipsis adhaerebat, sed confimilia ossa erant, in-
 certa nullisque notis inscripta, sic ut a nemi-
 ne amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur non
 hominum vita pompae cuiusdam longae simili-
 tudinem habere; administrare vero atque ordi-
 nare singula fortuna, diversos ac varios pompae
 ducentibus habitus adtribuens: hunc enim ob-
 latum regali cultu instruxit, tiara imposita,
 ferelli-

12. Διασκεύασθαι, scenae proprium, ὅσα
 sunt σκηνή, διασκευή, καὶ τὰς
 σκηνάς, ἡ δὲ ἐκ τούτων ἡρξαμένη
 in apparatu pompae, ὅσα ἐκ χορείας
 ἡ δὲ ἡμιλλίμα, ὑψίστη, nihil est quod
 rem-

καὶ δαυφύρας προαδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σε-
ψασα τῷ διαδηματί· τῷ δὲ οἰκῆτι σχῆμα πε-
ριέθηκε· τὸν δὲ τινα μάλον εἶναι ἐκίσμησε·
τὸν δὲ ἐκέρφα καὶ νεορίον παρεσκεύασε· παν-
τοῦτο γὰρ οἶμαι εἶν γενέσθαι τὴν θῆαν.
ἡ δὲ οἰκῆτις δὲ διαμύσθη, τῆς πομπῆς μετέβαλε
τὰ πρὶν σχήματα, ἐκ εἴσα ἐς τέλος διαπομ-
πεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφίεσασα
τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῷ οἰκῆτι καὶ
αἰχμαλωτῇ σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάν-
δειον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
to: alteri ferulem schemam circumdedit: alium
quendam signae decore ornauit: illum defor-
mem ac adiculum finxit: ex omnigenis enim, pu-
er formis decet componi hoc spectaculum. Saepe
per mediam pompam immutare solet non-
nulli habitus, hunc finiens ad finem vsque
eiusdem interesse quo collocati fuerant ordine:
etque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
git ferui captiuique ornatum fuscipere; Maean-

M 4 drio

mur: potius autem hic loci compositum,
quam, vti in aliis Codd. exst., ἐσκεύασε
προβανερῖν. Iam tiamam et diadema, siue
regis in insigne candidae fasciae ob tiamam
circumuolutae, vt saepe solet, distinxit No-
ster, quae de re monuit Barn. Brissou. de
R. P. I. p. 32. Hemst.

δριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶχε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς κκιρὸς παρέλθῃ, τῇ κκῦτα ἑκαστος ἀποδὲς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσσόμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γίνεταί, μηδὲν τῆς πλησίον διαφέρειν. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπισῆσα ἡ Τύχη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχουσιν πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμα

drio contra, qui haecenus in pompa feruis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eo-que ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, grauiter ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumferant.

Opinor

13. «Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] «Α. ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οὐκ αὖτε καὶ τῶν ἐπὶ τῇ σκηνῇ πολλάν τις
 εὐνοίαν καὶ τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τὰς, πρὸς
 τὰς ἡρώδεις τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας,
 ἐνίοτε δὲ Πριάμους γηνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας·
 καὶ ὁ αὐτὸς, οἱ τυχοῖ, μικρὸν ἔμπροσθεν μά-
 λα, ὡς ἐπὶ τῷ Κόπροπος ἢ Ἐρεχθεῶς σχῆ-
 ματι ὑποσάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκείως προηλ-
 θεὺν ὑπὸ τῷ παντὶ κεκλευσμένους. ἤδη δὲ πρὸ
 ραυτὸν τὸν τῷ δράματος, ἀποδυσάμενος ἑκα-
 στοστὸν τὴν χρυσάπασον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ
 τοῦ προσώπου ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ
 τοῦ ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται,
 καὶ ἐπ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρεῶς, καὶ Κρέων ὁ Με-
 νοεῖος, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆς Σανίης ὀνομα-
 ζόμενος,

Por autem eorum, qui versantur in scena,
 forte vidisse tragicos actores istos, qui, pro-
 prias fabularum poposcerit, nunc Creontes,
 Priami sunt, aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paulo ante valde magnifice,
 ut opus aut Erechthei personam sustinuit, con-
 festim servus prodire solet a poeta iussus: at
 finito iam dramate, quum exuerit eorum quis-
 que aut illam illam vestem, personam po-
 pulerit, descenderit a cothurnis, pauper et
 humilis obambulat, non amplius Agamemnon
 Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed
 Pylus Charicles Sanieris nomine nunc dictus,
 M 5 aut

ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογονίτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔσιν, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς τέχας καὶ ὑψηλὰς τέφρας ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἄρδεν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν Ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ἀρεῖς, ὦ ἄτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τῆς τέφρας περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι ἐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ἄτω ταπεινῶς ἐρρίπτο ἐν παραβύσῳ περ 14). λαοθάλασσῳ ἐν τῷ
λαοιπῷ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quaeſo, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeiis mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum
rum

14. Ἐν παραβύσῳ περ] Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu
et

λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμὴ δοκεῖν, τοσῶτον
ἀποκείων. τῷ μνήματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο
τηλικῶτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὡ
ἐταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον
(δίδωαι δὲ τὸ μέγιστον ἔπλεον ποδὸς) ἀνάγκη
ἀγαπῶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνε-
σαμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλαις,
εἰ ἐθεάσω τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-
πας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταρι-
χοπωλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδά-
σκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρι-
ζομένους,

rum gente, tantum, opinione mea, fructus ca-
piens ex monumento, quantum grauabatur tam
grandi onere pressus: nam, amice, postquam
Aeacus admensus est suum singulis locum (tri-
buit autem ad summum non plus pede) eo ne-
cessarie est contentus decumbere corpore ad mo-
dulum spatii contracto. Iam porro multo magis,
puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud
nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel
falsamentarios ex inopia, vel elementa prima
docentes, dum, a quolibet ex vulgo contume-

et oculis amoveas: hinc ἐν παραβύθῳ,
clam, occulte: quod plerumque in deteri-
orem partem accipitur de iis rebus actioni-
busque, quae conscientiam et lacem alio-
rum refugiunt. *Hemst.*

ζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ
τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότευτα. Φίλιππον γὰρ
τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος ἔδὲ κρατεῖν ἐμαυ-
τῷ δυνάτος ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ
μισθῷ ἀκείμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπόδημάτων.
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς προδοῖς
μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ
Πολυκράτους.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων,
καὶ μικρὸν δεῖν ἄπινα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐ-
πραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σο-
φῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ οὐκ ἐπερ-
χεται διελέγχων ἅπαντας· συνέεισι δ' αὐτῷ
Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ
εἴ

lias, et alapas in caput impaetas patiuntur, per
inde ac mancipiorum vilissima. Philippum er-
go Macedonem quando contemplabar, plane
me continere non poteram: scilicet monstrabatur
mihi in angulo quodam mercede refarcienti
adtritōs calceos. Multos praeterea alios videri
licebat in triuiis stipem petentes, Xerxes in-
quam, Darios et Polycrates.

18. P H I L. Absurda narras de rebus,
et parum abest quin incredibilia. Quis au-
tem Socrates agebat et Diogenes, et si quis
alius sapientum? M E N. Socrates ibi quo-
que obambulat redarguens omnes: adstant
autem ipsi Palamedes, Vlysses, Nestor, et si
quae

εἰ τις ἀλλοδαπὸς νεκρός. ἑταίμοντοί ἐπεφύ-
σθητό αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοπο-
σίας τὰ σκελῆ. ὁ δὲ βέλτερος Διογένης παροι-
κείεν Σαρδανῶπαλόν τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδῳ
τῷ Φρύγι, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολεμίων.
αἱ δὲ δεικνύοντες αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρεμένων, γελᾷ τε καὶ τέρεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κατανείμενος ἄδει μάλα
τραχέως, καὶ ἀκρῆναι τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥς ἐστιν ἀνὴρ τὰς ἀνδράς,
καὶ διασκεπτεσθαι μετοικεῖν, καὶ φέροντας τὸν
Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἰκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἔν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ εἰλεγεσθαι κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν
πλᾶ-

quidam est umbra garrula: adhucdum vero
in illis erant, atque extimuerant e veneni
potu cura. Optimus autem Diogenes habitat
in Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem,
et alios quosdam hominum splendorum: eos
quos audir plorantes, pristinamque fortunam
animis remenientes rider ac delectatur; tum plu-
rimus supinus recumbens cantat, valde aspera
et voce eiulatus eorum abscondens; quod
illi admodum moleste patiuntur, ut consilia volu-
nt ferre, non ferentes Diogenem.

PHIL. Ita quidem satis: sed quid erat
id plebiscitum, quod inuio dicebas perlatum
esse

πλασίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας, ὡς εἶπε
 ὅπως, περὶ τῶν λέγειν προθέμενος, παμπάλου
 ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διχτρίβοντος γὰρ με
 πρὸς αὐτοῖς, προέθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν (5)
 περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν γὰρ ὅτι
 συνθεόντας ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς ἑκκα-

esse aduersus Idiuites: ΜΕΝ. Bene vero sub-
 nouisti: nescio enim quomodo, cum de eo
 dicere proposuissem, longissime aberravi ab
 instituto sermone. Ergo dum versabar apud in-
 feros, edixerunt prytanes comitia de rebus ad
 communem utilitatem pertinentibus: ego, qui
 multos viderem concurrentes, immixtus vmbis
 statim vnus eram illorum, quibus in opo-

15. Προέθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula lo-
 quendi ad comitiorum apud Athenienses
 consuetudinem aptissime respondens. ἵππο-
 num erat munus senatum aut comitia
 tabula, quæ, quid in deliberatione ageretur
 niner, continebat, indicare: id Pollux. lib.
 VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς
 πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ αὐτῶν χρῆσθαι
 εἶναι. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλη-
 σίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρίᾳ ἐκκλη-
 σίᾳ: atque ita Aeschines de male obitu
 citione, προγράφει τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας
 δύο κατὰ τὰς νόμους p. 35. v. 43.
 v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίαν
 ban. Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω, ὡς ὁ
 οἱ πρυτάνεις προθεῖσιν ἐκκλησίας. Henst.

διὰ τῶν ἐκείνων ἢ τῶν ἐκκλησιασῶν· διηκή-
θη μὲν γὰρ καὶ ἄλλα, ἀλευταῖον δὲ τὸ περὶ
τῶν ἐκκλησιασῶν. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
καὶ κατὰ δεινὰ, βία, καὶ ἀλασυνεία, καὶ
ἀδικία, καὶ ἀδίκη, καὶ ἀδίκη, καὶ ἀδίκη, καὶ ἀδίκη
καὶ ἀδίκη, καὶ ἀδίκη, καὶ ἀδίκη, καὶ ἀδίκη, καὶ ἀδίκη

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πολλοὶ ἀν-
θρώποι ποιοῦσι, καὶ βιαζομένοι,
καὶ ἀδικοῦσι τῶν πενήτων καταφροῦν-
τες, ἀδικοῦσι τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὴν ἀποδάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολά-
ζουσιν, καὶ τὰ περὶ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν·

τὰς

penitendi ius erat: tum igitur et alia sunt
peccata, et denique quod ad diuites spe-
ctat, nepotium. Itaque quum criminum ac-
cessissent multorum et grauium, violentiae, ar-
bitrii, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

Psephisma.

Quandoquidem multa et iniusta diuites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
et aliisque modis pauperes despiciunt habere.
valum est Senatui Populoque, vt,
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμψθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον,
καταδύεσθαι εἰς τὰς ὄντας, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιᾷ-
τῳ διαγῶγῳσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ ἑκατοσιν,
ὄντοι ἐξ ὄντων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορέντες,
καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τῶν τε ὕδεν
δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν
γνώμην Κερκίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς
Ἀλιβαντίδος.

Τὰ τε ἀναγνώσθέντος τῆ ψηφίσματος ἐπε-
ψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ
πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκ-
τησεν ὁ Κέρβερος· ἔτω γὰρ ἐντελῇ γίγνεται,
καὶ κύρια τὰ ἀνεγνώσμενα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλήσειᾳ ἐγὼ δέ,
ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν
ἰκέτευον.

animas autem fursum remissas in vitam demergi
in asinos, vsque dum in tali statu transegerint
bis centum et quinquaginta mille annos, asini
ex asinis prognati, onera ferentes, atque apau-
peribus acti: exinde demum ut liceat ipsis mo-
ri. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F.
Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistra-
tus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit
Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata,
quæ lecta fuerunt.

21. Atque hæc tibi sunt acta concione. Ego
porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii;
eum.

ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰ-
πεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἦγεῖται ἄριστον
βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔσι δὲ τυφλὸν ἦτι γερν-
τιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,
Φῆσαι, πῇ μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι
πατρῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ αὐτὰ γίγνω-
σκόντων ἑαυτοῖς· ἅπαρ καὶ θέμις λέγειν πρὸς σέ·
ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ῥαδαμάνθου. μηδα-
μῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ
καυχήσῃς πρὸς σέ τυφλωτέρον περιόντα ἐν τῷ
βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
λων ἀποσπασθεὶς, ἡρέμα προσκύνσας πρὸς τὸ ἔς
Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἄριστος βίος, καὶ
σωφρο-

eumque supplex rogaui, re tota narrata, ut ex-
poneret mihi, qualem tandem ducat optimam vi-
tam. Tum ille risu sublato (est autem captus
oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce)
fili, inquit, causam noui tuae fluctuationis a sa-
pientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
at fas non est haec ad te proloqui; interdictum
enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam,
suauius pater, quin eloquere, neque me
asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque
ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
riem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Primates* vertunt: non
N iniuria

σωφρονέστερος ὥς τῆς ἀφροσύνης πανταμενέως
τὰ μετὰ λογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σεφῶν τῶν
συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγεσάμε-
νος, τῷτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ

dentissima. Quare tu, posita dementia riman-
di coelestia, et fines ac principia rerum inspi-
ciendi, despues solertes illos syllogismos, et
haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus
vnum modo venabere, ut eo, quod in magis

in iuriā dissentit *Fabricius* B. G. IV. c. 16.
p. 498. Quod vero *Tiresias*, inquit, *Me-
nippo* in aurem susurrat, optimam vitam esse
τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita pri-
uatorum, sed illiteratorum, qui philosophis
a Luciano opponuntur, difficiles vias magno
cum fastu tractantibus. Sane nihil est fre-
quentius, quam φιλοσόφος et ιδιώτης in-
ter se opponi. Nec philosophis solum, sed
et philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται, at-
que adeo cuiuscumque artis rudes ιδιώται
sunt, si ad artifices comparentur. Nolim
tamen hic priuatam vitae conditionem, quae
procul a philosophorum rixis remota quie-
tem sectatur, et res, quae usu quotidie ve-
niant, commode atque eleganter dispen-
sat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμο-
σύνη, quae longe recedit ab operosis phi-
losophorum inanibusque concertationibus,
saepe laudatur. *Hemst.*

παρὸν εὐ-θέμενος 17.], παραδράμης γελῶν τὰ
πολλὰ

bus est, sapienter vsus praetereurras ridendo

N 2

plem-

17. Τὸ παρὸν εὐ-θέμενος.] Huic formulae lo-

quendi dignitatem proverbii veteres addi-

derunt: idcirco παλακὶν λέγον vocat τὸ πα-

ρὸν εὐ-ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340. E. vtrum-

vis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud quidem lon-

ge rarius, hoc frequentissime in adagio locum

tenet. Interpretes, vt solent in locutionibus

non explore cognitis, mire fluctuant. Nec

nihil, neque omnia dixerunt: alior enim

quaedam potestas eo proverbio continetur,

cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-

cta pendet. Εὐ-ποιεῖν non aliter hic est capien-

dum, quam in εὐ-ποιεῖν τὰ προστεταχμένα.

atque adeo τὸ παρὸν εὐ-ποιεῖν significabit res

praesentes, et quodcumque fuerit oblatum laci o-

mnino apponere, inque rem suam convertere. Deinde

εὐ-θέσθαι τὸ παρὸν similem in madum dicitur;

vt in Hesiodo Οἶκόν τ' εὐ-θέσθαι, id est,

interprète Moschopulo, τὸν ἐαυτῷ οἶκον κα-

λῶς διακρίβειν. sic Thucyd. VIII, 81. τὸν πό-

λευν εὐ-θέσθαι. et, quod rarius est, omisso

εὐ I, 26. ἐν ἀπὸρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν.

Duplex fere potestas, quam tamen causa non-

nunquam variat, in hoc adagio residet; pri-

ma, quod in manibus est, solerter dextroque cu-

rare et administrare; sapienter rebus praesenti-

bus utendo commodis suis consulere: altera, si

quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, for-

tunamque sinistram industria subleuare. Huius.

πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπεδακώς. ὡς εἰπὼν
πάλιν ὤρετο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
Μιθροβαρζάνη, Φημί, τί διαμείβομεν, καὶ ἔκ
ἄπιμεν αὐθις ἐς τὴν βίαν; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα,
θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχέϊαν γάρ σοι
καὶ ἀπρὲς γίμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπα-
γαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφερώτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ πέρρωθεν ἀμαυρὸν τι καὶ
λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειδίχης ἐσρέεν Φῶς, Ἐκεί-
νο, ἔφη, ἐς τὸ ἱερὸν τῷ Τροφῶνι, καὶ κείθεν
κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην ἔν ἀνι-
θι, καὶ εὐθύς ἐση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἦσθεις
δε

pleraque, nec quicquam serio studio confectē-
ris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo
consitum pratum.

22. Atque ego, etenim iam serūm erat, age
vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe:
breuem equidem tibi et minime molestum osten-
dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
locum reliquis caliginosiorē, ostendensque ma-
nu procul obscurum aliquod et tenue tanquam
per fenestram influens lumen, illud, ait, est
Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeo-
ti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia.
Ego

δὲ τοῖς πρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασά-
μενος, χλεπῶς μάλα διὰ τῆς σομῆς ἀνερπύ-
σας, ἐκ οἷο' ὅπως ἐν Λεβυδαίᾳ γίγνομαι.

Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago,
hymum difficulter admodum per angustum ostium
perrepissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Χάρων, ὃ ἢ Ἐπισκοπῆντες.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΙΡΜ. Τί γελαῖς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθ-
μεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας,
καὶ τὴν παρῆσαν ἡμέραν εἰς πάνυ εἰσθλῶς ἐπιχω-
ρεῖν τοῖς ἀνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύ-
μισα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐσι τὰ ἐν τῷ
βίῳ,

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
naucula derelicta huc euasisti,
ad praesentem usque diem non valde solitus
frequentare res superas? CHA R. Deside-
ram, Mercuri, inspicere qualia sint, quae

βίῳ, καὶ ἃ πράττεισιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ,
 ἢ τίνων σεβόμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες
 παρ' ἡμᾶς· εἰδείς γὰρ αὐτῶν ἀδάμνητ' ἐπέλευ-
 σεν. αἰτησάμενος ἐν παρὰ τῷ Ἄδῃ καὶ αὐτός,
 ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μιαν
 ἡμέραν λειπόντως 1) γένεσθαι, ἀνελήλυθα εἰς
 τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ εἰς θεόν ἐντετυχημένος
 σοί· ξαναγῆσεις γὰρ εὖ· οἶδ' ὅτι με· ξυμπερίνο-
 ςῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἶδῃς ἅπαντα.
 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχο-
 μαι γὰρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἄν-
 θρώπι-

versantur in vita, quaeque ibi agant homines:
 deinde quibus privati omnes plorent, ubi deor-
 sum venerint ad nos: nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulata ab Ore non
 secus ac Thesalus ille iuuenis, ad unum cum
 linguendae navis venia, escendi in lucem
 mihiq̄ videor in te peropportune incidisse:
 non enim dubito, quin hospitem amice du-
 cturus sis mecum obeundo singula monstra-
 doque, ut qui noris omnia. MERC. Non
 sane vacat, Portitor! etenim: propere cu-
 raturus supero Ioui quiddam negotioli huma-

I. Λειπόντως] In bonam partem accipitur,
 impetrato commeatu: alioqui crimen erat
 λειπόντως γένεσθαι, quod actione λειπο-
 ιαυτίε persequébantur. Hemst.

θρωπικῶν· ὁ δὲ ἐξ ὕδατος ἐστὶ, καὶ δέδωκε
μὴ θραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον εἶσθαι εἶναι,
παράως τῷ ζῳφῶ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἡφαιστον
πρώην ἐποίησε, ρίψῃ καὶ με τεταγὼς τῇ ποδὸς
ἀπὸ τῆ θεσπεσίᾳ βλήσῃ, ὥς προσκάζων γέλω-
τος παρέχεται καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πε-
ρίψει ἐν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
πάντα ἐταῖρος, καὶ ξυμπλες, καὶ συνδιάκτο-
ρος 2) ὢν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίης,
ἐκεί-

ni: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne
me cessantem vestrae ditionis esse totum linat
traditum in tenebras: aut, quod Vulcano na-
petrimine fecit, me quoque proiciat pede cor-
ruptum de sacro coeli limine, ut subclaudo gres-
sum, risum et ipse praebeam vinum ministrans.
CH. AR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
oberrantis in terra, idque quum sodalis sim, te-
cumque simul nauigem et umbras transueham.
At non indecorum erat, Maiae fili, co-

N 4

rum

2. Συνδιάκτορος.] Mercurium Homerus, He-
siodusque διακτορον Ἀργεῖ Φόντην vocarunt:
ratio nominis utriusque inter Grammaticos,
ut solet, non explorete constat, aliis aliam
originem assignantibus. Duplex sententia
consilium obtinuit, ab eiusdem verbi son-
ite, sed dispari ductu, vocem illam repe-
tem: prima, quam probandam existimo,
διάκτορον interpretatur nuncium mandata
prose-

ἐκείνων γὰρ σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε
 ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευτα, ἢ προσώπον εἶναι· ἔλλα-
 σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασφύματος ἐκταθείς,
 ὦμας ἔτιω κρτερὰς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλοισ-
 κρον εὐραῖς, ἐκεῖ παρ' ἔλόν τόν πλὴν διαλέ-
 γῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτερος ὢν, τὴν διακρίαν
 κεν,

rum quidem ut meminisses, quod nunquam te-
 antliam ducere iussi, nec remio admoui: quia
 stertis in transiis porrectus tu, qui humeros
 habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
 umbram inueneris, quacum per totum cursum
 confabuleris: ego interea vetulus binos remos
 agens

perferentem ἀπὸ τῷ διαγεῖν τὰς ἀγγελίας.
 Altera transuēctorem animarum, propterea
 quod Mercurius ψυχοπομπὰς umbras de-
 ducens Acherontis etiam traiectum procu-
 rer. Διαγεῖν vero, quod est traicere, trans-
 vehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran.
 v. 140. et commode Schol. Aeschyl. ad "E.
 ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον θεωρίδα, quo-
 modo cymbulam inferni perterritoris Tragi-
 cus appellauerat, exponit τὴν διαγέσαν
 τὰς νεκρὰς. Hanc postremam interpreta-
 tionem secutus est, pro tempore saltem,
 Lucianus, ut Mercurium iuxta Charon non
 tantum ξύμπλεον, sed etiam ξυνδιακρίτορον
 nuncuparet, quia secum operam in tradu-
 cendis mortuorum umbris communem ex-
 ercebat. Hemst.

καὶ ἐρέτω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τὴν πατέρα, ὡς
 φησὶ τὸν Ἑρμιόδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιή-
 γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καλὶδὼν
 ἐπαρρηθόμην· ὡς ἦν με σὺ ἀφῆς, εἰδὲν τῶν
 τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλ-
 λονται διελισσαινόντες ἐν τῷ σκοτῷ, ἔτω δὴ
 καὶ γὰρ σοὶ πάλιν 3) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς.
 ἀλλὰ δὲ, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένη
 τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τὰτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἰτίων κα-
 ταρήσεται μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς
 περιή-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
 suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo
 per partes, in hominum vita quae sint,
 omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex
 ea contemplatione referam. Quod si tu me de-
 serueris, nihil inter me et coecos intererit:
 quemadmodum enim hi vacillant frustratis per
 lubrica vestigiis in caligine, similiter sane et
 ego tibi iamdudum acie sum ad lucem hebetata.
 Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
 fungo hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine
 plagis abibit; iamque video mercedem praestiti
 N 5 officii

3. Πάλιν.] Scribendum est πάλαι, quod in
 versione secutus sum: nam illud πάλιν
 quomodo sententiae congruat, nemo faci-
 le dixerit. Hemst.

περιγηγήσεως ἐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν εὐό-
 μενον· ὑπερηγέτον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πα-
 θῇ τις, ὅποτε Φίλος τις ὢν βιάζοιτο, πάντε-
 μεν ἐν σε ἰδεῖν καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς κατανοῶν
 εἶναι, ὦ πόρθε μὲν. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ δια-
 τριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι με-
 σει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τῇ Διὶ· σὲ δὲ
 καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ Θανάτῳ θύγαν-
 καὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν ζημιᾶν 4), (10) νεκρα-
 γωγῆντα

officii praesentibus pugnis omnino perfoluenda
 iū: neque tamen eo minus opera tibi danda
 est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi
 cogit? Ergo omnia quidem ut videas singularem
 et adcurate, nulla arte fieri potest; multorum
 enim haec annorum foret mora. Tum me qui-
 dem oportuerit praeconio citari, tanquam fu-
 gitivum, a Ioue: te sane ipsum idem impe-
 diuerit, ne administres mortuale tuum munus:
 Platonis imperio certe damnum adtulens,

4. Τὴν Πλ. ἀ. ζημιᾶν] Reticere aliquando in
 vno orationis membro verbum, quod in al-
 tero vel aperte vel impeditius fit expres-
 sum, non infrequens est: hoc ergo, quod
 ad implendam sententiam ex proximo ac-
 cessi debet, si potestatis fuerit eiusdem,
 vix ullam habet difficultatem: fin requiritur
 diuersae, vel etiam contrariae, maioris.
 Hic in prima parte positum κα-

γῶγαν· τὸ δὲ γένος· καὶ ὁ τελώνης· Αἰα-
κὸς ἀναγκάσει, μὴ δ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ
τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τὰτ' ἤδη
σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἐμμή, ἐπινύει τὸ
βακίζον· ἐγὼ δὲ ἄδην εἶσα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
νους. ΕΡΜ. Τὰ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψη-
λὰ τῶν ἀνθρώπων ἔδει χωρεῖν, ὡς ἀπ' ἐκείνων πάντ'
ἰδῆς· σὺ δὲ ὅς, εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανόν ἀνελθεῖν

nullus mortuos deducas longo temporis interval-
lo, et publicanus Aeacus indignabitur, ne obolū
quidem lucrificiens. Vt vero summa rerum,
quae geruntur, capita species, id iam nunc di-
spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
hospes. MERC. Vt paucis dicam, Charon, emi-
nente quodam nobis opus erat loco, ut inde
cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
dendi

ἄρτι· ἀρτί· repeti non potest in sequenti; sed
ex eo formandum est aliud illius membri
sententiae conueniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
ἢ αὐτὸν ὅμοιον τι καλεῖται contrariam.
Eum in modum huic loco recte sapientias
tulit Tb. Wopken. Lect. Tull. l. c. 8. p. 48. H.
Ἐγὼ δὲ . . . δυνάτῳ·] An cuiquam haec
placeant nescio: mihi certe medica manu
indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel
δυνάτῳ·] du Soul.

Σὺ δὲ·] Nominatiuum tueri licet, si statim
abio.

δυνατὸν ἦν, καὶ ἂν ἐκαμνον· ἐν αὐτῇ γὰρ
 ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθέωρας. ἐπεὶ δὲ καὶ θε-
 μὶς εἰδῶλοισι αἰεὶ ζυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βα-
 σιλείων τῷ Διὶ, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος πε-
 ρισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λατρεῖν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; οὐδὲν γὰρ
 τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁθόνην εἰσε-
 ση, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν
 ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁθόνην σείλαι, ἡμεῖς δὲ

dendi ius tibi foret, non laborarem: ex hac enim
 specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam
 fas non est te, qui cum umbris semper versaris pe-
 dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum ha-
 bis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae soleam
 dicere vobis, quando nauigamus? quum enim
 ventus turbine impulsus in obliquum velum in-
 cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae ignorantia iubetis velum contrahere, ut

absolutum: de re vero, vel, ad te quod atti-
 ner, si potestas tibi foret in coelum adscenden-
 di. Virgata Graecis structurae forma, quam
 nec Artici refugiant. Neque tamen diffi-
 teor, arridere mihi-soi δέ. Est autem πε-
 ριωπή quoduis cacumen et editior locus,
 etiam montium, unde longe lateque pro-
 spici possit. Hemst.

καὶ ὀλίγον τῷ ποδὶ 6), ἡ συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἔχειν παρακε-
 λεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω.
 κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅπως καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης τῶν γε ὧν. ἐγὼ δὲ,
 ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεζόμεναι,
 πάντα πειθομένους κελεύοντί σοι. EPM. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἰσομαι τί ποιητέον,
 κάξιν ἴσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' ἔν' ὁ Καυκά-
 σος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Πάρνασσος ὑψηλότερος, ἢ
 ἄμφω ὁ Ὀλύμπος ἐκείνοσί; καίτοι δ' Φαῦλον
 τι ἀπηνήσθην ἐς τὸν Ὀλύμπον ἀπιδὼν· συγ-
 καμῶν

laxare paululum pedem, aut obsecundare ven-
 to rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis,
 admonéo; me enim ipsum optime scire, quid
 facio sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e re esse: ego, ut vectorum est officium,
 sedulo sedebo, per omnia a orem gerens im-
 portanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse
 sciero, quid fieri conueniat, et inuenero ido-
 neum speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-
 pi iste? Atenim non ineptum aliquid mihi in
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum

6. Τῷ ποδὶ] *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 diur velum. *Brodacus*.

καμῖν δέ τι καὶ ἐπεγῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ.
 Πρόσπαττε· ὑπεγῆσω γὰρ ὅσα δυνάτα. ΕRM.
 "Ὅμηρος ὁ ποιητὴς Φησὶ τὰς Ἀλωέας μετὰ
 δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθέλησαι
 ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας
 ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ'
 αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην ἡλίμακα εἶναι διομένους
 καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἔρανόν. ἐκείνῳ μὲν ἂν
 τῷ μειρακίῳ, ἀτασθαλῶ γὰρ ἦσιν, δίκαις ἐτι-
 σάτην. γὼ δέ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν
 ταῦτα βλεπούμεν) τί ἐχὶ οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλιπδόντες ἐπὶ τὰ ἄλλα τὰ
 ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν
 τὴν σκοπὴν;

ΧΑΡ.

te quoque operam mecum laboremque confocia-
 re oportet. CHAR. Impera modo: adiunabo
 quod in me est. MERC. Homerus poeta A-
 loei filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros
 voluisse aliquando Ossam ex fundamentis reuul-
 sam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, il-
 lamque se scalam idoneam habituros putasse, et
 adscensum in coelos: illi quidem vtrique adole-
 scentuli, utpote perditissime improbi, poenas
 luerunt: nos autem, quibus in Deorum frau-
 dem haec consilia non capiuntur, cur non stru-
 cturam et ipsi similem adornamus conuolutis
 aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab
 altiore loco accuratiorem prospectum?

4. CHAR.

ΚΑ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες
 ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;
 ΕΡΜ. Διὰ τί δ' ἐγὼ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς
 ἡμᾶς ἀγεννεσέμεν εἶναι τῶν Βρεφωλλίων ἐκείνων,
 καὶ ταῦτα θεῶς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ
 ἄλλα τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν
 μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης
 γὰρ εἰμὶ ὦ Χάρων, καὶ ἥμισυ ποιητικός. ὁ δὲ
 γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ θεῶν σιγῶν αὐτίκα ἡμῖν
 ἀρβαντὸν ἐποίησε τῶν ἔρανόν, ἄτω ραδίως συν-
 τερεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα
 τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰ-
 δέει, ὃς καὶ πάλιν αὐτόν, εἰς ὧν, Φέρει, ἀνέ-
 χων

4. CHA R. Et poterimus, Mercuri, nos duo
 in altum extollere levatum Pelium aut Ossa?
 MER C. Quidnam Charon? an nos stultis
 ignaviores esse puerilis istis? idque, ubi Dii
 sumus. CHA R. Non quidem: verum res
 mihi videtur improbabilem quandam habere
 operis aggrediendi magnitudinem. MER C.
 Sane; quippe literarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica facultate praeditus:
 at animosus ille Homerus binorum versuum
 opera statim nobis aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat montes. Equidem
 miror, si ista tibi esse portentosa videantur,
 quem Atlas scilicet non fugit, qui polum
 ipsum vnus fert, sustinens nos simul
 omnes.

χίων ἡμῶν ἀπαντας. ἀμφὶς δὲ ἴσως ἐμὲ
 ἀδελφῶ πέρει, τῷ Ἡρακλέος, ὡς διαβήσῃ
 ποτὲ αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀνταύ-
 σεις πρὸς ὀλίγον τῷ ἕχθρας, ὑποθείς ἑαυτὸν
 τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ
 ἀληθῆ ἐστὶ, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εἰ ποιηταὶ εἰ-
 δῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἡ γί-
 νας γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥς
 ἀντιμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ
 ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος; καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
 Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφρι-
 λον· ὅρῃς, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
 ἐξεργασάμεθα; Φέρε ἔν ἀναβάς ἰδω, καὶ
 ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει.

Παπαί,

omnes. Etiam inaudiueris forte de fratre meo
 Hercule, vt successerit aliquando hic in vicem
 illius Atlantis, eumque receperit interquiescen-
 tem tantisper, dum ipse subditis humeris onus
 coeli gestaret, CHAR. Audiui et ista: sint ne ve-
 ra, tu, Mercuri, poëtaeque sciueritis. MER.
 Verissima, Charôn: nam quam ob rem sapien-
 tes viri falsum dicerent? Iraque emoliamur Os-
 sam primum, vti nobis praemonstrat carmen,
 et architectus Homerus; dein super Ossam tre-
 mulam arboribus Pelion. Viden, quam facile
 simul et poëticè rem perfecimus? Age igitur
 adscendam videamque, istane sint satis ido-
 nea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Pa-

Παπαί, κάτω ἐτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπὸ ρείᾳ τῆς
 ἔρανθ' ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ὀρίων μόλις Ἰωνία, καὶ
 Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας ἔπλεον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶων,
 τὰ ἐπὶ τὰδε τῆς Ἰσθμοῦ μόνον· καὶ κείθεν, ἡ Κρή-
 τη· ἔπειτα πάνυ σαφῶς· μετακινήσεται ἡμῖν, ὡς πορ-
 μεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς εἴοικεν· εἴτα ὁ Παρθενός
 ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον,
 μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἐργὸν ἀπρη-
 κύνοντες πέρα τῆς πιθανῆς· εἴτα συγκαταρ-
 θέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου εἰκοδομητικῆς
 πειραθώμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
 Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔστι ἅπαντα· μετατί-
 θει

5. Pápaē! infra sumus adhuc in radicibus
 Olympi: etiam ab Orientali plaga vix Ionia
 et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
 quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
 ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
 parte Creta non admodum dilucide. Sedibus
 suis emouenda nobis, portitor, etiam Oeta,
 sicuti videtur; tum Parnassus super omnes
 imponendus. CHA R. Ita faciamus: vide
 modo; ne subtilius elaboremus opus produ-
 cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
 cum ipsa mole deuoluti amaram nobis Ho-
 meri architecturam experiamur, contritis cia-
 niis. MER C. Bono sis animo; periculo
 nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oe-
 tam:

φει τὴν Οἶτην· ἐπιμυλινδεῖσθαι καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ, ἐπ' ἀνείμι αὐθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνέβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. "Ορεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. ἔ γάρ ἐπὶ μικράν μεταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν 7) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχω μὲ τῆς δεξιᾶς, καὶ φεῖδε μὴ κατὰ τῶ ὀλισθηρῶ πτεῖν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπεὶ περ διόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκότερος ἄκραν ἐπ' ἀβόμενοι καθε-

ζώμε-

tam: subuoluatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi. CHAR. Porrigere, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elenas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet virumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc euasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, vbi alterum vterque verticem occupauerimus,

7. Εἴγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni solita, vt intelligendum aliquid relinquit: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, etiam nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, Charon, perspicere velis omnia.* Hemst.

ζῶμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων
ἐπισκοπεῖς ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὀρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιέρέεσσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τε
Κωκυτῆ καὶ Πυριφλεγέθαιτος μείζονας· καὶ
ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεὰς κύ-
των. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκείναι εἰσὶν, ἧς Φωλεὰς
εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἑρμῆ, ὡς
ἔδεν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Περ-
νασσὸν αὐτῇ Κασαλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
ἄλλα ὄρη μετεκινῆσαι. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ.
Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὄρῳ· ἐβ-
λόμην δὲ ἧς πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ
ἐν

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in or-
bem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam; eamque
lacum quendam magnam circumfluentem; tum
montes, et fluuios Cocyto ac Pyriphlegethon-
te maiores: deinde homines valde paruos, eo-
rumque quasi lustra quaedam. MERC. Sunt
illae vrbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin-
tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin fru-
stra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oe-
tam, et alios montes loco emouimus. MERC.
Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate di-
stinctum ex alto video: volebam enimvero non
vrbes, nec montes solos tantum, velut in pi-
cturis,

ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς,
καὶ ἃ πράττεσι, καὶ οἷα, λέγουσι· ὥστε ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤξε
με, ὅ, τι γελῶν· ἀκῆσας γὰρ τινος ἥσθην ἐς
ὑπερβολήν. E P M. Τί δὲ τῶτ' ἦν; X A P.
Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Φί-
λων ἐς τὴν ὑσεραίαν, μάλιστα ἤξεω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἔπο τῶ τέγχε κεραμῖς ἐπι-
πесᾶσα, καὶ οἷο' ὅτε κινήσαντος, ἀπέκτεινεν
αὐτόν. ἐγέλασα καὶ, καὶ ἐπιτελέσαντος τὴν
ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι,
ὡς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀνέοιμι·

E P M. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῶτο γὰρ ἐγὼ ἰσ-
σομαί σοι, καὶ ὁξυδερκέσατον ἐν βραχέϊ ἀπο-
Φανῶ,

cturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et qualia loquantur: uti quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; quaerebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. M E R C.
Quid autem illud erat? C H A R. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
recto in caput tegula delapsa; nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. M E R C. Ne tu moueas: equidem et huic
malo remedium tibi adferam, neque visu acutissi-
mum

Φανῶ, πᾶρ' Ὀμήρῃ τινὰ καὶ πρὸς τῷτο ἐπι-
δὴν λαβὼν· καὶ πειδὼν εἶπω· τὰ ἔπη, μέμνησο
μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ἔρῃν.
ΧΑΡ. Λέγε· μένονα. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλιν, ἥ
πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
ΧΑΡ. Τί ἐσιν; ΕΡΜ. Ἦδη ὄρεας; ΧΑΡ.
Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς
πρὸς ἐμέ· ὥς σὺ τὸ ἐπὶ τῷτο προδιδάσκέ με,
καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλκει κατὰ τὸν
Ὀμήρῃ καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ἀδ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρῃ; ΕΡΜ. Καὶ
πόθεν

num breui reddam ab Homero quadam ad hunc
usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac
pronunciauero versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem, CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ita-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus me quoque non
esse non versatum? M E R C. Unde vero

πῶθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνῃ εἰδέναι, ναύτης
 αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν; ΧΑΡ. Ὀρῶς, ὄνειδι-
 σικὸν τέτο εἰς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὅποτε διε-
 πόρθμευόν αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ἔφασι
 δέντος ἀκέσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καί τοι
 χειμῶν ἡμῶς ἔ' μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο αἶδιν ἔ' πάνυ αἰτιὸν τινα ὠδὴν τοῖς
 πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνῃν
 τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαναν, καὶ πάσας τὰς
 θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυλῶν τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ
 γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγη δεινὴ περιστρέψεν ἡμῖν τὴν
 ναῦν.

tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
 semper remoque adfixus fueris? C H A R.
 Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in ar-
 tem: neque tamen eo minus, quando illum tra-
 iiciebam facto functum, quam multa canentem
 audiuerim, quorundam adhuc memini. Et tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim occcepit cantando reci-
 tare nescio quam non valde nauigantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum conduxis-
 se nubes, turbasse pontum, velut tudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse, atque alia multa, dum mare miscet ver-
 sibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abesset, quin natum nobis euerneret.

Tum

καὶ ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε
τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρυβδαί, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν
ἔν ἦν ἐκ τοσάδε ἐμύστε ὀλίγα γένε διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι

Τίς γάρ ἐδ' ἐς Πάχιςος ἀνὴρ, ἧς τε, μέγας τε.

Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων ἔτος ὃ ἐν Κρότωνος ἀθλητῆς.

ἐπιπροτῆσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦ-
ρον ἀράμενος φέρει διὰ τῆς θαλάσσης.

ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον
ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι εἰς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν
ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀντα-
γωνι-

Tum ille nausea correptus euomnit rhapsodia-
rum, plerasque cum ipsa Scylla; Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conseruare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hicce
crassissimus est vir, fortis magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotonae oriundus, athleta:
plausus ipsi dant Graeci, quod tautum sublarum
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi
Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbalam, quum veniet ad nos a Morte

γωνισῶν καταπαλαισθεὶς τῷ θανάτῳ, μηδὲ
 ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμώ-
 ξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν σεφάνων
 τῶντων, καὶ τοῦ κρείττου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖς
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ φορῷ. τί ἔν;
 οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι
 ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτῳ νῦν μη-
 μονεύσεις; ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; XAP. Ἐκ
 τῆτον ἔκκεις μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέχοντα,
 ὅπότ' ἂν πλῆθ'· μηδὲ ἐμπύδα, ἔχ' ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρκεσθαι δυνάμενος.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλήν; ὥς ἔοικεν ἀπὸ γέν
 τῆς

aduersatiorum inuictissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datus coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum omnes eum admirantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque moriturum
 esse? MERC. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? CHAR.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo vectabitur,
 quum ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit vene-
 rabili forma vir praestans? non Graecus, ut vide-
 tur,

τῆς πόλεως. ERM. Κύρος, ὦ Χάρον, ὁ Καμ-
 βύσης υἱός, τῆς ἀρχῆς πάλαι Μήδων ἐχόντων,
 τὸν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων
 ἐνδοξοὺς ἐποικράτισε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσή-
 σατό· καὶ τῶν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίας εἰσεν, ὡς
 καθελὼν τὸν Κροῖσον ἀρχοὶ πάντων. X A P.
 Ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ ποτε κακείνός ἐστιν; ERM.
 Ἐκεῖσε ἀπέβλεψεν εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
 τὴν τὸ τριπλὲν τεῖχος· Σάρδεις ἐκείνην, καὶ
 τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χει-
 σῆς καθήμενον, Σόλῳνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
 μενον; βέλει ἀκέσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγε-
 σι; X A P. Πάνυ μὲν εἶναι

KPOL

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
 Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui impe-
 rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
 Persas transfudit: Assyrios idem hicce nuper
 deuicit, suamque in potestatem Babylonem red-
 egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
 ditionem etiam meditari in Lydiam, ut, Croe-
 so subacto, potiatur omnium. C H A R. Croe-
 sus autem ubi tandem et ille est? M E R C.
 Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
 muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
 iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
 cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin-
 auscultemus, quidnam dicant? C H A R. La-
 bentissime quidem.

O 5

10. CROES.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένε Ἀθηναίε, εἶδες γὰρ μετὸν
 πλετόν, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσους ἀνθρώπους
 χρυσὸς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν;
 εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων εὐδαιμονίων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων
 φεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων·
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες·
 ἐγὼ δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγήσασθαι
 εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἔσας, τὰς
 αἵμα πρῶν ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπο-
 δύντες εἰλυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἀχρὶ πρὸς
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐσὼ ἐχέτωσάν τε πρῶτα
 ἐκεῖνος.

IO. CROES. Hospes Atheniensis (nam vi-
 disti divitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi; quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHAR.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnum dedecet. SOL. Croese, pau-
 ci felices: eorum autem, quos ego novi,
 Cleobin et Bironem statuo felicissimos existi-
 se, illos inquam sacerdotis filios. CHAR.
 Arginae nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum sunt mortui, postquam matrem iu-
 gosuccedentes traxissent in carpento usque
 ad templum. CROES. Sit ita: prius
 illi

ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἔν
 εἶμι. ΣΟΛ. Τέλος ὁ Ἀθηναῖος, ὅς ἐν τε ἐβίω,
 καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ.
 Ἐγὼ δέ, κἀθάμα, εἴ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶ-
 ναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω σίδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς
 τὸ τέλος ἀφίκη τῆ βίᾳ. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκρι-
 βὴς ἐλεγχὸς τῶν τοιαύτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς
 τὸ τέλος εὐδαίμωνως διαβιώναι. ΧΑΡ. Καλ-
 λιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλήθησαι, ἀλ-
 λὰ τὸ πρὸς αὐτὸ ἀξιοῦ γενέσθαι τὴν πε-
 ρὶ τῶν τοιαύτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνης ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, τί
 καὶ ἐπὶ τῶν ὧμων φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθες
 τῷ Πύθῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν
 χρησμῶν,

illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?
 SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit,
 et pro patria mortem appetiit. CROES. Ego
 vero, purgamentum hominis, non tibi videor
 esse felix? SOL. Necdum mihi liquet; Croe-
 se, nisi ad finem perueneris vitae: mors enim
 exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad
 metam vsque feliciter peractae. CHAR. Pul-
 cerrime, Solon, quod nostri non oblitus sis,
 sed cymbulam nostram esse censeas de talibus
 bene iudicandi normam.

III. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut
 quid id est, quod in humeris ferunt? MERC.
 Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, merce-
 dein

χρησμάτων, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείταται μικρὸν ὑπερὸν
 φιλόμαυντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο
 γὰρ ἔστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσείλβει;
 τὸ ὑπώχρον 8) μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶ-
 τὸν εἶδον, ἀκρίων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χά-
 ρων, τὸ αἰοιδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἔχ' ἐρῶ, ὅτι ἀγαθὸν αὐτῷ
 πρόσεςιν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθαι
 ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτο, καὶ ἐπιβέλαι, καὶ λη-
 σθησια,

de oraculorum, per quae etiam pessumbit
 breui post tempore: est autem varibus vir de-
 ditus supra modum. CHAR. Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod refulget subpalli-
 dum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari. MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentionebus expeſtunt.
 CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant,
 eo grauentur. MERC. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

8) Ὑπώχρον] Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ
 κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus et flavesceus intel-
 ligi debet, auro Graeci tribuunt. Eundem
 habet usum γλωρὸς, sic ut ab ὠχρὸς saepe
 minimum discreper. Hemst.

σηρία, καὶ ἐπισομία, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμά,
καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δαλεία;
ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ
χαλκῆ διαφέρει; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ἐβο-
λὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν κατὰ πηέντων ἐκά-
στῃ ἐκλέγων 9). ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
μὲν πολὺς· ὥς ἐ πᾶν σπερδαζεται ὑπ' αὐτῶν.
τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῶ τῶ βαθεῖς οἱ μεταλ-
λεπόντες ἀνορύττασι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μέλιβδος, καὶ τὰλλα.

ΧΑΡ.

nia, periuria, caedes, vincula, navigatio lon-
ginqua, mercaturae, servitutes denique. CHAR.
Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere
differt? aes enim novi, vt qui obolum, vt scis,
a vectorum vnoquoque exigam. MERC. Sane:
sed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
de magno studio expetitur ab ipsis: verum illud
aurum ex profundis terrae visceribus metalli fos-
fores erunt: perinde tamen hoc etiam ex terra
oritur idem, vt plumbum ceteraque metalla.

CHAR.

9. Ἐκλέγων] Vfus est verbo proprio in co-
gendis colligendisque vectigalibus et pen-
sionibus: quare de publicanis est frequens
ἐκλέγειν Φόρες vel τέλος. Hinc ἐκλεγεῖς
non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες
καὶ εἰσπραττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δη-
μοσίῳ. Hemst.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινὰ λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, εἰ τοσούτον ἔρωτα ἔρωσιν ὥστε καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔ-Σόλων γε ἐκεῖνος, ὃ Χάρων, ἔρωι αὐτῷ φαίνεται ὡς ὄρεος· καταγελαῖ γὰρ τῷ Κροίσῳ, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῷ βαρβάρῳ· καὶ, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαι τι βέλεται αὐτόν· ἐπακρόωμεν ἔν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νῆ Δι'· ἔ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα εἶδέν τοιούτον. ΣΟΛ. Οὐκ ἔν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ; ΣΟΛ.

CHAR. Incrēdibilēm quandam narras hominū dementiam, qui tanto amorē capiantur rei pallidae ac ponderosae. MERCE. At Solon quidem ille, Charon, eius amorē duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et iactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: aufertemur ergo.

12. SOL. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν
 ἐν τῷ ἔργονῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστῆλεσθαι τὸ
 χρυσίον δεήσει αὐτὰς, ἢ ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ.
 Πᾶ γὰρ τοσούτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ'
 ἡμῶν; ΣΟΛ. Εἰπὲ μοι, σιδήρεός δέ φησται ἐν
 Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῷ βελ-
 τίονός ἄρα ἐνδεεῖς ἐσε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων
 ὁ σιδήρεός χρυσίε; ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν
 ἀγανακτῶν, μάθοις ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ
 Σόλων. ΣΟΛ. Πότερουν ἀμείνως οἱ σώζοντες
 τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ
 σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἀρ' ἔν, ἢν Κῦρος,
 ὡς λογοποιεῖσσι τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας

Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in
 coelo, quando Dii eo redacti sunt; ut aurum
 ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES.
 Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?
 SOL. Quaesce te, ferrumne etiam nascitur in
 Lydia? CROES. Non sane multum. SOL.
 Potioris ergo metalli indigeris. CROES. At
 quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si re-
 spondeas nihil indignatus, discere licebit.
 CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum,
 qui seruant aliquos, meliores, an qui ab iis
 seruantur? CROES. Qui seruant videlicet.
 SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumo-
 res nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos
 enses

χαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σιδηρεὺς ἀν-
 αίος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σιδηρεὺς δηλαδή. ΣΟΛ.
 Καί εἰγε μὴ τέτον παρασκευάσαιο, οἰχοῦτα ἄν
 σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας ἀνχιμκλωτός. ΚΡΟΙ.
 Εὐφήμει 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοι-
 το μὲν ἐν ἔτῳ ταῦτα· φαίνη δ' ἐν ἀμείνω τὸν
 σιδηρεὺς ἐμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ
 κελεύεις σιδηρεὺς πλίνθας ἀνὰ τιθέναι με, τὸν
 χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐ-
 δὲ σιδηρεὺς ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλ-
 κὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθήης, ἄλλοις μὲν πρὶς
 κτήμα,

enſes tu confici curabis exercitui; an ferrum
 tuūc videbitur neceſſarium? CROES. Ferrum
 vtrique. SOL. Hoc ſane metallum niſi compara-
 riſ, abeat tibi aurum in Perſidem captivum.
 CROES. Di meliora, mi homo. SOL. Abſit,
 hæc vt ita contingant: videre tamen nunc auro
 meūſ eſſe ferrum fateri. CROES. Quid? num
 igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedica-
 re, aurum vero rurfus repetere? SOL. Is ne
 ferro quidem opus habebit; ac tu ſive æs, ſive
 aurum confecres, aliis quod in poſſeſſionem ali-
 quando,

10. Εὐφήμει] Formula, quædam ſolemniſ,
 quum aliquid inſauſte dictum vel factum
 abominantur, et procul a ſe faceſſere ne-
 bent; in qua ne ipſum quidem illud ἀν-
 θρωπε in caſſum ponitur. Hemſt.

πῆμα, καὶ ἐρμαιον ἔσῃ ἀνατεθειμένος, Φωκεῦ-
 ριν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
 νῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
 χρυσοποιῶν 11). ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σὺ μὲ τῷ πλέ-
 τῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν
 παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
 λὰ

quando, ac praedam facilem cedat dedicaueris,
 Phocensibus inquam, aut Boeotjs, aut ipsis Del-
 phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
 certe parum cūrat tuos aurifices. CROES. Sem-
 per tu meis diuitijs bellum indicis, et inuides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon,
 loquendi istam libertatem, verosque sermones:
 quin

11. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seniore χρυ-
 σοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, siue
 χρυσοποιία, compertum habeo: verum vt
 Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos
 vsurpasse χρυσοποιᾶς, mihi nondum li-
 quet: certe *aurifex* in optimis Glossis red-
 ditur χρυσοχόος, non, quod propius ad
 Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
 ποίος. *Budaens* etiam, teste *Stephano*, non
 alia, quam vnus *Luciani*, auctoritate id
 verbi munire potuit. Idcirco animus in-
 clinat, vt credam scripsisse Nostrum χρυσο-
 χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
 admodum est familiare. Inde aurificum
 officinae χρυσοχοεῖα, vel, vt saepe scri-
 buntur, χρυσοχόια. Hemst.

καὶ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώ-
 πος ἔχ' ὑποπτήσσω, τὸ δὲ παριζάμενον 12)
 ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ἂν μικρὸν ὕπε-
 ρον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέξῃ ἀλόντα ἐπὶ
 τὴν πυρὰν ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἀναχθῆναι· ἤκαστα γὰρ
 τῆς Κλωθῆς πρῶτον ἀναγιγνωσκέσης τὰ ἐκὼς
 ἐπισηλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράπτοι,
 Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρῳ, Κῦρον δὲ αὐτὸν
 ὑπ' ἐκείνησι τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷ
 τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἔξ-
 λαύνει

quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo,
 qui nullo metu se submittat, animique cogitata li-
 bere proferat. Verum in memoriam non diu post
 redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus
 in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiui
 ex Clothone nuper praelegente, quae cuique
 forent fato decreta: in quibus et haec erant com-
 signata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum au-
 tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse:
 vidē illam mulierem Scythicam, illam equo albo
 inue-

12. Τὸ παριζάμενον] Saepe quae ex prae-
 senti rerum statu cogitationes nobis oriun-
 tur, παρίζασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter
 παρίζασθαι, obversari animo, menti esse
 praesto, dici solent. Hinc τὸ παραζᾶν et
 τὸ παριζάμενον, quod subito menti occurrit,
 e re nata cogitatio. Hemst.

καύνησαν; ΧΑΡ. Νῆ Δία. ΕΡΜ. Τῶμυρις
 ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμῶσα τῷ
 Κύρι· αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος·
 ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μακρὴς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. ὦ πολλῶν γέ-
 λωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὰς προσβλέψειεν
 ἔτι· ὑπερφρονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 σεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν αἰχμαλῶτος
 ἔσται, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορ-
 φυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπροσθημένους, ὁ τὸ διζόη-
 μα,

inuestam. C H A R. Ita sane. MERC. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri praeclisum in
 vtre iniecit plenum sanguinis. Viden' etiam
 filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, ré-
 gnabitque post patrem: is rebus undique
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, postquam occiderit Apin.
 C H A R. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post hunc
 fore captivum, illum caput habiturum in vtre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit, dia-
 dema-

μα, ὦ τὸν δακτύλιον ὁ μάγιστος ἀναδίδωσι,
τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· βα-
σιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι; E P M. Εὖγε πα-
ρωδῆς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν
Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι·
ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρεσῶτος οἰκί-
τῃ Μαιανδρεὶ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ πατρὶ πῇ
ἀνασκοποισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐ-
δαιμονίας ἐν ἀναρῇ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ
τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. X A P. Εὖγε, ὦ
Κλωθοῖ, γεννιῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστῃ
καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημνε, καὶ ἀνασκολόπι-
ζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσάτῃ δὲ
ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεεινότε-
ρον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε

demate reuincit, cui annulum coquus porri-
git pisce diffecto, in insula circumstua? regem
plane videtur prae se ferre. M E R C. Belle
versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim
Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui
se omni ex parte felicem esse putat: verum hic
ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio prodi-
tus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eie-
ctus fortunis omnibus in puncto temporis: e-
nim haec quoque ex Clotho percepi. C H A R.
Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita
praecide, atque palo suffige, vt se sciant homi-
nes esse: interea in altum tollantur, quippe ab
excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ride-
bo fin-

γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε παρφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὥδε ὄξει. τὴν δὲ πλῆθύν, ὦ Χάρων, ὄρᾳς, τὰς πλέοντας αὐτῶν, τὰς πολεμῦντας, τὰς διαζομένους, τὰς γεωργεῦντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσαιτῶντας; ΧΑΡ. Ὅρᾳ ποικίλην τίνα τύρβην, καὶ μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἰσοκράτας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγχοι, καὶ φέροντες τὸν ὑποδεέσερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ τ' ἀφα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors: multitudinem autem, Charon, istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin et vrbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

τ' ἀφανὲς ἔτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ERM. Ἐκ-
πίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνοια, καὶ
ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μῖση,
καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κά-
τω ξυναναμείμιται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύε-
ται γὰρ, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὄργη, καὶ
ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλ-
αργυρία. ὁ Φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπερά-
νω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίο-
τε καὶ ὑποπτήσσειν παθεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ
κεφαλῆς αἰωρέμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται
σις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἰχόν-
ται, κεκλήνотας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν
Τάνταλον κάτω πᾶσχοντα ὄρῳς ὑπὸ τῷ ὕδατος.

”Hν

colat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?
MERC. Spes, Charon, et metus, et amentiae,
voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi
plura: ex eo numero amentia quidem, infra
ipsis adest infimixta, in eademque velut ciuitate
degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,
perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et
spes superne volitantes, ille quidem incidens
mentem excutit, nonnunquam et patientem con-
trahere se facit; hae vero capitibus imminentes,
ubi maxime quis putat se prehensurum eas,
auolant repente, hiantesque destituunt; quod
ipsum et Tantale vides accidere apud inferos
ab aqua fugiente.

16. Quod

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοῖρας ἄνω ἐπι-
 θεώσας ἐνάσω τὸν ἀτρακτον, ἀφ' ἧς ἡστῆ-
 σθα συμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων.
 ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ'
 ἐκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὅρῶ πάνυ
 λεπτὸν ἐκαστὴν νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολ-
 λά, τῆτο μὲν ἐκείνω, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ.
 Εὐκρίτως, ὡς περὶ μεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνω μὲν,
 ὑπὸ τέττε Φονευθῆναι· τέττω δὲ, ὑπ' ἄλλου·
 καὶ κληρονομήσά γε τῆτον μὲν ἐκείνω, ὅτε ἂν
 ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὖ τέττε·
 τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ἐν
 ἀπὸ λεπτῆς κρημαμένους ἅπαντας; καὶ ἄτος μὲν
 ἀνασπασθεῖς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ με-
 κρόν

16. Quod si aciem intenderis, conspicias et-
 iam Parcas stamina singulis versato deducentes
 fuso, vnde nexos pendere contingat omnes ex
 tenuibus filis: videntne quasi araneorum fila
 quaedam in singulos a fulis demissa? CHAR.
 Cerno tenuissimum unicuique licium additum
 inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
 MER C. Et tunc quidem, porritor: nam illi fata-
 le est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
 vero, ut haereditatem adeat eius, cuius breuius
 sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quid-
 dam mutuus inplexus significat. Perspicias tamen
 a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
 adtractus sublimis apparet; at paulo post prae-
 cipita-

κρὸν καταπεσὼν, ἀπορρογνέντος τῆ λίνης, ἐπει-
 δὸν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν
 ψόφον ἐργάζεται. ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
 αἰωρόμενος, ἦν καὶ πέσῃ, ἀψαφητὶ κείσεται,
 μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακασθέντος τῆ πτω-
 ματός. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν ἔδ' εἰπεῖν ἔχους ὅν κατὰ τὴν
 αἰτίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
 μάλιστα αἱ ἄγαν σπεδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
 ξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσσας γιγναμέ-
 νες ὑπὸ τῆ βελτίστῃ θανάτῃ. ἄγγελοι δὲ αὐ-
 τῆ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ἑρᾶς, ἡπία-
 λοι, καὶ πυρροί, καὶ φθόοι, καὶ περιπνευμο-
 νῆαι, καὶ ἑξέφῃ, καὶ λησῆρια καὶ κώνεα, καὶ
 δικα-

ripitatus abruptolino, quando non amplius one-
 ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum:
 hic autem paululum modo a terra levatus et-
 iam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
 ut a vicinis vix casus eius exaudiarur. CHAR.
 Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem con-
 sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
 excipienda, Charon: maxime si spectes eorum
 contentissima studia, et quod inter medias spes
 intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
 sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides,
 frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum
 affectus, gladii, latrocinia, ciuitae portiones,
 iudices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τῶν αὐτῶν ἔδεν ὅλως αὐτὰς εἰσερχεσθαι, ἐς ἃν εὖ πρώττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πάλιν τὸ ὅττοτοί, καὶ αἱ αἱ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐδὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνόονεν, ὅτι θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῶτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἐνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς, ἀφάντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέερον, καὶ ἥττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ Φθόγῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔ ποτε ~~κατα~~δοκῆσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν αἰεὶνός ὁ τὴν οἰκίαν σπεδῇ

indices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt; simulatque offenderint, mox crebrum in ore ~~ταυτοε~~, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo quum se sperent vlturos esse rebus praesentibus, ubi praelito fuerit minister, citaueritque et duxerit vinculis ineditos febris tabisue, indignantur se abduci, ut qui nondum expectauerant fore, ut inde auellerentur. Quid enim non faciat iste,

σπεδῇ οἰκοδομήμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄραφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἄθλος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ Φίλος διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τὸ νόμα τῷ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίεστο, ὡς ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρα, τὸν δὲ ἀθλητῆ πατέρα τῷ Ὀλύμπῳ νενικηκότος· τὸν γαίτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, ἔχ' ὄρα, ὃδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ

qui domum gignatiter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finientem, at se, vixitum in polito tecto, decessurum, haeredique relinquiturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser coenauerit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem vxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infantis, non cenit, neque nouit, a quo stamine pepen-

αὐτῶν κροῖκῃς ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν
ὄρων διαφερομένους ὄρῳς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς
ἔξουαγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπα-
λαῦσαι αὐτῶν καλεμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόν-
των ἀνιγνέων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμχυ-
τὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον,
ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ἃ σθεμένους ἀγκυαντῶσιν. ERM.
Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἰδὼν τις αὐτῶν, οἷπερ εὐ-
δαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῷ ἀβεβαίῳ,
καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πλείω τῶν
ἡδέων τὰ ἀνιγὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς Φθ-
βας, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβλάας,
καὶ ὀργὰς, καὶ κοληθείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες
ζύνει-

perenderit. Iam de finibus litigantium vides
quantus sit numerus; item eorum, qui coacer-
vant pecunias, tum, antequam frui liceat, ci-
tantur ab iis, quos modo dixi imminentibus
nunciis et ministris.

18. CHAR. Haec omnia video, et apud
animum meum cogito, quid ipsis dulces sit in
cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indi-
gnantur. MER C. Porro si quis reges eorum
intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter
instabilem eorum atque ancipitem fortunam,
multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-
esse, timores, perturbationes, odia, insidias,
iras, adulationes: in his enim malis omnes
versan-

ζύνεισιν. εὖ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη μᾶζ
 ἐσοτημίας δηλαδὴ ἔρχοντα αὐτῶν· ὅπερ δὲ τὰ
 τέτων πονηρὰ, λογιζέσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
 ἰδιωτῶν αὖ εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὅ
 τινι τοικέναί μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ
 βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας 13)
 ἐν ὕδατι ὀθεάσθω ὑπὸ κενῷ τινι καταρράττοντα
 ἀνισαμένας; τὰς Φυσικαῖδας λέγω, ἀφ' ὧν
 ξυναγεί-

versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones,
 quae scilicet in eos aequali iure atque in alios
 quosuis imperium exerceat. Nunc ubi regum isto-
 rum conditio misera est atque aerumnosa, expu-
 rare commodum, qualis priuatorum sit hominum.

19. CH A R. Atenim exponere tibi volō, Mer-
 curi, cuinam rei similes mihi visi fuerint homi-
 nes, eorumque vniuersa vita. Tu sane bullas ali-
 quando in aqua spectasti sub scatebra violenter
 praecipitante existentes; bullas istas inquam in-
 flatas,

13. Πομφόλυγας.] *Homo bulla*: eoque magis
 senex, inquit Varro de R. R. l. c. 1. an-
 num agens octogesium. Πομφόλυξ au-
 τὴν ἢ ἐπιπασόντος ὕδατος ἐν ὑποκαμένῳ
 ὕδατι ἐπανάσταις, definiente Arati Schol.
 ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeter-
 ea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς Φυσικαῖων λέ-
 γεσθαι τὴν λέξιν. Hemst.

ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τι-
νες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσθαι ἀπέσβη-
σαν (14)· αἰδ' ἐπὶ πλεόν διαρῖῃσι· καὶ προσ-
χωρεσθῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώ-
μεναι ἐς μέγιστον ἔγκον αἴρονται· εἴτα μέντοι
καίμειναι πάντως ἐξεργάγησάν ποτε· ἔ' γὰρ οἷον
τε ἄλλως γενέσθαι. τῆτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων
βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι,
οἱ μὲν μείζας, οἱδ' ἐλάττας· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ
δὲ ἅμα τῷ ξυσῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
ἀπορράγηται ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χειρόν
οὐ

flatas, vnde cogitur spuma: earum quaedam
parvae, quae statim disruptae solent extingui;
aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intum-
uerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
quidem breuissimi temporis habent et cito pereun-
tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
ficiunt: veruntamen omnibus bullae modo rup-
tis interire necesse est. M E R C. Nulla quidem
parte

14. 'Απέσβησαν] Id est ἀποσβῆναι εἰσδέσθαι.
Hemst.

σὺ τῷ Ὀμήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὅρῳς οἷα
ποιῶσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
τὰς δεήσει, ἐνὰ ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ'
ἡμᾶς. βάλλει ἔν, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλῇ ἐσμέν,
ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ
τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
ὦ μάταιοι, τί ἐσπεδάκατε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθαι κῆμνοντες· εἰ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· εἰ
δὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐσιν, εἴ' ὃ ἂν
ἀπά-

parte deteriorem, Charon, comparationem in-
stituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

20. C H A R. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
tentione inter se de magistratibus, honoribus et
possessionibus decerent; quibus tamen omnibus
relictis non effugient, quin haud plus vno obolo
habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
in alto sumus, quanta potero maxima voce ex-
clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
nis laboribus, eoque modo vivant, ut semper
mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
eos compellans: Inepri, quid studium istis in
rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ζῶν ἀπὸ τῶ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν ὑμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰετῶν ἄλλων μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπικροῦς συμβοῦσαι αὐτοῖς, ἐκ ἂν οἶει μέγα ὠφελήθῃναι τὸν βίον, καὶ οὐ φρονεσέμεν ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, ἐκ οἶσθα, ἕπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοιχθῇναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσάτω κηρῷ ἐβύσαν αὐτὰ, οἷον παρ' Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταίρους ἔδρασε δέσει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἔν' ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῆσαι;

ἢν καὶ

in perpetuum viuetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inquam, non tu censes magnos inde redundaturos ad vitam fructus eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, nescis quam ipsos ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Vlysses fecit fociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint,

sint,

ἦν καὶ σὺ κεκραγώς διαῤῥαγῆς; ὅπως γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῷτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τῇ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅζυ δειδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οὐα ἐσιν. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσασμεν; ΕΡΜ. Περὶ τὸν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτὰς, ἀ ἴδασιν. ὅρῳ, ἅπως ἀποσπᾶσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ ὅλῳ εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδα· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ερμῇ.

finit, etiam si tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHA R. Quin illis igitur inclamo. MERC. Superuacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: vident ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant: imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHA R. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri.

Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἰκτικοὶ καὶ ἴστοι· ἀλλὰ κατίω-
μεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πε-
ποιηκῶς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττῃσι, θεάσασθαι 15). ΕΡΜ. Ἡρία,
ὦ Χάρων, καὶ τύμβες, καὶ τάφες καλῶσι τὰ
τοιῶντα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χώμα-

ri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus
numeris res mihi humanas demonstrandi bene-
ficium absolueris; scilicet conditoria cadauerum,
vbi ea sepeliunt, ut speciem. MERC. Monumen-
ta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante vrbes sunt,
agge-

15. Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θεν· θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττῃσι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocalibus insigniantur, commemorat, id-
circo non noluit Mercurius varias tumulo-
rum apud Graecos appellationes obiter so-
dalem optimum docere. Hemst.

χώματα ὀρεῶς, καὶ τὰς σήκας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἂν ἐκεῖνοι σεφανῶσι τὰς
 λίθους, καὶ χρίσιν μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν ᾤ-
 ταντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα
 ἐρύξαντες, καίχουσι 16) τε ταυτὶ τὰ πολυτε-
 λῆ δαίπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρεῖσματα οἶνον καὶ με-
 κίρατον, ὡς γὰρ εἰκάσαι, ἐγγέξουσιν; ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν
 ᾧδε· πεπισεύκασιν δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμ-
 πομένους

aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, seruandisque cadaveribus. CHA R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et scrobe quadam effossa comburunt sum-
 tuosas istas coenas, atque in foueas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuērgunt.
 MERC. Equidem, o porritor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καίχουσι] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere videtur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas, quatenus
 liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πρωμένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷον τε περι-
πετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πί-
νειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ.
Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
ξηρότατα; καίτοι γελοῖός ἐμί σοι λέγων ταῦ-
τα, ὅσημέρᾳ κατὰγοντ' αὐτὰς. οἷσθ' ἂν, εἰ
δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπασι ὑπερχρόνιοι γε-
νόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἑρμῇ,
ἐπάσχον, ἐν ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
κατάγειν μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν
πιομένους. ὧ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ἐν εἰδότες
ἡλίκοις ὄροις διακέρνεται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
ζώντων πράγματα· καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῖν ἐσι·
καὶ ὅτι

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumuolitantes ni-
dorem et fumum, atque haurire de scrobe mul-
sum. CHA R. Illi ut adhuc bibant, edantue,
quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim-
vero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
re, ubi semel terram subierunt. Illud enim uero
mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
su dignum accideret, si oporteret non deducere
solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
qui nescitis, quam longinquo finium interual-
lo discreta sint mortuorum viuentiumque nego-
tia, qualisque rerum sit postrearum ratio; nec,

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβου,

Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἡυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ἐμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ὀμηρεὺν
ἐπαυτλεῖς. ἀλλ' ἐπέπερ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὅρξας τὰν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοι-
τείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξέν μοι,
ὡς κα-

mortuum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodem-
que honoris esse gradu Irum, regemque Aga-
memnonem; Therstiae patrem Thetidis filium
pulcra coma conspicuae: omnes namque perin-
de umbrarum sunt infirmæ caluariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax
in Rhoeteo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri,
monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi,
quas

ἔς κ' ἔτω ἀκρόμεν' τὴν Νῆνον τὴν Σαρδαναπά-
 κε, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας; καὶ Κλεω-
 νὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
 μαί διαπορθμεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν
 μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι 17) τὸ σκα-
 Φίδιον. E P M. Ἡ Νῆνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπό-
 λωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἵχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς.
 ἔο' ἂν εἴπῃς ὅπε ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι
 ἐκείνη

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sar-
 danapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
 ipsamque Ilium: multos equidem inde memini
 me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec
 subducere, neque ventis exponere licuerit sca-
 pham. MERC. Ninus iam, Portitor, interiit, ne-
 que ullum vestigium amplius est eius reliquum;
 sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi

Q 3

Baby-

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et
 διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, au-
 rae, soli exponere: quae commaduerunt
 ad solares radios flatusque venti oppande-
 re. De nauibus, quae subductae ad aë-
 rem et ventum siccescunt, utrumque ver-
 bum aequè usurpari solet. Itaque Charon
 decem totis annis quum non potuisset νεωλ-
 κῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαΦίδιον, metus
 erat, ne cymbula curae necessariae ex-
 pers plane corrumpetur. Hemst.

ἐκείνη ἐσίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περιβο-
λον 18), καὶ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησαμένη,
ὥσπερ ἡ Νίχος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνάας,
αἰσχύνομαι δεῖξά σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον.
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμήραν κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλ-
λὰ πάλαί μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐτά. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡ πορθεῖν
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρ-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν ἐδὲ
τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὀμῆρε, καὶ τῶν ἐνομά-
των,

Babylonem turribus ornata, quae magno moe-
nium ambitu est cineta: illa ipsa quoque non
diu post quaeeretur, haud secus ac Ninus. My-
cenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus ob magniloquentiam carminum: atta-
men olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et urbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alveus quidem Inachi
Argis amplius superest. C H A R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περιβολὸν] Ἐχουσα sub-
audio. Brod.

των, Ἰδίου ἰσὴν, καὶ εὐρυάγμαν, καὶ εὐκτίμα-
καὶ Κλεωναί.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύ-
σιν; E.P.M. Ἀργεῖας ὄρεας, ὦ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατη-
γὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; CHAR. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος; E.P.M. Ὑπὲρ τῆς
πεδίσας αὐτῶν, ἐν ᾗ μάχονται. CHAR. Ὡς τῆς
ἀνοίας, οἷγε γὰρ ἴσασιν, ὅτι καὶ ἄλλην τὴν Πε-
λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῷ Αἰακῷ· τὸ
ὅς πε-

dor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo-
nae nitide conditae.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? MERC. Ar-
giuos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimem imperatorem Othryaden,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CHAR.
Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est or-
tum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CHAR. O insignem dementi-
tiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Pelopon-
nesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

δὲ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολ-
 λάκις ἐν βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες
 τῷ ἀρότρῳ. EPM. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσαι.
 ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐ-
 θετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
 ἐγὼ μὲν, κατὰ ἐσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
 μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
 σολῶν. XAP. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
 εργέτης αἰεὶ ἀναγεγρέψῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ
 τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων
 ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυ-
 σαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, εἰδείς
 λόγος.

campum autem illum alii atque alii vsque co-
 lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
 aratro. MER C. Haec quidem ita fient: nos ve-
 ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
 dibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea
 peragenda, quorum gratia iter ingressus sum,
 tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
 aduentabo tibi mortuos deducens. CHAR. Be-
 ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
 non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te
 meas referam: haud enim mediocris per te fru-
 ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
 At qualia sunt hominum insauistorum negotia!
 reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
 Charontis vero nulla habetur ratio.

Περὶ Θυσιῶν.

Α μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράτ-
 τας, καὶ ταῖς ἐορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν, καὶ ἃ αἰτᾷσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ
 γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, ἐκ αἰδᾶ, εἴ τις ἔτι
 κατηφὴς ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἔ
 γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων.
 καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τῷ γελαῖν πρὸς
 ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτὰς χρῆ
 νηλεῖν, ἢ τὸναντίον θεοῖς ἐχθρὰς, καὶ κηκο-
 δαίμονας, οἷγε ἔτι ταπεινὸν, καὶ ἀγενεῖς τὸ
 θεῖον ὑπεκλήφασιν, ὥς ἐῖναι ἀνθρώπων ἐνδεές,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμε-
 λόμενον.

De Sacrificiis.

I. In Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis-
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae sunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquireret, piosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et ob id ipsum infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo diuinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adstantibus, negligi se indignetur.

λέμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς
τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τοσάδε
Φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψι-
μοιρήσεως, ὅτι μὴ παραλήφθη πρὸς τὴν θυσίαν
ὑπὸ τῆς Οἰνέως· ἄτως ἄρα βαθέως καθεύκετο
αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ
δρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἔρανῳ τότε μόνην, τῶν ἄλ-
λων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, θειὰ ποιῶ-
σαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφ-
θῆσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρις-
ευδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύοι
τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή-
ρου

Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Ca-
lydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri
tabem, vniuersa haec opera aiunt esse Dianae,
aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
Tam profunde in animum illius descendit, quod
sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi il-
lam videre in coelo solam tunc relictam, reli-
quis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se,
et conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro si-
bi carendum sit.

2. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter-
felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat
Iupiter, quam in ipso Homeri poëseos prin-
cipio

ρε ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα
 ἑξῆς ἡμέρας ἐσιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμε-
 νον καὶ τῆς ἄλλης θεᾶς. ἄτως ἔδην ὡς εἰκὼν
 ἀμιαθὶ ποιῆσαι, ὧν ποιῶσιν. ἀλλὰ πωλῆσαι τοῖς
 ἀνθρώποις τάγαθα, καὶ ἔνεστι πρίσθαι παρ'
 αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοῖδ'· τὰ
 δὲ πλατεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν,
 ἐκπτόμβης· τὸ δὲ σῶαν ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς
 Πύλωνα, ταύρων ἑνῆα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς
 Ἴλιον διακλεῦσαι, παρθένῃ βασιλικῇ. ἡ μὲν
 γὰρ Ἐκάβη τὸ μὴ αἰλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίματο
 παρὰ τῆς Ἀθηναῆς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου.
 εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρονόου,
 καὶ σεφάου, καὶ λιβανωτῆ μόνου παρ' αὐτοῖς ὧνία.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum
 epulis illum excipientes, idque, cum reliquos et-
 iam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Ad-
 eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut vi-
 detur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus,
 estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem
 forte bucula, diuitias alius bubus quatuor; alius
 regnum hecatomba; alius ut saluus ab Illo Pylum
 redeat, tauris nouem; uti vero ab Aulide ad Ilium
 liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Nam
 Hecuba quidem, ne tum vrbs caperetur, bubus
 duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Con-
 jicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona,
 aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Pu-

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄν-
 τε ἱερεὺς, καὶ γέρον, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἔπει-
 δὴ ἄπρακτος ἀπῆγε παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονος, ὡς
 ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ
 μόνον ἐκ ἐνεδίξει, λέγων, ὦ βέλτερος Ἀπολ-
 λον, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τέως ἀσεφάνωντον
 ὄντα, πολλάκις ἐσεφάνωσα· καὶ τόσαυτά σοι
 μῆρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βω-
 μῶν· σύ δ' ἀμελεῖς με τοιαῦτα σπευσθότος,
 καὶ παρ' ἐδὲν τίθεσσι τὸν εὐεργέτην. τοιγαρ-
 ᾶν ἔτω κατεδυσώπησεν 1) αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων,

3. Puto, etiam Chryses horum gnārus, qui
 sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
 sultus, cum infectis rebus rediret ab Agamem-
 none, expostulat cum Apolline, apud quem
 in foendre collocasset gratiam, et vicem reposcit,
 et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
 pollo optime, aedem tuam, coronarum honore
 ad eum diem carentem, saepe coronaui, torque
 tibi taurorum caprarumque femora tuis in altari-
 bus adoleui. Tu vero negligis me talia passum,
 nulloque numero habes optime de te meritum.
 Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
 iecit,

1. Κατεδυσώπησεν] Hoc est, pudore incusso
 exorauit: nam δυσωπία est pudor, quo fit,
 vt aegre oculos tollere audeamus. Cleric.

γων, ὥς τε ἀρπαζάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς
 ναυσάθμης καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῇ
 λοιμῷ τὰς Ἀχαιῶν αὐτοῖς ἡμίνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τῷ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βέλ-
 λομαι καὶ τὰλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτῷ οἱ σοφοὶ
 τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ἐχ' ὅσα περὶ τὰς ἔρω-
 τας ἐδυόχησεν, ἔδδ' τῷ Τακίνθῃ τὸν Φόνον,
 ἔδδ' τῇς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ
 καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ,
 κῆρυξεναισθεὶς διὰ τῆτο ἐν τῷ ἔρανθ' κατε-
 πέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύ-
 χῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
 Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι·
 παρὰ τῷ μὲν γε ἑ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πο-
 σειδῶ-

iecit, vt sagittis correptis infelloque editiore
 prope nauium stationem loco, pestilentiae telis
 ipsos cum mulis canibusque Achiuios configeren.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
 nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de
 illo homines commemorant, non quam inuenu-
 stus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque
 vt Daphne adspersa illum fuerit: sed quod iu-
 dicio damnatus ob Cyclopa interfectos, testarum-
 que suffragio de coelo in terram eiectus, humana
 conditione atque sorte vti iussus est. Est vero et-
 iam, cum serui ministerio, in Thessalia apud
 Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia
 functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed
 cum

πειδῶνός, ἀμφότεροι πληνθύνοντες ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ ἔδὲ ἐν τελεῇ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τῷ Φρυγῷ, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλεόν ἢ τριάκοντά, Φάσι, δραχμας Τρωϊκάς.

Ἡ γὰρ ἔ ταῦτα σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τέτων ἱερώτερα, περὶ τῆ Ἥφαιστ, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μῆσας συνῶδός ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ εἰ-θεοὶ γινόμενοι, ὡς τὸ εἶκος, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασιλεύσέ τε ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes. ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, et multum hisce diuiniora, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rhea; totaque pene Iouis familia. Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutoribus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim Coelo patre in illo impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ
 ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς
 ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγῶν αἰετράφης
 καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφης, καὶ ὁ Πέρσης
 Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελά-
 σας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον κατα-
 βαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχετο δὲ πολ-
 λὰς μὲν ἄλλας, ὕστατην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελ-
 φήν, κατὰ τὰς Περσῶν τὰτο καὶ Ἀσσυρίων
 νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσιαν κη-
 χυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν ἕρᾶν·

τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: vt Ar-
 gius Thyestes: vt deinde Iupiter, furto sub-
 iicientis lapidem Rheae, in Creta expositus et
 a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Te-
 lephus a cerua et a cane Cyrus superior: vt
 deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
 imperium ipse tenuerit: vt uxores duxerit
 ille quidem complures alias, ultimam ve-
 ro Iunonem germanam suam ex Persarum
 hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
 vero maximus sit, et effusus solutusque in
 Venerem, facile coelum liberis vt compleuerit;

quo-

2. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit, aperiant alij. Lu-
 cianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
 vt c. ultimo, aut aliud quid, certe non hoc.
du Soul.

τὰς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίσχ' δὲ καὶ νόθας ἐκ τῶ θνητῷ καὶ ἐπιγείῳ γένεας· ἄρτι μὲν ὁ γενναῖος γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ῥετὼς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῷ Πρωτέως. μάτην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐφύσκει, ἐκ τῆς ἑαυτῷ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὰν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ Φέρων κατώρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.

"Ομοία δὲ τέτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδασιν, ἀνεύ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον 3) αὐτὴν

quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creauerit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime confligente ereptum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium

3. Ὑπηνέμιον] Quasi vento grauida facta fuisset. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τῷ ἀνέμῳ. Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ἔ μάλ᾽ εὐτυχῇ τῷτον, ἀλλὰ βάνανσον 4), καὶ χαλμέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιᾶντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ ἔδ᾽ ἄρτιον τῷ πρόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τῷ πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τῷ Διὸς ἐξ ἔρανῃ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιεῖν-
τες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνή-
κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ
τῷ πύργῳ καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαι-
στῷ μέτρια· πὺν δὲ Προμηθεῖα τίς ἔκ οἶδεν, οἷα
ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper, fauilla opplerum, qui camino adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo proiectus a Ioue esset: et nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Astryanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quae

4. Βάνανσον] Βάνανσος est arte sordida seu sellularia quaestum faciens: sed πυρίτην Graecis esse igniposentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem et gemmam quis ignorat? Graevius.

ἔπαυε, διότι καθ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τῆτον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσαύρωσεν ἐπὶ τῇ Καυκάσῳ, καὶ τὸν αὐτὸν παρακαταστήσας τὸ ἦπαρ ὁσημέραι κολάψοντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς ἐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἐξωρος ἔσα, καὶ τοσοῦτων μήτρης θεῶν, παιδεραστῶσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῶσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥς πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται,

quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iupiter Caucaso monti tanquam cruci adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet.

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, et indigna facere, quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui iam nec utilis illi esse possit. Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
τιάσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τέτων ἀΦέμενοι τῶν λόγων ἐς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἔρανόν, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσ-
μηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκῆς ἐστὶ τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῷ Ὀμήρῳ λέγοντος ἡκέ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν
ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶν ὧν γενομένων,
Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσὸν τὸ δάπεδον. εἰσὶόντι δὲ,
πρῶτον μὲν οἰκῶσιν αἱ Ὠραί. πυλωρῶσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum descendentem
Endymionem.

8. Age vero iam his relictis sermonibus in
ipsum adscendamus coelum, poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium vnumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite introspexerit, vel plane in dorsum et ter-
ga conuexa euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora fide-
ra, ac dies vbique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nem-

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπερέ-
 ται, καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διὶ· ἐξῆς δὲ τοῦ
 Ἡφαιστὸς τὸ χαλκεῖον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
 μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
 βασιλεία· ταῦτα πάντως περιμαλῆ τῷ Ἡφαι-
 στῷ κατασπνεύσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει
 γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσπο-
 πῶσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβλέπουσιν
 ἐπικύπτοντες, εἰποθὲν ὄψονται πῦρ ἀναπτύ-
 μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσασμένην πε-
 ρὶ καπνῷ. καὶ μὲν θυήτις, εὐωχῶνται πάν-
 τες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἶμα
 πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ
 μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
 nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni
 artis instrumento plena; tum Deorum domus,
 et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
 à Vulcano fabricata.

9. Conspedere Dii (deceat enim puto superna
 illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Io-
 vem et in terram despiciunt, vbique oculos cer-
 nui circumferentes, si qua videant ignem ac-
 censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
 Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
 hijantes fumo, et sanguinem altaribus adfu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
 ro si

μυῖα. ἦν δ' οἰνόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία
τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνει-
σιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι,
ἐκείνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ
τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ ἔρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ
ἄνθρωποι συνῶδ' αὐτοῖς, καὶ ἀκίχθα περὶ
τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
ὑλὸς ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ
ὄρεα κηθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφύμισαν
ἐκ-

ro si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt
epulae. Olim quidem homines etiam ad con-
viniū et comestationem illorum adhibebantur,
Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores
dearum essent insolentes et loquaces, ipsi qui-
dem poenas ad hunc diem luunt, caeterum in-
accessum fuit ab illo tempore mortalium gene-
ri coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur con-
sonantia his et consequentia circa religiones insti-
tuerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes
dedicarunt; et sacras esse iusserunt aues, et suas

R 3

vnicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum refecerunt ἀ-
πετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare,
ab usu promiscuo. separare. Gesnerus.

ἐκάσῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος, καὶ ὁ Μυγδόνιος 6) τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρηῖτες ἐγενέσθαι παρ' αὐτοῖς, εἰδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσῶτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος..

Ἐπειτα

vnicuique plantas Deo adsignarunt; deinde ingentes descriptos colunt, suosque ciues declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Arguius, et Mygdonius Rheam, et Venerem Paphius: rursus Creteneses non natum modo apud se, neque nutritum modo Iouem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putauerimus, Iouem tonare et pluere et reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Creteneses sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione vitur. *Gesner.*

Ἐπειτα δὲ ναὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοι-
κοι, μηδὲ ἀνέξιοι ᾗσιν, εἰκόνας αὐτῶν
ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ
Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐκ οἷδ' ὅπου
ιδόντες ἀναπλάττεσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
παῖδα δ' ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ
γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἔν οἱ παριόν-
τες ἐς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα
ἔτι οἶοντα ὄραν, αὐτὲ τὸ ἐκ τῆς Θράκης με-
ταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας
ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταμισμένον, καὶ
τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκαπεῖν κεκελευσμένον,
καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine do-
mo, sine foco sibi sint Dii, signa illis affi-
milant, Praxitele aliquo aduocato aut Poly-
ceto, aut Phidia. Ad hi nescio ubi viderint
Deos, fingunt certe barbatum Iouem, per-
petuo adolescentem Apollinem, Mercurium
primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo
Neptunum, et glaucis Mineruam oculis. Ta-
men qui intrant aedem, non iam Indicum
sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum
ac Rheae filium, in terram traductum collo-
catumque a Phidia, et Pisaeorum desertis
praesidere iussu, ac satis habere, si ipsis

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πάντε 7) ὅλων ἐταῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περὶ ῥαντήρια 8), προσάγχει τὰς θυσίας· βῶν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δ' ἐπένης ἱλάσαστο τὸν θεὸν Φιλῆσας μόνον τὴν αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἶγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνας

quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et edictis et vasis lustralibus, hostias admouent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placuit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vitta-

7. Διὰ πάντε] Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis imprimis familiaris, ut videre est in διὰ πάντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computati, ut graduum numerus unitate multari debeat. διὰ πάντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. du Soul.

8. Προῤῥήσεις καὶ περὶ ῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Pragmata* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκάς, ἐκάς, etc. Gesner.

ἐκείνης γὰρ ἐπάνειμι) σεφάνωσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τί κατασφάττωσι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ θεῷ, γοεῖν τι μυκώμενον, καί, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλῶν. τίς ἐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδυσθαι ταῦθ' ὀρῶντας τὰς θεάς;

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περὶ ῥαντηρίων, ὅσις μὴ καθαρὸς ἐς τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος, καί, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκυα ἐξαίρων, καὶ καρδιανκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἐκ εὐσεβέος
 ΕΠΙΤΕ-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admouent altari, et in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibias dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et ut Cyclops ille, secans, et *exta* eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non piurum

ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε
 καὶ Φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις
 τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἰε-
 ροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἔρανὸν
 διασπιδναται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ
 πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος τα-
 πεινάς, αὐτὰς ἀνθρώπας τῇ Ἀρτέμιδι παρί-
 σησι· καὶ ἔτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυ-
 ρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν.
 ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἐλθῆς, τότε δὴ τότε
 ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῷ
 ἔρανῃ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρό-
 σωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα
 ὄλον

perficiens: denique vero igni accenso imponit
 ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi
 lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo di-
 gnus alta petit, et in ipsum coelum paulatim
 diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus,
 quas humiles putat, ipsos homines ad aram
 Dianae sistit, eoque facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his,
 quae apud Assyrios sunt et Phrygas Lydosque.
 In Aegyptum quidem si veneris, tum sane,
 tum videlicet magnifica multa et vere digna
 coelo: arietina facie Iouem, canina prae-
 clarum illum Mercurium, et Pana caprum
 vsque

ὄλον τρίγον, καὶ Ἰβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκῆσι πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξηρημένων, διηγεμένων, (πρῶτερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθασθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάσασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὰς πολεμίας. εἴθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τρίγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τῇ δέξερ. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει

vsque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, et fimiā.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane, audies sophistas multos et scribas, et raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valuis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus et gigantibus seditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde vnus illorum caprum subierit, arietem praemetu alius, bestiam quancunque alius, aut auem: hancque ob causam illas formas hodie quoque seruari Diis. Haec nimirum in pene-

λει ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ πᾶρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλην ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κέπτονται περι-
 ζάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι
 μόνον ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέ-
 γιστος θεὸς αὐτοῖς, ἀν' ἀποθνήσκει, τίς ἔτι περὶ
 πολλὰ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅσις ἐκ ἀπεξύρῃσε,
 καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδεί-
 ξατο, καὶ τὸν Νίσζ ἐχὼν πλόκαμον τὸν πορ-
 φυρῶν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ
 σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτι γι-
 γνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιτυεύμενα, δεῖ-
 σθαι

penetralibus templorum reposita servantur, scri-
 pta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos ea-
 dem, nisi quod lugent hostiam, et plangunt
 circumstantes modo mactatam, alii vero eam
 sepeliunt, comenti iugulasse. Maximus qui-
 dem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti
 facit comam, quin tondeat, et nudam in capi-
 te luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi
 cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgari-
 bus (*priuatius*) bubus et augustior. Haec quae
 ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehē-
 fore

σθαί μοι δοκεῖ τῷ μὲν ἐπιτιμήσοντος ἔδενός,
Ἡρακλείτῃ δέ τινος, ἢ Δημοκρίτῃ, τῷ μὲν γε-
λασομένῃ τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τῷ δὲ τὴν ἀγνοίαν
ὀδυρσμένῃ.

fore opus habere mihi non videntur, sed vel
Heraclito quodam vel Democrito, quorum al-
ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
deplorat.

Βίῳ ν 1) Πρᾶσις.

ZETΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ πα-
ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνε-
μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. Tu scamna dispone, et locum para
aduenientibus, tu colloca adductas
ordine

1. Βίῳ] *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
bello βίης non dubitavi. Retinet βίος so-
lennem et frequentissimum intellectum,
quo vitae rationem, professionemque adeo
notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic
vitae et instituta ponuntur ut personae.
Βίος nimirum Πυθαγορικός, ut hoc vtar,
est persona omnium, qui se Pythagoricos
dicunt.

μένους· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίβας·
 ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φα-
 νένται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ
 Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγμάλει ἀγαθῇ τύχῃ
 τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
 ἀποκηρύξομεν δὲ βίβας Φιλοσόφας παντὸς εἵδους,
 καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἂν ἔχει
 τοπαρχυτικά τὰργύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς
 νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ.
 Πολλοί

ordine vitas: sed exorna ante, vt formosae vi-
 deantur, et emtores quam plurimos alliciant.
 Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et iube,
 quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapi-
 dem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas
 Philosophas omnis generis, et sectarum diuerfa-
 rum. Si quis vero praesentem pecuniam numera-
 re non possit, fideiussore dato, proximo anno sol-
 uet.

- dicunt. Interim subinde dentes stringit
 • Lucianus in acta et sermones ipsorum ve-
 terum Philosophorum. Hoc tota dialogi
 ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες,
 cogit. *Gesner.*

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice ele-
 ganter pro ἐκτίσειν, *soluere* vsurpatur. No-
 ster in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύ-
 ριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἐκτίσις.
Bos.

Πολλοὶ συνίασιν· ὥς ἐχρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτάς. ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;
 ΖΕΤΣ. Τετονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἴωνικόν,
 ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.
 Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι, καὶ πάρ-
 εχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.
 ΖΕΤΣ. Κήρυττε δὴ. ΕΡΜ. Τὸν ἄριζον βίον
 πωλῶ 3), τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς
 ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι ἔην
 τοῦ

uer. MERC. Multi conueniunt: nihil cun-
 ctandum est, neque illos retinendum. IVP.
 Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?
 IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim
 honestus esse videtur. MERC. Heus tu,
 Pythagorice, descende, perspiciendum te
 praebe congregatis. IVP. Iam fac praeco-
 nium. MERC. Optimam vitam vendo,
 honestissimam, quis emer? Quis supra ho-
 minis conditionem extolli vult, quis nosse
 concor-

3. "Ἀριζον βίον πωλῶ] Rectius veritas, *vita*
optimam, vita virilem, generosum, liberum:
 hoc est, qui optime viuit, qui viriliter, ge-
 nerose, non effoeminate, libere viuit.
Graeu.

τοῦ παντὸς ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἐκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλι-
 σα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν.
 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Πόδαπὸς εἶ σύ; ΠΤΘ. Σάμιος.
 ΑΓΟ. Πᾶ δὲ ἐπαιδευθῆς; ΠΤΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτω, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φφς δὴ,
 ἦν ἡγριώμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΤΘ. Διδά-
 ξω μὲν ἄδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-
 μνήσεις; ΠΤΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.
 ΑΓΟ.

concordiam vniuersi, et reuiuiscere? EMTOR.
 Specie videtur haud illiberali. Quid vero ma-
 xime nouit? MERC. Arithmeticam, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Im-
 posturam. Vatem vides summum. EMT. Li-
 cetne interrogare hominem? MERC. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. EMT. Cuias es? PYTH. Samius. EMT.
 Vbi institutus es? PYTH. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te eme-
 ro, quid me docebis? PYTH. Equidem doce-
 bo te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.
 EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.
 EMT.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με, τίς
 ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶ-
 τον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωιῇ, καὶ πάντε
 ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. "Ὡρα σοι ᾧ
 βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ
 λάλος, καὶ ἀνδρίας εἶναι βύλομαι. τί δὲ μετὰ
 τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΤΘ.
 Μουσικῇ καὶ γεωμετρικῇ ἐνασκήσεις. ΑΓΟ.
 Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαριστὸν γενόμε-
 νον, καὶ τα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ τέττοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ.
 Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΤΘ. Πῶς ἀριθ-
 μέεις; ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.
 ΠΤΘ. Ὅρῳ, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα
 δέκα

ΕΜΤ. Pone nimirum me iam purgatum esse;
 quis modus reponendi in memoriam? ΡΥΤΗ.
 Primum quidem longa quies, et silentium, et
 quinque integris annis nihil quidquam loqui.
 ΕΜΤ. Quin tu bone vir Croesi filium instituis.
 Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed
 tamen, quid post silentium, quid post quinquen-
 nium fiet? ΡΥΤΗ. In Musicis exercebere et
 Geometricis. ΕΜΤ. Lepide narras, si prius feri
 citharædum oportet, tum deinde sapientem.

4. ΡΥΤΗ. Post hæc deinde numerare. ΕΜΤ.
 Noui iam nunc numerare. ΡΥΤΗ. Quomodo
 igitur numeras? ΕΜΤ. Vnum, duo, tria, qua-
 tuor. ΡΥΤΗ. Vides, quæ tu putas quatuor, ea
 S decem

δέκα εἰσί, καὶ τρίγωνον ἐντελές; καὶ ἡμέτερον
 ὄρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ἔρκον
 τὰ τέτταρα, ἢ ποτε θειοτέρας λόγας ἤκυστα,
 ἔδὲ μᾶλλον ἱερός. ΠΤΘ. Μετὰ δὲ ὧς ξεῖνε,
 εἴσεα γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ
 πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ· καὶ ἐκεῖα ὄντα
 μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν
 γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀήρ, ἢ ὕδωρ; ΠΤΘ. Καὶ
 μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷα τε ἀμορφίῃ καὶ
 ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τατέοισι δὲ,
 γνῶσκαί τὸν θεὸν ἀριθμὸν ὄντα, καὶ ἀρμονίην.
 ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΤΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι,
 καὶ σωυτὸν ἕνα δοκῶντα, καὶ ἄλλον ὀρεάμενον,
 καὶ

decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum
 Iusiurandum. EMT. Ita me quaternio, maxi-
 mum illud iusiurandum, vt non vnquam diui-
 niōres nec sacros magis sermones audiui. PYTH.
 Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre,
 et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis
 sit, qua sint forma, et quomodo moueantur?
 EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut
 aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam:
 alioquin, *Qui possent habituque et forma cassa mo-
 ueri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse
 et harmoniam. EMT. Mira praedicas.

¶ PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam
 ipsum te, qui vnus videris, alium oculis cerni,
 alium

καὶ ἄλλον ὄντα εἶσεαι. ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμί, καὶ ἔχ' ἔτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο. χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τῆτο Φῆς, ἀθάνατόν ἐσεσθαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχῆιον μὲν ἔδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τὲς κυάμεις; ΠΥΘ. ἔκ' ἄλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι. καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρόν

alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse; non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMTOR. Cur auersaris fabas? PYTH. Non auersor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, generitura sunt. Si cute nudes fabam viridem,

χλωρὸν ὄντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοι-
 σιν ἐμΦερέα τὴν Φυήν. ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπα-
 Φῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἷμα
 ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος,
 κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι, ΑΓΟ. Καλῶς
 πάντα ἔΦης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι,
 καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις,
 χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστὶ. θεός, ἢ βροτός τις
 εἶναι φαίνεται· ὥς ἐ ὠνήσομαι πάντως αὐτόν.
 πόσῃ τῷτεν ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέμα μὲν.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάττε λαβών. ΖΕΥΣ. Γρά-
 φε τῷ ὠνησαμένῃ τῶνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ.
 Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμ-
 φι Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη
 Ἑλλά-

videbis eam virilibus membris figura similem,
 coctam vero si destituas, in aura certo nume-
 ro noctium, sanguinem efficies. Quod vero ma-
 ius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis
 eligere magistratus. ΕΜΤ. Praeclare omnia
 dixisti, et ut Sacris dignum est. Sed exue te,
 nam et nudum te videre volo. Hercules, au-
 reum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
 esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas? ΜΕΡC. Decem minis.
 ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙVP.
 Scribe nomen emtoris et patriam. ΜΕΡC.
 Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui
 circa Crotonem et Tarentum et illam Grae-
 ciam

Ἑλλάδα. καίτοι ἕκ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχε-
δὸν ὥννηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ Ε Τ Σ.
Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν
Ποντικόν; Ζ Ε Τ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Οὗ-
τος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλ-
θὲ, καὶ περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν
βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ
κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
ΕΡΜ. Ἐγωγε. Α Γ Ο. Εἴτα οὐ δαδίας
μή σοι διαμάσσηται ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκα-
λέσσηταί σε ἐς Ἄρσιον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐ-
τῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶστα γὰρ εἶναι παν-
τάπασιιν

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed tre-
centi circiter emerunt communiter possiden-
dum. IVP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC. Visne squalidum illum Ponti-
cum? IVP. Profus ita volo. MERC. Heus
tu peram suspense, exerte humerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam ven-
do, vitam praeclaram et generosam, vitam li-
beralem: ecquis emet? EMT. Quid ais,
praeco? liberum tu hominem vendis? MERC.
Equidem. EMT. Et non meruis, ne dicam
tibi impingat plagii, aut in Areopagum te
in ius vocet? MERC. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Potat enim vbiuis se esse

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ
 χρῆσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαιμόνως
 διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπισήσης, πολὺ
 πισυτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τένομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ
 τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· κάλλισον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια
 τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ με
 ὑλακτῆσῃ προσελθόντῃ, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε.
 ἔχ' ὀρεῖς ὡς διῆρες τὸ ξύλον, καὶ συνέσπικε
 τὰς ὀφρεῖς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπο-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γὰρ ἐστὶ.
 ΑΓΟ.

liberum. ΕΜΤ. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.
 ΜΕΡC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori illo vteris: et sane cani ei nomen est.
 ΕΜΤ. Cuius est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? ΜΕΡC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. ΕΜΤ. Metuo tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 latret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, vti clauam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtue-
 tur. ΜΕΡC. Noli timere. cieur est.

8. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, ποδαπὸς εἶ;
ΔΙΟ. Πανταπὸς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.
Τὲ κόσμῳ πολίτην ὁρῶς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-
να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἐν ἄχρ
καὶ λεοντῇν ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ ξύλον εἰμας
αὐτῷ. ΔΙΟ. Τετί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον
σφατεύομαι δὲ ὥσπερ θεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ὃ
κελευσός, ἀλλ' ἐκασίος, ἐκκαθάραι τὸν βίον
προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν
τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς ἐμὴ τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθόν. τὸ δ' ὅλον, ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βέλομαι.
ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, bone vir; cuius es? DIOG.
Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundici-
vum vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-
culem. EMT. Quin igitur et Leoninam sumis?
Nam ad clauam quod pertinet, similis ei videris.
DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-
lum: bellum autem gero, ut ille, contra volupta-
tes, non (*καμειν υἱοῦ ἀκίονα*) iussu, sed mea spon-
te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.
Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberato-
rum hominum, et medicus affectionum; in uni-
versum autem veritatis, et libertatis in loquen-
do Fraeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] *Antistitem* hic verti προφήτην
vult

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἥν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας σὴν τρυφήν, καὶ ἀπορίαν συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλὼν. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάρμειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ περδόμενος; ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμος δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀποδιδὼν, ἢ τὰ-

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, et deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuiio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugae putabis omnia: relictaque domo paterna, aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim, *προφῆμι* etiam *proloquor, praedico*. Gesner.

ἢ τὰ Φερ οἰκήσεις, ἢ πυργίαν ἔρημον, ἢ καὶ πί-
 θον. ἢ πῆμα δέ σοι θέρων ἔσαι μεστὴ, καὶ ὀπι-
 σθογραφῶν βιβλίων. καὶ ἄτως ἔχων, εὐδαι-
 μονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλεῖ. ἦ
 μασιγοῖ δέ τις, ἢ σκεβαῖ, τέτων εἰδὼν ἀνι-
 ρὸν ἠγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῆτο φῆς τὸ μὴ ἀλ-
 γεῖν μασιγάμενον; εἰ γὰρ χελώνης, ἢ καρβάβῃ
 τὸ δέρμα περιβέβληται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
 δειον ἐκεῖνα ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ.
 Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ
 γλῶσσα ἔσαι ἀνάλγητος.

*Α δὲ μάλις δει προσεῖναι, ταῦτα ἐστὶν
 ἰταμὸν χρῆ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδο-
 ρεῖσθαι.

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
 culam, aut dolium denique. Caeterum pera
 tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
 go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem
 te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero
 flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
 rum molestum indicabis. E M T. Quid ais?
 non dolere flagris licet caesum? Equidem non
 testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
 DIOG. Euripidis illud parva mutatione de-
 flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
 Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

IO. Porro quae maxime adesse tibi debent,
 haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem, et

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώ-
ταις. ἔτι γὰρ ἀποβλέπονταί σε, καὶ ἀνδρείον
ὑπολήφονται. βαρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ
ἐπηχρὲς τὸ φθόγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί·
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα,
τοιᾷτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
εῖμια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν
ἀπόξυσον 5) τῷ προσώπῳ παντελῶς. δίδωκε δὲ
τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς

conspiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te conicient, for-
temque te virum putabunt. Porro barbara vox
erit, et absfona loquela, et plane cani similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
esto: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequere celeberrima, et in
his

5. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum*
erubescere. Forte praeferant alii Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de*
facie prorsus abstergas. Sed non de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum
ἀποξέω comparetur, parum vehemens.
Gesner.

τοῖς τέτοις μόνος, καὶ ἀκαινώνητος εἶναι θέλει, μὴ Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατάλυσσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧσιν δὲ πάντων, ἃ μὴ ἰδίᾳ ποιήσας ἂν τις, θαρρῶν ποίει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρᾷ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολὺποδα ὤμων, ἢ σηπῖαν Φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενᾶμεν.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μιὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνθρώπων λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὧ ἔτος,
καὶ

his ipsis solus et infociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepiā deuorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. E M T. Apage impura narras, et ab humanitate abhorrentia. ΔΙΟ. Sed heus tu facilis,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος] Προσιεσθαί τινα est aliquem ad se admittere, aditum conueniendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλειτός δὲ, εἶποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφύρων βαδίζων εἰμάτων τὰς δεομένους προσίετο. Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes. Bos.

καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μεταλθεῖν. ἔγάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπιτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδόν. καὶ ἰδιώτης γ) γὰρ ἂν ᾗς, ἥτοι στυτοδείφης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σε κωλύσει θυμασίον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓΩ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔ' δέομαί σε. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπώρὸς ἐν κηρῶ γενεῖα· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ἔτοσι τὸ μέγιστον δὲ²

lima, et quae nulla negotio vnusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et litteris et nugis, sed compendiarie ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adfint, et conuiciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si deus summum obolis te vendere

7. Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίαν significare aliquando simpliciter vitam priuatam. hic vero pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis et ignarus significatur *Hermotimo* p. 61. Sic apud Latinos quoque *intelligenti* et *ingenioso* opponitur *Idiota*. Ientius.

δὴ ὀβολῶν. EPM. Ἐχε λαβὼν· καὶ γὰρ ἄσ-
μενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλῶντος αὐτῶ, καὶ
βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξ ἀπλῶς ὑβρίζοντος
καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ZEVS. Ἄλλον κἀλεῖ τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν
τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐσεφανωμένον. EPM. Ἄ-
γε δὴ πρόσσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ
πλεσίων δεόμενον. βίος ἔτος ἡδύς, βίος τρισ-
μακάριςτος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται
τὸν ἀβρότατον; AGO. Ἐλθέ σύ, καὶ λέγε
ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἦν
ὠφέλιμος ἦς. EPM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ
βέλτισε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥς ἐκ
αὐτοῦ ἀποκρῖναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀρεῖς,
διολι-

dere voluerit. MERG. Habe tibi hominem.
Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam no-
bis faceffat, et clamet, et in vniuersum omni-
bus insultet atque maledicat.

12. IVP. Alium voca, Cyrenaeum illum,
purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age
ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locu-
pletum emptorem desiderans. Haec vita suavis,
vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est;
quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, et
dic quae nosti, emam enim te, si frugi fueris.
MERG. Noli molestiam ei faceffere, o bo-
ne, nec interroga, ebrius enim est, ita ut
ne respondere quidem possit, labante, ut vides
lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καί τίς ἄν εὖ Φρονῶν, πρίαιτο διεΦθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βυθίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσθεν αὐτῷ, καὶ ἄμετιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός, καὶ κομᾶσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ περὶ μαμάτων ἐπισήμων, καὶ ὀψοποιός ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδευθὴ μὲν ἐν Ἀθῆναισιν. ἐδέλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν

ἐρανί-

lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo et nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet. MERC. In uniuersum conuiuia dexter est, et comotationi aptus, et qui committeretur cum tibicina apud amatorem herum et luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, et obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis magister. Institurus Athenis seruiit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, vndique

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὡρα σοκᾶλλον περιβλέπειν τῶν πλεσίων τάτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτηδείου ἡλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. Ἄπρωτος ἔσκειν, ὦ Ζεῦ, ἕτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσθησον· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τάτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσε. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπρᾶσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ· τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἕτος, τί γέλας;
ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de diuitibus illis et pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. IVP. Transire illum in alteram partem iube. Producaium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim vna vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Iupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides?
DEM.

▲ ΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει
τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ.

Πῶς λέγεις; καταγελάς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἑδὲν τίθεσσι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡς ἔχει. σπεκταῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν
ἑδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ αὐτόμων φορῶν

καὶ ἀπειρίῃ 8). ΑΓΟ. Οὐ μνησεν, ἀλλὰ σὺ κενὸς
ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὑβρεως,
ἀπαύση γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτιζε; πολὺ γὰρ οἶμαι
καλλιὸν σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἠγρόμαι

γὰρ

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes

tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?

DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-

ritia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentiam! ridere non de-
fines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto
enim,

8. Ἀπειρίῃ]. Caue hanc vocem de *imperitia*
aut *ignorazione* intellexeris; immensum
enim Democrito notat. Cic. I. de fin. in-
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab
illo est, i. e. Democrito. du Soul.

γὰρ, ὦ ξένη, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά,
καὶ δαίρυώδεα, καὶ ἔδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
κήριον· τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι
καὶ τὰ μὲν παρσόντα ἔδοκέω μεγάλα, τὰ δ'
ὑξέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πᾶμπαν ἀνιηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσεις καὶ τὴν τῷ ὅλῃ συμφορῇ.
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον ἔδεν, ἀλλὰ κως
εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐσι τῷ-
τὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα,
μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
μενα ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ
ὁ αἰὼν ἐσι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἀνθρώποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Hospes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et defleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exustiones loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinno quasi quodam permista et confusa feruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
ΕΜΤ. Quid igitur est saeculum? ΗΕΡ. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. ΕΜΤ. Ho-
mines vero quid? ΗΕΡ. Dii mortales. ΕΜΤ.

Θεοί; ΗΡΑ. "Ανθρώποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἔτος, ἢ γρίφες συντιθεῖς 9)· ἀπὸ χινῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, ἐδὲν ἀποσάφεις. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμῶν. ΑΓΟ. Τετραγρῶν ἐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρενῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν 10) οἰμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τὰτὶ τὸ κακὸν ἐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, ἐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. "Απρατοι καὶ ἔτοι μένεσιν. ΖΕΤΣ. "Ἄλλον ἀποκήρυττε.

ΕΡΜ.

Dii vero? ΗΕR. Homines immortales. ΕΜΤ. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos noctis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. ΗΕR. Nihil enim vos curo, ΕΜΤ. Igitur neque sanus quisquam te emerit. ΗΕR. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores ΕΜΤ. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. ΜΕRС. Neque igitur hi vendi poterunt. ΙV Ρ. Praedica alium.

15. ΜΕRС.

9. Γρίφες συντιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. et *Casauboni* observationes ad eiusdem libri c. I. *du Soul*.

10. Ἡβηδὸν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. confertim, sine discrimine. *Leedes*.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σω-
μῶλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Δεῦρ'
ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύτ-
τομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
πέ μοι, τί μάλισα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ.
Παιδεραγῆς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ.
Πῶς ἔν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδδό-
μην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
ἂν ἐπιτηδεϊότερος ἐμῶ γένοιτο συνεῖναι καλῶ;
καὶ γὰρ ἔ τῶν σωμάτων ἐραγῆς εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγῶμαι καλήν. ἀμέλει II), καὶ ὑπὸ
ταύτῳ

15. MERC. Vis Atheniensem illum, loqua-
culum? IVP. Ego vero volo. MERC.
Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem
praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT.
Dic mihi, quid maxime nosti? SOC.R.
Puerorum amator sum, et doctus artes ama-
torias. EMT. Quomodo igitur ego emam
te? Paedagogo enim opus habebam pro pue-
ro quem pulchrum habeo. SOC.R. Ecquis
vero aptior me sit contubernalis pulchri?
Neque enim corporum amator ego, animam
pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
T 2 eadem

II. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
aut adverbio adeo, apud Latinos permutan-
dum est. Gesner.

ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀνέσση αὐτῶν
 λεγόντων μηδέν ὑπ' ἐμᾶ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ.
 Ἄπισα λέγεις, τὸ παιδερασὴν ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα,
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλάτανον ἔτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡρώ-
 κλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἔδοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ὅρα
 τὸν Ἀναβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν ἑξα-
 νῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἄλ-
 λὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν
 ἐμαυ-

*eadem veste mecum pernoctarint, audias dicen-
 tes, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena
 eius rei sit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. SOCR. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non
 vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Récte dicis. errabam equidem.
 Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem
 incolo

ἐμαυτῷ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, χρωμαὶ δὲ πολ-
 λιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμέας. ΑΓΟ.
 "὘ν ἐβελόμην ἀκῶσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ.
 "Αὐκε δὴ τὸ μέσιγον, ἃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι
 δοκεῖ; δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μό-
 νου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ.
 ΑΓΟ. Τί τ' ἔτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοι-
 χείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε
 παῖσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ.
 Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;
 ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἀθλον φι-
 λῆσαι, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.
 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρείας. τῆς δὲ σο-
 φίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἰδέαμαι,
 καὶ

incolo quam ipse mihi formaui, republica vtor no-
 ua, et meas ipse mihi leges fero. E M T. Vnum
 velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi
 ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet,
 nullam earum vniuscuiusquam esse, sed in partem
 nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid
 ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?
 SOCR. Ita per Iouem, et omnem simpliciter
 circa talia minutam illam diligentiam. E M T.
 De pueris vero aetate et forma florentibus quid
 statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortif-
 simis, qui amore illorum potiantur, quoties
 splendidum et audax facinus ediderint.

18. E M T. Hem magnificentiam! Sapien-
 tia quod tibi caput est? SOCR. Formae et
 T 3 exem-

καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ
 δὴ ὄρεῖς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἑρανό, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τέτων εἰκόνες ἀφανεῖς
 ἐςᾧσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Πῶ δὲ ἐςᾧσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ πᾶ εἶεν, ἂν ἂν εἶεν.
 ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων
 ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον, καὶ
 ὅλως, διπλῶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ὠνη-
 τέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκὴς τις ὢν. Φέρ' ἴδω
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῶ σύ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὀνησάμην ὅσα Φῆς.
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc vniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdam alium corporis
 oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabistalenta duo. EMT.
 Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde soluam.

19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν σοι τᾶνομα; ΑΓΟ. Δίων Συ-
ρακῆσιος. ΕΡΜ. Ἀγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ·
τὸν Ἐπιμάρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τῶ-
τον; ἔσι μὲν τᾶ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ
τῶ μεθύοντος, ὃς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττο-
μεν. ἔν δὲ πλέον σίδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέ-
σερος τρυγᾷ· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεῖα
Φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο ~~μυαῖ~~.
ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ 12) ὅπως ἴδω,
τίθι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυ-
κέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς
ισχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT.
Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi et duc,
quod bene vertat! Te iam Epicureum voco.
Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius di-
scipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante
praeconio vendebamus. Vnum autem amplius
nouit illis, quatenus magis est impius. Caete-
rum suavis est, et gulae amicus. EMT. Quod
pretium? MERC. Duae minae. EMT. En
tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus
gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et
mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

T 4

EMT.

12. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem senten-
tiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ
quid sibi velint, nondum plane adsequor.
An τὸδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam
Gefner.

ισχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάδας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κἀλεῖ, τὸν ἐν χρῷ κερῖαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοῦς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις·· ὅμοιασι δ' ἔν-πολύ τι πλεῖθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπητηνότητων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναί θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τῆτο Φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔτος σφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, φήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐσὶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν, ὧ γὰρ δέ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. IVP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendō, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dices, legislator, et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. MERC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ ἡγαθέ, καὶ λέγε πρὸς τὸν
 ὀνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἀχ-
 θῆ πιπρασκόμενος καὶ δῆλος. ὦν; ΧΡΥΣ.
 Οὐδαμῶς. εἴ γάρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προηγ-
 μένα 13), τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἴ γάρ
 εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ κατα-
 ληπτι-

21. EMT. Huc prodi, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre feras, te vendi et seruum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque fa-
 T 5 cultivate

13. Τὰ μὲν ἐσι προηγμένα] Stoicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα* προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur
reiecta, quae nulla aestimatione digna sint.
Gracu.

ληπτικήν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπευδῶς ὁ
τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἔ μόνον ταῦτ'
οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα,
ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ.
Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶν τῷ-
το εἰπεῖν ὅ, τι σύμβημα, καὶ τί παρασύμβι-
μα. καὶ γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῷ ξυ-
μῆ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΤΣ. Ἀλλ' εἰς φθό-
νος. ἦν γὰρ τις χῶλός ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
χῶλῳ πρὸς προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ
ἀφανῆς λάβη, ὁ τοιῦτος εἶχε μὲν δὴ καὶ σύμ-
βημα τὴν χῶλειαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
βημα 14) προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
perdidicit, non haec modo nouit, verum etiam
symbama et parasymbama, (*Accidens et Praeterac-
cidents*) qualibus et quantis rebus inter se diffe-
rant. ΕΜΤ. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
symbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse
numerus horum nominum, et *concinuitas*. CHRYS.
Nulla vero est inuidia, si quis enim, claudus cum
sit, illo ipso clauda pede offendens ad lapidem,
vulnus ex improuiso accipiat, ille habuit symba-
ma claudicationem, vulnus autem illud, ut pa-
rasymbama, insuper nactus est.

22. ΕΜΤ.

14. Παρασύμβημα] Ludit festinus scurra in
detor-

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστα
 Φῆς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας,
 αἷς συμποδίζω τὰς προσομιλῶντας, καὶ ἀπο-
 Φρέττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
 τη,

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
 plius te nosse ais? CHRYS. Verborum la-
 queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
 tur, quos obturato ore, et freno iniecto, pla-
 ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
 decan-

detorquenda significatione vocum, quae ad
 Grammaticam vel Dialecticam pertinent,
 quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
 1. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo,
 σύμβαμα est praedicatum casui recto addi-
 tum, ut in hac propositione, Τρύφων πε-
 ριστατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum
 casui obliquo additum, ut in hac, μετα-
 μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα con-
 gruitatem notat: παρασύμβαμα autem, cum
 ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
 cianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens,
 et παρασύμβαμα nouum accidens, quod su-
 peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
 lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
 tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
 quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una
 ire, congruere, significat, tum accidere et
 contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰδῖμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γὰρ ἔσι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν; ΧΡΥΣ. Τῆτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τᾷληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέφει, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσἀποκρίτον ἔρωτάς. ἀπερῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ κατὰ πίων. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ.

Τὰ

decantatus ille syllogismus. E M T. Inexpugnabilem mihi et violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? E M T. Quid tum? C H R Y S. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decreuisse? E M T. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iouem responso tuo serua mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum deuoret. CHRYS. Bono sis animo. Nam et alia te docebo etiam admirabiliora? E M T.

Quae-

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυ-
ριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν
ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκεκα-
λυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ.
Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνο-
νος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ ἔκ οἶδε. παρε-
στῶτος γὰρ αὐτῇ τῷ Ὀρέσῃ ἔτι ἀγνωστὸς, οἶδε
μὲν Ὀρέσην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔτος
Ὀρέσῃς, ἀγνωεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ
πάνυ θαυμαστὸν ἀκρόση λόγον· ἀποκριναὶ γάρ μοι,
τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτῆ; ΑΓΟ. Ναί.
ΧΡΥΣ. Τί ἔν; ἦν σοι παρασήσας τινὰ ἐγκε-
καλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί Φήσεις;
ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνωεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et
dominantem, et super omnia Electram et Oper-
tum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Ele-
ctram narras? CHRYS. Electram intelligo nobi-
lissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit
simul et non nouit. Adstante enim apud illam O-
reste nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem
esse fratrem suum, huncce hominem vero esse O-
restem ignorat. Opertum autem illum admirabi-
lem sermonem iam statim audies. Etenim respon-
de mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam.
CHR. Quid igitur, si quempiam hominem oper-
tum adstare iubeam, teque interrogem, huncce
nostis? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse,
23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς εἶπες ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς εἰ τῷτον ἀγνοεῖς; δῆλος εἰ τὸν πα-
 τέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν γὰρ ἀλλ'
 ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὁμῶς
 δ' ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσομαι. λέγω δὲ πλῆτον, ὑγείαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῇ-
 σαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσονται τὴν
 ὄψιν 15), καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σο-
 λοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-
 των.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non nouisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego reiecto illo verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 stigium virtutis delatus fueris? C H R Y S.
 In primis naturae morabor, diuitias dico, fa-
 nitatem, et similia. Opus vero est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 loecismis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. "Οψιν] Non vult puto simpliciter admo-
 ueri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. Gesner.

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ἔθέμις γενέσθαι σφ-
φόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τῷ ἐλλέβορε πίῃς.

ΛΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά.

τὸ δὲ γνιφωνα 16) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ

γὰρ τὰδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὲς

ἤδη πεπωκότας τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείας πρὸς

ἀρετὴν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἔν τὸ δανεῖζειν

πρέποι ἔν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἰδίον αὐτῷ συλ-

λογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι

τὰς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri,
nisi ter deinceps helleborum bibéris. EMT.
Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem
sordidum esse, et foeneratorem improbum,
(nam haec quoque tibi inesse video:) haecne
et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et
perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane;
solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum
enim proprium illius sit colligere; (*sylogi-*
smos facere;) foenerari autem et computare
vſuras,

16. Γνιφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem
auctoritatem indicasset, non enim inuenio
vsquam, quare Cl. du Soul adsentior, no-
men proprium inde facienti. Verum si
auarum tantummodo significare necesse est,
ut versiones habuere, σκνιφόν potius le-
gas, de qua voce vid. *Kuster*. ad *Aristoph.*
Plut. 590. *Reiz.*

τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον ἂν εἴη τῷ σπερδαίει κατὰπερ ἐκείνο, καὶ τῷτο. καὶ ἔ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τῶτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεῦτεροι, κατὰπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖά Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεῦτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεῦτερον.

ΑΓΟ. Οὐκᾶν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ Φῶμεν, ἔς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπερδαῖος μισθὸν ἐπὶ

vsuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent vsuras, sed vsurarum quoque alias vsuras capere. An enim ignoras, vsurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas vsuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις.
 ἔ γάρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, τῷ δὲ διδόντες
 αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐσιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεαγικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι πε-
 ριεαγικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴν τὸναντίον εἶπες, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεαγικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλέσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σιῶπτεῖς ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διασφαφῆναι τὴν
 διάνοιαν.

Ὁ δὲ

num mercedem virtutis nomine capturum.
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuuenem quidem compre-
 hensorem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus dives es, effusorem (*liberalem et
 magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo metuen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

Ὁ δὲ μέγιστον, ἢ ἐθέλω τάχιστα σε ἀποδεί-
 ξω ἰδ) λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ γάρ Περ-
 σεύς, ὃ βέλτισε, εἰνά μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ.
 Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστὶ; ΑΓΟ. Ναί.
 ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, ἔ σῶμα; ΑΓΟ.
 Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔσομαι
 γὰρ. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν. ΑΓΟ.
 Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τῇ Διὶ, καὶ
 ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ
 χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος εἰπέ
 γάρ

25. Quod vero maximum si voluere; statim
 efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem?
 neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es.
 CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus
 est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal,
 nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu
 vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur.
 CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT.
 Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, et
 postliminio quasi me homini redde. CHRYS.
 Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic
 mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est,
 cum non ad Dialecticam modo demonstra-
 tionem, sed etiam ad illud, quod re ipsa
 efficitur, pertineat. Conatus sum illam
 ambiguitatem utcumque exprimere. Nam
efficiam te esse lapidem, idem est quod de-
 monstrabo. Gesner.

γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶεν; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δὲ ὦν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὦν. ΑΓΟ. Εὖ γε
 ἐποίησας, ὥς ἤδη με τὰ σκέλη καθάπερ τῆς
 Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ;
 ΕΡΜ. Μναῖς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ.
 Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρεῃς. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὤμους κατεροί, καὶ τοῦ θειζόν-
 τος λόγου ἄξιοι.

Z E T Σ.

mihi, Omne corpus animal? E M T. Non.
 C H R Y S. Quid vero lapis; num animal?
 E M T. Non. C H R Y S. Tu vero Corpus?
 E M T. Nempe. C H R Y S. Corpus vero cum
 sis, animal es? E M T. Sane. C H R Y S. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. E M T. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
 Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant.
 Verum emam te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? M E R C. Minas duodecim. E M T.
 Hem cape. M E R C. Solus vero illum emi-
 sti? E M T. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. M E R C. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa messioria digni.

ΖΕΤΣ. Μὴ διάτρεβε· ἄλλον κἀλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπάτητικόν σε Φημί, τὸν καλόν, τὸν πλάσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπισάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπεικὴς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλᾶς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς ἢ ἡν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλις; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα Φρονεῖ. πόσα δὲ ἐσιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μα-

26. I V P. Noli tempus terere, voca alium. M E R C. Peripatericum te iam dico, pulchrum, diuitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in vniuersum omnia. E M T. Qualis est? M E R C. Mediocris, aequus, vitae apurus, ex, quod maximum est, duplex. E M T. Quid ais? M E R C. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. E M T. Quid maxime statuit? M E R C. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. E M T. Humanum sapit. Quanti vero est? M E R C. Vigin-
timinarum. E M T. Multum dicis. M E R C. Non,
o bo-

ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κεῖ. ὥς οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ
εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θά-
λασσα ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καταλάμπεται, καὶ ἐποῖά
τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὁσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκέστος
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξύδερμέεσσι, γονῆς τε
πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρυῶν πλαστικῆς; καὶ ὥς ἄνθρωπος μὲν γε-
λαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινό-
μενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα
Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥς ὠνῶ-
μαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex viuat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis sit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et ut homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile, neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vtilia
plane huius disciplinae capita: itaque emam
illum viginti.

V 3

27. MERC.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται ;
 ὁ Σκεπτικὸς ἔτος σὺ, ὁ Πυρρείας 18), πρόσθε-
 τι, καὶ ἀποκηρύττει κατὰ τάχος. ἤδη μὲν
 ὑποβρέκσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις
 ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται ; ΑΓΟ.
 Ἐγωγε. ἀλλ' ἐν πρῶτον εἶπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 στασαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῆτ' ἐφη-
 σθα ; ΦΙΛ. Ὅτι ἔδεν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.
 ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές ; ΦΙΛ. Οὐ-
 δὲ τῆτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὦν τυγ-
 χάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ.
 ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est ?
 Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, ven-
 dende celeriter. Iam enim plures paullatim
 recedunt, vt inter paucos futura sit venditio.
 Attamen quis et hunc emet ? E M T. Ego.
 Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti ?
 PHIL. Nihil equidem. E M T. Quid tibi vis
 hoc responso ? PHIL. Nempe nihil omnino mihi
 esse viderur. E M T. Ergo neque nos quid-
 quam sumus ? PHIL. Neque hoc noui equi-
 dem. E M T. Neque te aliquid esse nosti ?
 PHIL. Eriam multo hoc magis ignorat.
 E M T.

18. Πυρρείας] Seruani Graecum nomen, quod
 seruire alioquin est, et *rufum* significat: ne
 periret, quem subesse putabam ad *Pyrrho-*
nis nomen, respectus. *Gesner.*

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ **ῥαῖματα** ταυτί βλέπεις; ΦΙΛ. Ζυγισατῶ ἐν αὐτοῖς τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλην δραπετήν μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαί τὸτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὡς γὰρ ἐκ καταλαμβάνω 19). ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
ἀλλὰ

EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero dilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, et exaequo, cumque ad amissim pares et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum vera verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte et ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.

V 4

Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκταληφία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. *Gesner.*

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ.
 Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.
 ΑΓΟ. Οὐκὲν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς
 εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἀκριτὸς γε προσέτι,
 καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῷ σωλῆκος ἔδεν
 διαφέρων. ΑΓΟ. Ὄνητὸς εἰ διὰ ταῦτα
 πῶς τῷτον ἄξιον χρή φάναι; ΕΡΜ.
 Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς; ΕΡΜ.
 ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἀδῆλον. ΑΓΟ. Μηδὲ
 μῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰς γυναικας κατέβαλον.
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα, καὶ διασκέπτομαι.
 ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀπολαμβάνει μοι, καθάπερ χρή
 ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦ-
 τα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνα, καὶ αἱ
 παρὸν

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil
 discere, et nihil audire, nihil videre. ERM.
 Surdum igitur simul et caecum esse dicis
 ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis
 tem, et sensus, et summum a verme
 re differentem. EMT. Propter haec emen-
 mihi videris. Quanto hunc dignum
 MERC. Mina Attica. EMT. Sume tibi.
 quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est.
 EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam
 numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, et
 dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par
 est meum servum. PHIL. Quis novit utrum ve-
 re illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et
 praesen-

παρόντες. ΦΙΛ. Πάρειςσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 'Αλλ' ἐγώ γε σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα
 πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον (20).
 ΦΙΛ. 'Επέχω περὶ τέττε. ΑΓΟ. Μὰ Δί',
 ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦ-
 σαι ἀντιτείνων, καὶ ἀπολέθει τῷ πριαμένῳ·
 ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλέμεν. ἀποκηρύξειν
 γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ ἀγοραί-
 βί-ας μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adfunt ergo nobis qui-
 dam? E M T. At ego tibi iam in pistrinum
 compacto planum faciam, dominum me tuum
 esse, secundum rationem deterio-rem. P H I L.
 De hoc cohibeo adfensum. E M T. At ego *quid*
videatur pronunciaui. M E R C. Desine contra-
 niti, et sequere emtorem, vos autem in crasti-
 num inuitamus. Nam idiotas, et sellularias,
 et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρῳ λόγον] ἥττω λόγος est;
 quum verborum induit. sophismatibus,
 caussa infirmior sit fortior: ἥττω autem
 vel χεῖρῳ λόγος, eius, qui vincitur, etiam-
 si causam iustam habeat. Reiz.

Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιδῶντες.

ΣΩΚΡ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρματον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπιβάλλε τῶν βῶλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστέων· παῖς τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὄρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρυσίππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ. Βάκτρα δὲ βάκτρες. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ ἑστίν ὃν τινὰ ἡμῶν ἐχ' ὑβρίσει. σὺ δέ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότω τὴν ἀξίαν,

Piscator, vel Reuiviscentes.

SOCR. Feri, feri execrabilem saxis copiosissimis: et glebas: insuper adijcetes. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Vt bacillis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias, clauda nunc utere; ne remitte quidquam. Iam dignas maledico

αἴτιαν, βλάσφημος ὢν. τί τῷτο; κειμήλας τε,
ὦ Ἐπίκρως καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν ἂν ἔχῃην.

Ἐς σοφοί, μνήσασθε δὲ θάριδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ἐπισπένδασον ἔτι θᾶσσόν. κα-
λῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε,
ὦ μιαρὲ. εἶση γὰρ αὐτίκα, ἅς τινας ὄντας ἡμᾶς
ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν καὶ μετ-
έλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
τον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἑξαρκέσαι δυνάμε-
νον· καθ' ἑκάστων ἐπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῶν
ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολο-
πίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε
πρότερον. τὰς ὀφθαλμὰς ἐκκεκίφθω, τὴν
γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμή-
σθω.

ledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
bat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vetus imperius irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
ro modo illum tractabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
pties unicuique nostrum pereat. ΠΛΑΤ. Ego
censo flagellis caesum palo figi, oculos illi
effodi, linguam ipsam multo prius praecidi;
tibi

316 LVCIANI PISCATOR,

σθω. σοὶ δὲ τί' Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ.
Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθαι
μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
μὴν ἄριστον ἦν καθ' ἅπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα,
λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μόρον, ἵνα ἂν
καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱεσίῃς Φεί-
σασθέ με. ΣΩΚ. Ἄραρον· εἴη ἂν ἀφεθείης ἔτι.
ὀρᾶς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον ἃ λέγει, ὥς

Οὐκ ἔστι λέκσι καὶ ἀνδράσιν ὄρεα πιεῖς;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμηρον ὑμεῖς καὶ αὐ-
τὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
εἰ παρόψεσθε ῥαψωδῆσαντά με.

Zw-

tibi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
teres deiici Aernae, vt discat non maledicere
melioribus. P L A T. Quis optimum fuerit,
eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
tem illius habens quisque discedat.

3. L V C. Minime vero: sed per Iouem sup-
plicum praesidem mihi parcite. S O C R. Decre-
tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

L V C. Verumtamen ex Homero et ego vobis
supplicabo: reueribimini sorte versus, neque
adspernabimini consuetam carmina.

Quem

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σο-
Φοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' ἐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χειρὰς ἐς ἀμᾶς.

ΛΟΤΚ. Οἷμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἀπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὲ μοι καταφρευκτέον· τάχα γὰρ, ἂν
ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτην· ἔ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἔχι κἄκτεῖνα Εὐριπίδα ἐσὶν,
Οὐ

*Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit HomERICA re-
sponso: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.*

LVC. Vae mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servauerit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Haud

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένους;

ΛΟΤΚ. Νῦν ἔν' ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,

Ἄχαλίνων σομάτων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δεδοκται πάντως
ἀποκτινῦναι, καὶ ἔδεμῖα μηχανὴ τᾷ διαφυ-
γεῖν με, φέρετε, τᾷτο γὰρ εἶπατέ μοι, οἳ τι-
νες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν
ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλη-
φάτέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασται ἡμᾶς
τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα ὧ καίνισε, καὶ τὰς
καλὰς ἐκείνης σα λόγας, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε
αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patrauerit.

L V C. *Sic verba propter ergo nos occiditis?*

PLA T. *Sic per Iouem. Ait enim idem ille,*

*Effrenis oris et stuporis impiæ solet esse finis in-
fortunium.*

4 L V C. *Igitur cum stat sententia, omnino
interficere me, nec vlla arte licet mihi effuge-
re, agite, hoc mihi dicite; qui sitis, aut quam
immedicabilem a me iniuriam passi sine villo re-
medio mihi irascamini, et supplicii causa me
comprehenderitis. PLA T. Quibus nos iniuriis
adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et prae-
claros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae
ipsi*

αὐτήν, κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες,
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφῆς ἀνδρας;
καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρως. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-
σαντες ἀνελήλυθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμεναι
πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἑτοσί,
καὶ Ἐπίκερος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστο-
τέλης ἐκείνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἕτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅπόσους διέσφρες
ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΤΚ. Ἀνέπνευσα· εἴ γὰρ ἀποκτενεῖτέ
με, εἰ μάθετε ὅποιός ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην·
ὥστε ἀπορρίψατε τὰς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάτ-
τετε. χρῆσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.
ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέ-
ναι.

ipſi maledixiſti, et contumelia nos adfeciſti,
tamquam in foro vendens praeconio viros ſa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter
haec indigrari, contra te ab inferis huc veni-
mus, commeatu breui a Plutone impetrato,
Chryſippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et
Ariſtoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et
Diogenes, et omnes, quos in libris tuis laceraviſti.

5. LVC. Reſpiravi. Nec enim interficietis
me, vbi cognoueritis, qualem erga vos me
prae buerim. Itaque abiicite lapides. quin ſer-
uate potius: vtermini enim iis contra dignos.
PLAT. Nugaris: hodie enim periiffe te oportet.

Quin

σαι. καὶ ἤδη γε Λαίϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ'
 ὅσσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν
 ἔχρην μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε
 ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμενα, καί,
 εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτη-
 δευμάτων, εὖ ἴξε, ἀποκτενῶντες; ἦν ἐμὲ ἀπο-
 κτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα.
 ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ
 ποιεῖτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμο-
 νες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ.
 ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
 κηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις
 ἀληθῶς οἶσι διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
 καταλο-

Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malo-
 rum.* L V C. Enimuero scitote, viri optimi,
 me si interficiatis, quem vnum omnium lauda-
 re oportebat, familiarem vestrum et beneuo-
 lum, et earumdem sententiarum, et nisi dictu
 graue est, vestrorum studiorum curatorem
 quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis
 laboris susceperim. Videte igitur, ne idem fa-
 ciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati-
 que, iracundi, et parum officii memores videa-
 mini aduersus virum bene de vobis meritum.
 P L A T. Impudentiam hominis videre! In-
 super gratiam tibi maledicentiae illius caussa
 debemus? vsque adeone cum mancipiis te pu-
 tas disputare veris? etiamne in beneficio no-
 bis

καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ
αὐτοῦ τῶν λόγων.

ΛΟΓΙΚ. Πᾶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἡ πότε ὕβρις;
ὃς αἰ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα,
καὶ ὑμεῖς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις,
ὡς κατὰκαλοῖσθε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι
ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλα-
βόντων καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος,
ἐπιδοκῶμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι,
καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστω τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ'
αὐτοῦ, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ
ἐπαινοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς,
καὶ τὸν λαμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξη-
γῶντες ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ
τις

bis imputabis contumeliam tantam; et ebriam
verborum in nos petulantiam?

6. LVC. Vbi ergo vos ego aut quando af-
fecci contumelia? qui semper ita vixerim, phi-
losoφiam vt admirarer, et vos ipsos laudibus
tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer.
Haec enim ipsa quae dico, vnde alias, quam a
vobis sumens, et apum instar delibans flores ve-
stros, ostendo hominibus? at illi laudant, et flo-
rem vnumquemque agnoscunt, vnde et a quo,
et quomodo legerim: et verbis quidem me se-
quantur propter florum legendorum solertiam,
re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui
tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;
X si qui-

τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσκειτο, καὶ ἀνα-
πλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ ἀπάδειν
θάτερον θατέρη. ἔσθ' ὅσις ἔν ταῦτα εὖ πε-
ποιθώς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρή-
σειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδο-
ξεν; ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὴν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐ-
ρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὥς ταῖς Μῦσαις ἀντάδειν,
παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐρι-
δαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρε
ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τῆτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τὰς ῥή-
τορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ἐστὶ τῷ
πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσσι
τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαρισίᾳ πρόσ-
εσιν,

si quidem legere illos sciat aliquis et nescire et
concinnare, ne alter ab altero diffideat. Estne igitur,
qui his bonis vestris usus, male audeat dice-
re viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut
esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo
Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis
Mufis, a quibus canendi artem acceperit, aut
cum Apolline contendat, iaculari ausus contra
ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

6. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhe-
torum arte declamasti, maxime enim rebus
ipsis sunt contraria, et eo importuniorum
ostendunt audaciam tuam, quandoquidem in-
iutiae huic ingratus etiam animus accedit, qui
acceptis

ἔσιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἓνα τῆτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήφαμεν, ἀνδρῶν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, καὶ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥςτε διάγες τῆτο μάλισα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΤΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀνέχετε, καὶ ἔδὲν τῶν δικαίων προσίσθε. καίτοι καὶ ἂν ὤνθη ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πέρρω εἶναι τοῦ τοιᾶ-

acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno finu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LVC. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbimini esse remotissimi.

τοιαῦτα. πλὴν ἄλλὰ μὴ ἄκριτόν γε ὧ θαυμά-
σιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀπεκτείνήτε με. ὑμέτε-
ρον γὰρ καὶ τῆτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ
ἰσχυρότερον πωλιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφο-
ρα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους
ἐν τῷ μέρει· ὥςτε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορή-
σατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χει-
ροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογή-
σομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδι-
κῶν φαίνωμαι, καὶ τῆτο περὶ ἐμῶ γινῶ τὸ δι-
καστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ
βίαιοι οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας
ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρί-
σκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ,
εἰς

mi. Sed quidquid fit, certe non indemnatum, viri
admirabiles, nec ante iudicium me occideritis.
Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec
prout quis robustior est, rem gerere, sed iure
lites dirimi, redditis inuicem auditisque ratio-
nibus. Itaque iudice capto accusate me vos
aut simul omnes, aut quemcunque pro vniuer-
sis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego ve-
ro criminibus respondebo. Si deinde pareat,
me fecisse iniuriam, idque de me statuerit iu-
dicium, sustinebo nimirum iustam poenam,
vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, co-
gnitione facta, purus vobis et reprehensione
indignus inueniar, absoluent me scilicet iudices,
vos

ως τὰς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας
καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέφετε.

ΠΛΑΤ. Τῆτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον,
ὡς παρρηχεστάμενος τὰς δικασὰς, ἀπέλθοις.
Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι,
καὶ πανῆργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικα-
σὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκή-
σας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδिका, πείσεις ὑπὲρ σῆ
ψηφίσασθαι; ΛΟΤΚ. Θαρρῆεῖτε τέτταγε ἐνθε-
κα· ἐδένα τοιᾶτον δικιτητὴν ὑποπταν, ἢ ἀμ-
φίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀπο-
δώσεταί μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γὰρ, τὴν Φι-
λοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάσειαν
ἐγώ γε.

vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos,
et contra nos incitarunt.

9. P L A T. Hoc vero illud fuerit, *Equum in-
corruptum*, vt tu impulsis in fraudem indicibus
abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causi-
dicum et versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non
muneribus corruptum, vt multa iniuste faci-
tis, inducas, vt secundum te ferat senten-
tiam. L V C. Hac quidem cura vos libero:
suspectum id genus iudicem, aut ambiguum,
quique calculum mihi suum vendat, esse ve-
him neminem. Videte enim, ipsam vobis-
cum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσῃται, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἔδὲν ἔδὲ τῷτο δεδία-
τος ἔτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περισ-
σίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιεῖμεν ὡ Πυθαγόρα, καὶ Σώ-
κρατες; εἴηκε γὰρ ἀνὴρ ἐν ἀλογαπροκαλείσθαι,
δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βε-
δίζωμεν ἐπὶ τὸ δικάζηριον, καὶ τὴν φιλοσο-
φίαν παραλαμβάνοντες, ἀκῶσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπο-
λογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχ ἡμέτερον, ἀλ-
λὰ δεινῶς ιδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων,
καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέ-
ξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλεσι,

κατα-

PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos iu-
dicaturi sumus. LVC. Vos iidem et accusate
ex iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tan-
tum iustitia causae supero, et ex abundanti
causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagoræ et So-
crates? videtur enim vir non praeter rationem
prouocare, dum iudicari postulat. SOCR. Quid
vero aliud, quam eamus ad tribunal, et adsum-
ta Philosophia audiamus, quid causae dicturus
sit. Indicta enim causa damnare nostrum non
est, sed valde idioticum, iracundorum homi-
num, et ius in manu ponentium. Praebebimus
enim occasiones volentibus male de nobis dicere,
si in-

καταλύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον
ὑπὲρ αὐτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν
αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῃ καὶ
Μελίτῃ πέρι, τῶν ἐμῶν κατηγορησάντων, ἢ
τῶν τότε δικασῶν, εἰ ἄτος τεθνήξεται, μηδὲ
τοπαράπῃν ὕδατος 1) μεταλαβὼν; ΠΛΑΤ.
Ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥς ἀπίωμεν
ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ
ἀγαπήσμεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΓΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦ-
τα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους Φυ-
λάττετε ὡς ἔφην. δέησει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕψ-
ρον

si indicta causa virum lapidemus, idque homi-
nes gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto
ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut
de his, qui tūm erant iudices, si hic ne aqua
quidem attributa (et clepsydra) moriatur? PLAT.
Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad
Philosophiam. illa iudicet, et nos sententia il-
lius stabimus.

II. L V. C. Euge viri sapientissimi, meliora
ista et magis legitima. Verum lapides serua-
te, vti dixi, opus enim paullo post illis erit
X 4 apud

I. [Ἵδατος] Aquam alicui fundere, est ei lo-
cum dare dicendi et causam suam agendi,
ad aquae enim mensuram certam oratores
dicebant et clepsydram. Adol. Vorst.

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πᾶ δὲ τὴν φιλοσοφίαν
 εὔροι τις ἂν; ἔ γάρ [οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἴτα ἐντυγχάνων
 ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγων-
 νας βαθεῖς καθευμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν
 φάσκεσιν, οἴομενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμᾶ ἀγνοῶντες, ἢ ἐδ' ὅλως
 ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο ἂν εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν ἂντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. ἔδέπω
 γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός
 τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ τινος θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim vbi habitat, uoui, quam-
 quam longo tempore oberravi domo eius quae-
 renda, ut illius consuetudine vterer. Deinde
 cum inciderem in quosdam palliolis amictos, et
 prolixas barbas submittentes, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuas quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γέν εὐρημένα· τεκμαιρόμενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τῶν οὖν
 συμπαρὰβυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν· εἴτα
 ἑώρων γυναικίον τι ἔχ. ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερ-
 ρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ
 ἄφետον δοκῶν τῆς κόμης ἀκαλλώπισον εἶσα,
 ἔδὲ τῷ ἱματίῳ τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ρισέλλεσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκῶντι προσ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ
 Φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me invenisse,
 idque colligebam ex multitudine intrantium et
 exeuntium, qui seueri omnes viderentur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumuis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat,
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem iis se
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato illo cultus neglectu, vsa fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci;
 X 5 verba.

Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινυμένη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τὰς πλεσιωτέρας ἂν παρακαθισταμένη πλησίον, τὰς πένητας τῶν ἑρασῶν ἐδὲ προσέβλεπε. πολ- λάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκ- σιον, ἐώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐ- εὐθὺς ἀνέσχεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς κακοθαίμονας ἐκείνας ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, ἢ τῆς ῥινός, ἀλ- λά τῆ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδὼ- κω ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τὸ μὲν ὁρθῶς εἶλες· ἢ γὰρ πρό- δηλως ἐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' ἐδὲν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum ditioribus prope adfideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur; et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Caete- rum

ἔδεν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμειῷ ὑπομενέμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη περὶ ἀφίξεται, ἐπανίστα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῷτο γὰρ ὅση μέρει ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμον τὴν ἀπὸ τῶ σχήματος, τὴν προσηνὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζεσαν; ΔΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρᾷς τότε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθονοζαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie, Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LVC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte, sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superiores, et Aristoteles, et reliqui omnes ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τῶν μαθημάτων;
 τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρα τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν
 κάτω; ὀργιζομένους γὰρ εὐρίκατε· καὶ τίνα πᾶ-
 τον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ περὶ λωποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νὴ
 Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱερόσυλων ἀσε-
 βέστατος· δὲ τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγο-
 ρεύειν ἐπεχείρησες, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπως
 τί παρὰ σέ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς κατα-
 λελαίπαμεν. ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδο-
 ρησάμενε τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμέ, οἷα
 πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκχοῦσα ἐν Διονυσίοις, ὁμοῦς
 Φύλῃν τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ ἔτε ἐδικοσάμην,
 οὔτε ἡτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παί-
 ζειν

ipſa diſciplinæ meæ capita. Quid vos rurfus
 in vitam? numquid aduerſi vobis apud inferos
 accidit? Irati enim videmini. Et quis eſt quem
 captum hic ducitis? furne veſtium eſt, an ho-
 micida, an ſacrilegus? P L A T. Et quidem,
 Philoſophia, ſacrilegorum omnium ſceleſtiſſimus,
 qui ſanctiſſimam te maledictis lædere auſus fit,
 et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quæ
 apud te didiceramus, poſteris reliquimus.
 P H I L. Et vos indignati eſtis maledicente
 nobis quodam, idque cum me ſciatis, qualia
 a Comoedia audiens Dionyſiis, tamen amicam
 illam putem, nec in ius vocarim unquam, ne-
 que accedens cum illa expoſtulauerim; ſed pa-
 tiar

ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χειρὸν γένοιτο, ἀλλὰ τᾶναντίον ὅπερ ἂν ᾗ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσίλβει, καὶ Φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, ἐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἀγγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτόν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καὶ ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis. Quippe cum nouerim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione deterius clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu vnus huius diei summo, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. Ἀγγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλος inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θεῶν. *Gesner.*

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης ἔδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γὰρ ἔστιν εἰπεῖν τί θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τῆτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῆς σύ; ΛΟΥΚ. Τῆτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τὰληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ Φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὃ κατάρτατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶν δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσέτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκασον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἔ φιλσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL Tu quid ais? LVC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe inuenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetraui, tibi vt cognitio caussae seruaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemtissimam rerum pronuntias Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus vnumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam,
nostri

τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μαρὰ πράττον-
τας, ἡγόρευε κακῶς. ΛΟΤΚ. Εἴςῃ αὐτίκα,
ἦν ἐθέλης ἀπολογημένε ἀκέειν. μόνον ἀπίω-
μεν ἐπ' Ἀρειον πάγην· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρό-
πολιν αὐτήν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταΦα-
νεῖῃ πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἔξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσα-
σα τὴν δίκην. ΛΟΤΚ. Τίνες δὲ εἰσιν ὦ Φι-
λοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμια καὶ αὐταὶ δοκᾷσιν.
ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἡ
προηγμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη,
καὶ ἀσαφὴς τὸ χροῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν. ΛΟΤΚ.

Οὐχ

nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit. L V C. Hoc statim scies, si
causam dicturo operam dare volueris. Solum
abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam
arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspe-
ctu sint res urbanae omnes.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile
interim inambulate. veniam enim vobis, hac li-
te iudicata. L V C. Quae vero sunt, o Philoso-
phia? videntur enim et ipsae decentissimae.
PHIL. Virtus est illa virgo, Temperantia illa,
et prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio,
sed obscura illa et tenui colore Veritas est. L V C.
Non

Οὐχ ὁρῶ ἢν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπισον ἐκείνην ἔχ ὁρᾶς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγασαν αἰεῖ, καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΤΚ. Ὅρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί ἔχῃ καὶ ταύτας ἀγείς, ὥς πληρὲς γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολυθήσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ ἔδὲν δέομαι ἀκέειν, ἔ πάλα οἶδα ὅποιά ἐστιν. ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὥς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔν ἐπά-

Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper et elabentem? L V C. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, vt plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam aduocatam mihi adducere in ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, vnam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opushabeo audire, quae olim sciam, vti se res habeat. LVC. Verum nostra interest, Veritas, te adeste in iudicio, vt indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμαι καὶ τῷ θεραπευνιδίῳ τούτῳ, εὐ-
νοϊκωτάτῳ μοι ὄντε. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπό-
σας ἂν ἐθέλης. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δει-
λαιον τῆτον ἀνδρωπίσκον ἐρασὴν ἡμέτερον ὄν-
τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προΦάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τῷ περίμενον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποι-
να. ἡκέτω δὲ καὶ ἔτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ
γὰρ τοῖς τυχεῖσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεή-
σει μοι, ἀλλ' ἀλλασσοσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοις, αἰετίνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὡς ἔ-
ἀναγκαῖός ἐστιν Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
μὲν ἔν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν παραλά-
βοις.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, ut formidolosam hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem servare possimus. Tu vero Elenche
(Coniunctio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnan-
dum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus,
et coniunctioni repugnantibus, et effugia semper
invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero fe-
ceris, si demonstrationem etiam assumas. VER.
Y Sequi-

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καὶ ἡμῶν ὦ φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλεις, μήτι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτῶν Ἀλήθεια ἕσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τῷτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργόεσι, καὶ κολακικός· ὥς παρκαίσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θάρρεῖτε· ἔδὲν ἔ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαράσης. ἀπίωμεν ἔν.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκιλέους. ΦΙΛ. Πατεῖς δέ; ΛΟΤΚ. Σύρος,

Sequitur omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium, videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Iraque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac vna praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Conuincenzii N.*) PHIL. Sed patria?

Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
 ἀλλὰ τί τῷτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν
 ἀντιδίκων μου, ἔχ ἥττον ἐμὲ βαρβάρους τὸ
 γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία ἔκκατὰ Σο-
 λέας, ἢ Κυπρίας, ἢ Βαβυλωνίας, ἢ Σταγειρί-
 τας. καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδεν ἂν γένοιτο ἔλατ-
 τον, ἔδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἶη τις, εἴπερ
 ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἄσα. ΦΙΛ.
 Εὖ λέγεις. ἄλλως γὰρ τῷτο ἡρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἀξίον γὰρ ἐπίσασθαι
 τῷτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μι-
 σογῆς, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ
 μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μικρῶν
 ἀνθρώπων.

tria? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui
 Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
 horum etiam aduersariorum meorum noui, non
 minus quam ego sum genere barbaros; mores
 vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
 Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum.
 Quamquam apud te quidem nihil quid-
 quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
 ce fit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
 reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
 lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
 dem scire refert. LUC. Ofor superbiae sum,
 et praestigiarum, et mendaciorum, et tumoris
 inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν ὥς οἶσθα.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὀρεῖς γοῦν ἐπό-
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὥς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; εἰ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τῆς Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φι-
 λείσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύ-
 τῃς ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ
 ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ'
 ἀρχίας

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sum, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate novi: illam putō quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri; tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆς Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his a μισο, vel a
 Φιλο incipientibus respondeant. Gestet.

ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πᾶν ἡμεριβω-
 κέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐκ ἐχρῆν. τῷ γὰρ αὐτῷ
 καὶ τὰδε φασί, καὶ τὰδε· ὥς μὴ διαίρει τῷ
 τέχνα· μία γὰρ ἐξόν, δύ' εἶναι δοκῆσαι. ΛΟΤΚ.
 "Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὧ φιλοσοφία, τὸ
 μέντοι ἐμὸν, τοιῶτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
 μισεῖν, ἐπαινέειν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. "Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν·
 ἐνταῦθά περ ἐν τῷ προναῶ τῆς Πολιάδος δικά-
 ζωμεν· ἡ Ἱέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βήθρα, ἡμεῖς
 δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.
 ΛΟΤΚ. Ὡ Πολιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
 ἀλαζέ-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offerat-
 ur occasio, dediscam; alteram autem nimis et-
 iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
 dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
 que artes dirimere, quae duae cum videantur
 esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
 losophia. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
 los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
 ubi oportebat: hic alicubi in templo vrbicae
 Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
 be subsellia: nos interea deam adorabimus.
 LUC. Custos vrbis, praesidio mihi veni con-

Y 3

tra

4. Ὡ Πολιάς] Id est Minerva vrbis Dea tu-
 telaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta.
 Ael.

ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀνκμνησθεῖσα ὅποσα ἐπι-
ορκάντων ὁσήμεραι ἀκχεῖς αὐτῶν· καὶ ἃ πρῶτ-
τασι δὲ μόνῃ ὀρᾷ, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος ἔσα. νῦν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτάς. ἐμὲ δὲ ἦν πρὶν κρα-
τέμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναί, σὺ
προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθή-
μεθα ἑτοιμοὶ ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ,
προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάντων, ὅσις ἄριστα κατ-
ηγορεῖ-

tra insolentes homines, recordata, quot illorum
periuria quotidie audias Quae faciunt, sola
vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
est illos vlscisci. Me vero si qua succumbere vi-
deas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto
me ferua.

22. PHIL. Age iam sedemus vobis, pa-
ratae vestras audire rationes. Vos autem
electo vno ex omnibus, qui optime accusa-
turus

.Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Περίας Ἀθηνᾶ.
Vbi omnino vid. *Periz.* Reiz.

5. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec
ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in
quo ei Minerua auxilium tulit, ac suo illum
suffragio liberavit. *Brod.*

6. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum
habet, *sunt ista!* q. d. satis de his: satis
cunctatum. *Gesner.*

ηγορησαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν,
καὶ διελέγχεσθε. ἃ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ
μετὰ τῷτο. ΑΝΑ. Τίς ἔν' ὁ ἐπιτηδειότατος
ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥΣ.
Σὺ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμασὴ, καὶ
καλλιφωνία, δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμέ-
νον, καὶ πειθῆς μεσόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὰ
ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀπο-
δείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεσθαι
ὥς τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάν-
των εἰπὲ τὰ εἰδῶτα. νῦν ἀναμνήσθητι πάν-
των ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί
σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλόν, ἢ Πρόδικον,
ἢ Ἰπ-

turus videatur, actionem componere, et reum con-
vincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes
dicatis, tu vero post haec causam dices Parrhesia-
de. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissi-
mus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis subli-
mitas, et mere Attica vocis suavitas, et gratia illa,
quae tantum in persuadendo valet: tum pru-
dentia, et exquisitum illud artificium, et illae,
ubi demonstrandum erat, verborum illece-
brae; omnia haec copiose tibi adstant. Itaque
orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea,
quibus opus est, profer. Nunc recordare om-
nium illorum, et in eundem locum confer, si
quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodi-
cum,

ἡ Ἰππίαν εἰρηται· δεινότερος ἔτος ἐστίν. ἐπί-
παττε ἔν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶν σοι δοκῇ κἀμεινὸ
πα παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν αὐν, εἰ μὴ ἔτος ὑπέρσχη
τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδρο-
τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῆτον, ἡ
Ἀντισθένην, ἡ Κράτητα, ἡ καὶ σὲ ὦ Χρῆσιπ-
πε. εἰ γὰρ δὴ κάλλος ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
νότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγ-
κτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ
ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ
αὐτῷ

cum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
magis formidandus est. Itaque adsperge etiam
aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
rum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel
Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chry-
sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
in scribendo vim quamdam praesens tempus de-
siderat; sed apparatus convincendi et iudici-
alem. Orator autem est Parrhesiades. DIOG.

Ego

αὐτῷ κατηγορήσω· καὶ γὰρ ἐδὲ πάνυ μακρῶν
οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ,
ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμα, δὴ ἐβολῶν πρώην
ἀπακεκρηγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ
Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων.
μέμνησο δὲ ὅ γε γένναίς, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν.
εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς
λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅσις
ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅπως δέ, ὑπὲρ Φι-
λοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ
κακῶς ἀκχέσης ἐν τοῖς Παρρησιαῶν λόγοις. καὶ ἵασι
πρᾶξις αἰσθητοὶς ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
ἅπαν-

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa
oratione opus futurum. Et alioquin ego supra
omnes contumeliose tractatus sum, quem duo-
bus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.
PLAT. Diogenes, o Philosophia, aget pro omni-
bus. Memento autem, vir generose, ne tantum
modo in accusatione negotium agas, sed com-
munem causam spectes. Si quid enim inter
nos non convenit de nostris disputationibus, tu
in praesentia quidem noli quaerere, aut vtra
sit verior ratio definire: sed in vniuersum mo-
do pro philosophia ipsa indignationem ostende,
contumeliis obruta, et male audiente in Parrhe-
siadae sermonibus: relictisque lectis, quibus
diffidemus, quod commune habemus omnes,

ἅπαντες ἔχομεν, τῷτο ὑπερμάχει. ὄρα, σὲ μόνον προσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σωματώτατα δόξῃ, ἢ τὰ αὐτὰ πισευθῆναι, οἷα ἔτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρείτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς λόγους ἐπιπλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶτος ἐστίν) ἀφείναι διαβλεύηται αὐτόν, ἀλλ' ἔτι ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μὲν τι νίξυλοφορεῖται. ΦΙΛ. Τῷτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' εἶναι. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, et in te consilium intuerur.

LVC.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὧ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογενὴς δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δεδίας ἔν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς· πλείοσι γέν κρατῆσαι 7) βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίστατε δ' ἔν. σύ δ' ὧ Διόγενης, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ 8) τὸν βίον ὧ Φιλοσοφία, πάνυ ἀνεμβῶς οἶσθα, καὶ
 ἔδεν

LUC. Adfideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adfideate igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est.

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis*, Brod.

8. Περὶ] Πὰρὰ iussit reponere M. du Soul, et usitatius et rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum περὶ cum accusatio, pro secundum, etiam *Aristot. I. Hist. Anim. c. I. ὕστερον δὲ περὶ ἑκάστων γένος ἐπισήσαντες ἐρᾶμεν*. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vi-*

348 LUCIANI PISCATOR,

ἔδδεν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω,
ἀλλὰ Πυθαγόραν τῆτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
Ἀριστοτέλην, καὶ Χρῦσιππον, καὶ τὰς ἄλλας,
τίς ἐκ οἷδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαν-
το; ἀ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρ-
τος ἔτοσι Παρρησιάρχης ὕβρικεν, ἥδη ἔρω. ῥή-
τωρ γὰρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δίκ-
ηρία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ἐπό-
σον ἢ δεινότητος, ἢ ἀλμῆς ἐπεπόρετο ἐν τοῖς λό-
γοις, τῆτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ
παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπ-
τεῶνας

est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc
Pythagoram, et Platonem, et Aristotem et re-
liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
crabilis ter et amplius iste Parrhesiades contu-
meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
aiunt, esset, relictis iudiciis, et secunda in il-
lis fama, quantum vel vehementiae vel matu-
ritatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam,
illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos
colledis, male loqui de nobis non desinit, cum
praeestigiatōres atque impostores appellet, ac
persua-

ca vitam. Interim παρὰ ex trium Codd.
auctoritate reponendum credo, ut etiam
deinde Catapl. c. 23. ubi haec varitatio περὶ
et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. Reiz.

τεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλῆθη δὲ ἀναπεΐθων
καταγελαῶν ἡμῶν, καὶ καταφροισίν, ὡς τὸ μη-
δὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτὰς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
τὴν φιλοσοφίαν, φληνάφες, καὶ λήγες ἀπο-
καλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπερδαίστατα, ὧν ἡμᾶς
ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διέξιων, ὥς ἐαυ-
τὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεισθαι. φύσει γάρ τοι ἔ-
στίν ἐσιν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρεισι τοῖς ἀποσιώ-
πτουσι, καὶ λοιδορεμένοις; καὶ μάλιστα ὅταν
τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥσ-
περ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριζοφάνει,
καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τυχονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ
παράγχεσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῶδᾶσιν ἄλ-
λοκό-

persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tam-
quam nihil simus, contemnat. Quin et in o-
dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
duxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas,
et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
et ludibrium enarrat, ut ipse quidem plausus
ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero in-
sultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gau-
dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut
nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
sus causa in scenam producentibus, et absurdas
quas-

λοκότας τινὰς περὶ αὐτῆς κωμώδους, αὐτοὶ
ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων ἐπιτραυ-
τα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸν ἔχειν.
καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐστῆς.
καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως τις ἄν.

Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστας ζυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φρον-
τίσας, καὶ παρασπενασάμενος, καὶ βλασφη-
μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, κατὰ
τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυ-
θαγόραν, Ἀριστοτέλην τῆτον, Χρύσιππον, καί-
νον, ἔμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, ἅτε ἐστῆς ἐπιεί-
σης, ἅτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶπε γὰρ
ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, ἐπιση-
νόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἐδράσε. καὶ τὸ

quasdam de illo agentibus fabulas. ~~omnium~~
illi quidem vnum contra virum audebant, ~~et~~
que Dionysiis, ubi permillum erat hoc facere, ~~et~~
pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus
ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amari-

26. At iste conuocatis optimatibus; diu mal-
tumque commentatus et paratus, conscripto in
maledictis quibusdam libro crasso, magna voce
male differt Platonem, Pythagoram, Aristote-
lem hunc, Chrysippum illum, me, et in uni-
uersum omnes, nec solemnitate permitte-
neque vlla priuatim a nobis laesus iniuria. Ha-
beret enim sane ea res veniam, si defendens in-
iurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium
vero

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ
ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκίστην ὄντα,
τάτῳ ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ'
ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον
ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὅς
μόνος ἔ παρῆσιν, ἐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
προδὲς τὸ κοινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο-
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ
σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων;
χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλ-
λος τις ἔτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. ἐπεὶ
τόγῃ

vero indignum maxime illud est, quod haec
cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen
subit; et conciliato tibi dialogo, familiari nostro,
certaminis adiutore actoreque contra nos utitur;
qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali,
ut comœdias frequenter secum agat, qui solus
non adest, neque accusat nobiscum, communis
causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum
subire aequum est. Nisi forte habet quod con-
tradicat, homo res gravissimas tot sub testibus
traducens: utile igitur etiam hisce tale supplici-
um, si puniri istum videant, ne quis alius in
pesterum Philosophiam contemnat: quandoqui-
dem

τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέ-
χεσθαι, ἔ μετρίότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ
εὐθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τε-
λευταῖα, τίνι Φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδραπο-
δα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
κέρυκα ἐπισήσας, ἀπημπώλησεν, ὡς Φασι,
τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνόους δὲ, μνᾶς Ἀττι-
κῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἔτος, δὴ ὕβρολῶν·
οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε
ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιῶ-
μεν τιμωρῆσιν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισ-
μένοις.

ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγεες, ὑπὲρ ἀπάντων κα-
λῶς, ἐπόσα ἔχρην, ἅπαντα εἰρηκας. ΦΙΛ.

Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias,
ea non iam moderatio, sed ignavia et incitia
videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-
bilia? cum mancipiorum instar in forum nos
productos, praecone constituto, alios, ut nar-
rant, magno, quosdam vero mina Attica; me
quidem pessimus duobus obolis, cum risu prae-
sentiam, vendidit. Quibus de causis et ipsi
indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus,
ut vicem nostram viciscaris, qui turpissimis con-
tumeliis sumus adfecti.

28. R.E.V. Euge, Diogenes, Praecläre quae
opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL.
Defini-

Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογυ-
μένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἤδη ἐν τῷ
μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε ἔν.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μὲν, ὦ Φιλοσοφία, κατ-
ηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χα-
λεπώτερα, ἐκ οἷδ' ὃ, τι παθὼν παρέλιπεν.
ἐγὼ δὲ τοσούτῃ δέω ἕκαστος γενέσθαι, ὡς ἐκ
εἶπεν αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκώς
ἀφίχθαι, ὥς καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκώς,
νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις
ἕς τινος ἀπεκήρυκτον, καὶ κακῶς ἠγόρευον,
ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μέ-

νον

Definite laudare: infunde iam causam dicturo.
Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito:
tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit,
o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et dif-
ficiliora quidem, nescio qua re motus praeter-
misit. Ego vero, tantum abest ut ea negem
me dixisse, aut meditatus eorum defensionem
huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ip-
se reticuit, aut ego dicere nondum occupaui,
nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus
male, superbos et impostores appellando, dixe-
rim.

9. Ἐγχει] Aquam infunde. Brod.

νον τῆτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἔρῳ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνεται ἔχων ὁ λόγος, εἰ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνης ἂν εἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τλαιῦτα πειθόντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ζητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαιὸν προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμὸς, καὶ μωρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὧ φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἡξίαν ὅσον ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίᾳ, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιδόντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιώωμαι.

Κάπει-

rim. Et ad hoc mihi vnum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμῶν, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τὰςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστ', καὶ συμφωρότατα παρανῶντας, εἴ τις μὴ παραβαίνει αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνει· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τὰς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τέτλες ῥυθμίζοι, καὶ ἀπειθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐλίγοι ποιεῖσιν.

Ὅρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῆς πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hosce omnes admirabar, vitae beatae legistatores, et manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis vtilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis et publicis, quaeque imitari vnicuique facile est,

μάλα ὁικίότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειονλέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τῷ βίῃ, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενος τῷ σχήματι, καὶ τάναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ κῆϊσμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτεν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον εἶδοκει μει, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίναιτο αὐτὸν μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῷ μετρίῃ αὐταῖς προσοικίότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστα ἂν ἐπιτερίψαι
τῷ

est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vita vero et actionibus contradicere habitui, et contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta personae fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa
persona

τῷ ῥεπάλῳ παίῳ τὸν τοιᾶτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἔτως ἀτίμως κατατεθλυσμένος πρὸς αὐτῆ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὄρῳ, ἐκ ἡγεγία τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίεας ὁγνῶμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὲ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίῳ τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινὸν, ὧ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἀνθρω-

persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non hominum,

ἄνθρωποι, εἴ τινα τέττωι ἑώρων πονηρόν, ἢ
 ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, ἐκ ἑσιν
 ὅσις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν
 Χρυσίππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν,
 ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος
 ἐποιεῖτο, καὶ ἐ τὲς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ
 τοῦ κηκῶς βιάντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἶπα-
 ρον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ πα-
 ρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ'
 ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἑώρων σαφῶς
 ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥς τε
 ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν
 ὁμοίαν διαβολὴν συγκατασπᾶσθε.

Ταῦτα

minum, si quem horum praeue aut indecore,
 aut libidinose quidquam facere videret, ipsam
 statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum,
 aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscumque
 se cognominem peccator ille ferret, disputa-
 tionesque haberet. Itaque ab male illo viven-
 te, male de vobis coniectabant, olim mortuis:
 neque enim ad vos viuentes exigebatur: sed
 vos discesseratis e medio; illum vero aperte vi-
 debant omnes indigne et inhoneste se geren-
 tem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo
 damnati, et in simile cum illo crimen pertracti
 estis.

33. Haec

Ταῦτα ἂν ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἡλεγχον αὐτὰς, καὶ διεκρίνον αὐτὰς ὑμῶν. ὑμεῖς δέ, τιμῶν ἐπὶ τέτοικς δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἀκούων ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξερχόμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελόξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβῆντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ἔδίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαργᾶν εἰσάσασιν, ἦν τις ὑποκριτής, Ἀθηνᾶν, ἢ Περσεύονα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἄδεν περ ἐργίζοντα αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκόντα, ἐπέτρεψαν παίζειν

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discreui. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum obferuans, Dearum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis histrio Mineruae aut Neptuni, aut Iouis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis ca-

παίειν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἤδονται
 αὐν, οἶμαι, μασιγασμένων. αἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ
 πταῖσμα. τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρέπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδ᾽ ἐ πάντων ἀποσπώτατόν
 ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν
 οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τῶν μόνον
 ἀναγινώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὥς
 τὰναντία ἐπιτηδεύειν, ἔτω βιῶσι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα Φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μένειν πρὸ καλὸν οἰεσθαι ἀγαθόν,
 καὶ ἀόρητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τού-
 των

dendum virgatoribus tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextre agere, paruus fuerit error. Io-
 nem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectatoribus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 larum exquirat; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequantur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt hone-
 sta putare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπεροχῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῦ διηλ-
γεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυ-
μάσια ἴσταν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦ-
τα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεῖστας
τεθήκασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀγύριον κοχλῆνασιν,
ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότε-
ροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν
πιθήκων, ἀσφαλγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτι-
κώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεμότεροι δὲ τῶν
ἀλεκτρούωνων. τοιγαρὲν, γέλωτα ὀφλισκάνου-
σιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν
πλεῖστων θύρας ἀλλήλας παρωθέμενοι, καὶ δεῖ-
πνα πολυάνθρωπα δειπνῶντες, καὶ ἐν αὐταῖς τέ-
τοις ἐπαίνοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς
ἔχον-

dos hosce despiciere, et tamquam cum aequali-
bus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapien-
tia, et vere sane admiranda. Verum enim
vero, isti mercede haec ipsa docent, et diuites
admirantur, et argento inhiant, et caniculis
iracundiores sunt, et leporibus timidiore, ma-
gis adulatores quam simii, libidiniosiores afinis,
felibusque rapaciores, et in contentionibus
quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque lu-
dibrium debent, cum circa ista conflictantur,
et circa diuitum ianuas alii alios detrahunt, et
celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis
sine more modoque laudant, et vana decus se
ingurgitant, seque attributa sibi parum non con-

ἔχοντος ἐμφορέμενοι, καὶ μεμψήμοιροι φανόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλης ἀτερπῆ καὶ ἀπώδᾳ φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἀκρατον ἔφεροντες. εἰ ἰδιδῶται δὲ, ὅπόσον ξυμπίνῃσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύνῃσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἰσχίζον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλείστον εἶναι τὸν σοφὸν κεραιῶς, μικρὸν ὑστερῶν αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἰ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθῇν τιάνται ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοῖ, τῶν ὑποδεσφῶν δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτὰς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς

tentos produnt, et in vino insuavia quedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot conuiuiae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, et nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitantiam rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa

πελὺς ὁ περὶ τῆ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ
 ὡς ἀδιάφορον ἀπλῶτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον,
 ἢ ἀργύριον, ἔδεν τῶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ψηφί-
 δων διαφέρειν; ὅταν δέ τις ἐπιμελὴς δεόμενος
 ἑταῖρος ἐκ παλαιᾶ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν,
 ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπαρία,
 καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία τῶν λόγων πρὸς τὸ
 ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκείνοι λό-
 γοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, ἔκ οἱδ' ὅπη
 ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα.
 πτερύοντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραν πρὸς
 αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σωμαμαχόμενα.

Μέχρι γὰρ τῆς, φίλος ἑκάστος αὐτῶν ἔς
 ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκαίμενον
 ἐν τῷ

multa de bonorum inter sapientes communione
 disputatio, et quam res sit indifferens diuitiae:
 quid enim, inquit, aurum est vel argentum?
 nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis
 indignus sodalis vetus, et a longo tempore ami-
 cus accedens paullum quiddam roget, silen-
 tium, aestus, inscitia et verborum illorum in
 contrariam sententiam retractatio. Multae au-
 tem illae de amicitia disputationes, et virtus,
 et honestum, nescio quo abiere; omnia quidem
 auolarunt, volucra vere verba, quibus temere
 quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo enim vsque vnusquisque eorum ami-
 cus est, quoad argentum vel aurum in medio
 positum

ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λάλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαληλείπεται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφενγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὅσῃν ἐς μέσους, αὐτὸς ἐμβάλλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅσῃν ὑλακτῆσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκας ποτὲ πυρρῆχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μνημειότατα δὲ ἐσι τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλεργίδας ἀμπεσχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ ἐνδοκιμεῖν τὴν θεάν, ἄχρι δὲ τις θεατῆς ἀσείδης, κέρυα ὑπὸ κήλπον ὄχλων, ἀΦῆμεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πύθη-

positum non fuerit. Si quis vero obolum vnum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos proiecerit; exiliunt, mordent inuicem; eumque qui os praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, et saltasse in vestibis purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero simij, visa re, obli-

πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχή-
σεως, τᾷδ' ὕπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο αὐτῇ
πυρρίχισαῦν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσώπεια,
καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρήγνυν, καὶ ἐμάχοντο
περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγ-
μα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο
ὕπὸ τῆς θεάτρης.

Τοιαῦτα καὶ ἔτοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τοὺς
ποιῶντας κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔ ποτε παύσο-
μαι διελέγχων, καὶ κωμῶδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ,
ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμε-
τέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανεῖν
ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν.
ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιᾷ-

το

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis si-
mii, quod erant scilicet, facti, laruas contriue-
re, laceratisque vestibus de fructibus inuicem
depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio
dissoluta risui fuit spectatoribus.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus
ego maledixi, nec vnquam desinam convincere
illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare:
de vobis vero vestrumque similibus, (sunt
enim, sunt quidam vere sectantes Philosophi-
am, legumque vestrarum obseruantes:) absit a
me insania illa, vt contumeliosum quidquam,
aut finistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλαζόνας ἐκείνας, καὶ θεοὺς
ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀρι-
στέλες, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας; ἢ
οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγεῖνές ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
τῇ Δίῳ Ἡρακλῆς 10), Φάσι, καὶ πείθηκος. ἢ
διότι πώγωνας ἔχῃσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκε-
σι; καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τῆτο χρὴ ὑμῖν
εἰκάζειν αὐτάς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γὰρ
ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑπερρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ
θᾶττον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ ἔτοιφι-
λοσόφῃς.

Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis iniustos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod, barbas submitunt et philosophari se praedicant et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti Philosophos.

10. Ἡρακλῆς] *Hercules et simia*, proverbiū de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. *Reiz.*

λοσόφους. εἰρηνα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῶν ὅποσα εἶχον·
σύ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ
ἀληθῆ ἐσι.

ΦΙΛ. Μετάσκηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρω-
τέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
κέναι ὤνῃς ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
λοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτῶν, κατὰ τῆς
γῆς δύναι ἡυχόμεν· ἄνω-ἀληθῆ πάντα εἶπεν.
ἐγνώριζον γὰρ ἀκούεσα ἕκαστον τῶν ποιούντων
αὐτὰ, καὶ φήμενον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις,
τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δέ, ὃ δεῖνα ποιεῖ.
καὶ ὅλως ἐδείξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθά-
περ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικό-
τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu,
Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si
vera sint.

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, re-
cede interim. Nos quid faciamus? quomodo
dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philo-
sophia illo dicente terram mihi hiscere optabam
prae pudore, adeo vera dicebat omnia. Agno-
scebam enim inter audiendum unumquemque
qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur,
illud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
quiebam, facit. Et omnino ostendit homines
dilucide, ut in pictura quadam similes per
omnia, cum non corpora modo, sed ipsas
quoque

ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπειμάσας.
 ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἡρυθρίασα, ὦ Ἀρετῇ. ὑμεῖς
 δέ, τί Φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τᾷ ἐγκλήματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐ-
 εργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Διέων
 ἀτεχνῶς πεπόνταμεν, τραγωδὸν τινα τᾷτονέφ'
 ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφο-
 ράς. ἀδέτω γὰρ, καὶ τὰς θεοῖς ἐχθρὰς ἐκτραγω-
 δεῖτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρήμενα, καὶ Φίλον προῖμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.
 ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις 11) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπὸν,

quoque animas exquisitissima similitudine expri-
 meret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o
 Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid
 aliud, nisi absolui illum a crimine oportere, et
 amicum nobis ac bene meritum in publico mo-
 numento scribi. Ilienium enim exemplo Tra-
 goedum hunc in nos commouimus, qui Phry-
 gum canat calamitates. Canat igitur, et illos
 Diis inuisos tragoediis suis infamet. DIOG.
 Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum
 magnopere et retracto crimina, eumque, ut
 virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrhesiade,
 soluimus te accusatione; vincis suffragiis omni-
 bus,

11. Ἀπάσαις] Ψήφοις. Brod. Vid. supra
 hoc Dial. c. 21. Reiz.

λοιπόν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡΡ. προσεκύνη-
σα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέ-
γα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ
μὴ λήγοις σεφανῆσα. ΑΡΕΤ. Οὐκ ἔν δευτέ-
ρῃ κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶ-
μεν κακίνας, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
ἡμᾶς ὑβρίζεσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης
ἐκάς· ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἐλέξας·
ὥς σὺ, παῖ Συλλογισμέ, κατακύψας εἰς τὸ
ἄστυ, προσκύνῃς τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΛ.

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
esse. PARRH. Equidem initio iam adoravi.
Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
endum videtur: augustius enim fuerit. Splen-
dida quaeso Victoria, me comitare tuum, viri-
di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis
perfolvant. Accusabit vnumquemque Parrhesi-
ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Itaque
tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem,
praeconio huc euoca Philosophos.

40. SYLL.

12. Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad
morem veterum, qui primum craterem a-
licui deorum libabant, a secundo autem au-
spicabantur. *du Soul.*

Αα

ΣΤΛ. Ἄκουε, σίγα· τὰς φιλοσόφους ἤκειν 13) εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). ΠΑΡΡ. Ὅρα; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, εἰς σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς πλυσίδας ἔχοντες. εἰ δὲ βάλῃ πάντας ἤκειν, κατὰ τὰς ὧ Συλλογισμὸς κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαιῶς. ἀλλὰ σὺ ὧ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγῃσι, καὶ ὅσοι προσήκει αὐτοῖς

40. SYLL. Audi, tace. Veniunt Philosophi in arcem caussam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide pauci conueniunt agnito praeconio. Nam et alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa diuites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos aduoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se

13. "Ἦκειν] Sic solet in formula praeconiorum omitti *χρῆ* aut simile quid. *du Soul.*

14. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης. *du Soul.*

αὐτοῖς οἶοντα τῷ ἀνέματός, ἤκειν ἐς ἀκρόπο-
λιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθή-
σονται, καὶ σησαμαῖος πλῆξ· ὃς δ' ἂν πώ-
γωνα βαθύν 15) ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην
ισχάδων ἔτος γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ'
ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἣ
ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦ-
τά γε, ἣν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς
ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν.

re se iudicant, veniunt in arcem ad congia-
rium. binae unicuique minae dabuntur, et de
sesamo placenta. Quicumque vero prolixam
barbam exhibuerit, ~~ille~~ corollarium ficuum mas-
sam accipiet. Adferat autem quisque, tempé-
rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
Aa 2 absque

15. Πώγωνα βαθύν] Sic noster iterum in
Ioue Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
gna, *Ael. V. H.* 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.
Generaliter de omni fere magno, vt πλε-
τος βαθύς. *Ael. V. H.* III. 18. Immo et
de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII.
1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχή-
ματτα, ἐπιμηκεῖς μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
acies densas instruxit. Reiz.

σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠφισομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκασαν μένον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακειῶν προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρχασσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐς μὲ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἀλλὰ ἀνκεῖθεν εὖ μάλα πολλοί, κἀντεῦθεν Μυ-

abſque illis eſſe ſapientem Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperauerit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus inuicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum eniruntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in vuam, vt Homeri verbo vtar. Verum inde etiam bene ſane multi et hinc ſexcenti,

Quoi

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκασαν κ. τ. λ. Geſner.

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι.
 Μετῇ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν
 προκαθίζόντων, καὶ πανταχῶς πῆρα, πώγων,
 κολληεῖα, ἀναισχυντία, βακτηρεία, λιχνεῖα,
 συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅπο-
 σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν,
 ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
 τῶν ἄλλων, καὶ λεληθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι
 τῶν ἄλλων σχημάτων. τῷτο γὰρ τὸ δεινότα-
 τόν ἐστιν, ὃ Φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαι-
 τό σὲ μάλισα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα
 καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόη-
 τες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.
 ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clan-
 gore sibi inuicem adfidentium; et ubique pera,
 barba, adulatio, impudentia, baculum, gula,
 syllogismus, auaritia. Pauci vero, qui ad pri-
 mam praeconis vocem adscenderant, vix appa-
 rent, nulla nota insignes, reliquorum turbae
 immisti, et latent similitudine habitus relinqui-
 rum. Illud enim, Philosophia, fane molestissi-
 mum est, et quod quis maxime in te etiam
 reprehendat, quod notam illis nullam aut si-
 gnum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis
 vere philosophantibus sunt probabiliore.

ΦΙΛ. Ἐσσι τᾷτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρώτας χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνας ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἐνγε τοῖς χρημασί, πρώτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῆ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλεονέκτας δότε, καὶ τὰς παλάδας· περὶ δὲ τῶν μινῶν περιμενεῖμεν, κἔν ὑσάτης δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πῶς τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL. Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendimus enim Academicici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛΑΓΓΕΙ ΠΑΥΣΑΣΘΕ ΦΙΛΟΝΕΜΩΝΤΕΣ· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοί μὴτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μὴτε τοῖς ξύλοις παύετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴσε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτῇ, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφῶντές εἰσιν, εἴτε ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῶν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμονήσασιν, ἄριστοι κεκλημένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ εὐδὲν ἡμῶν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρέψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; καὶ ὃ ἔν ἡ ἀκρόπολιν· πλὴν ὀλέγων τέτων, ὅποσοι μαμηνήσασιν, ἔφηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

44. PHIL. Definite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulstate: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui inuenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male comteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Iouem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

376 LUCIANI PISCATOR,

Οἱ ὑπερέτα ἀνάλασθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυ-
νίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρε' ἴδω τί
καὶ ἔχει, ἥπερ θέρμας, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους
τῶν αὐτοπυρέτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
αῖον τέτι, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτι-
κον, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβητος. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τῶν ἡξίως λοιδορεῖσθαι
ἄπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοιᾶτοι μὲν ἡμῖν ἔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὄν τινα τρόπον ἀγνοόμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἳ τινες αἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἳ τινες αὖ πάλιν οἳ τὰ ἑτέρου
βίαι·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non.
sed hoc aurum, et vnguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari desinant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum huius viri sint, et qui alterius sint vitae.

Tu

βίη· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σὲ γὰρ τῆτο γένειτ' ἄν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρεστὰς μεμιγμένοι.

ΛΑΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοῖόν, ἐπεὶ χρεστὸς ὥπτα καὶ εὐνὴς ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλις αὐμαζών, παραλαβόντα μεθ' αὐτῶ τὸν Ἐλεγχον, ἀπασι τοῖς Φάσκεσι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶδ' ὅν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, σεφανωσάτω θαλῆ σεφάων, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι νι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) κατάράτω ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne inualescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis beneuolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem inuenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histriionem, detracto pallio,

σας, ἀποκείρατω τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάντῃ τρυ-
γοκερικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῳ στίγματα
ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκανσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον.
ὁ δὲ τύπος τῷ καυτῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίδακος.
ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθειε· ὁ δ' Ἐλεγχος, ὦ Παρ-
ρησιάδη, τοιοῦσδε ἔσω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν
ἥλιον εἶναι λέγεται· ἢ μὰ Δία, ὥς κελκιδὸς ἀν-
τιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐμῆν δοκιμάζε-
σθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδο-
νὴν, ἐν μὲν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδα-
μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, ἔστω ἔσω, ὃ τῷ θαλάτῃ
σεφόμενος· ὃν δ' αὖ ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
τῆριον τῷτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ILAPP.

barbam illi in ipsa cute eo genere cultui, quo
capri tondentur, resecat, et stigmata frondi
illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
pus autem cauteris vulpes esto, aut simia.
PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
men contueantur, et ad illud examinentur.
Sed auro proposito, et gloria, et voluptate,
quem illorum videris despicere ista, et nequa-
quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
cauterium memento, deorsum prius barba, ducere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἕσσι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν ἀλωπεκίας 17), ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγας δὲ καὶ ἐξεφανωμένους· εἰ βέλεσθε μάντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λήγεις, ἀνάξεις τὰς Φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἰέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρησαίμεν τὴν ὀρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἀγκιστρὸν, ὅπως αἰλιεὺς αἰεθῇκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἴδὲ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμὸν γε ἄμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκ ἔν ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχάδας μὲν τινὰς δὲς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τᾶ χρυσίᾳ. ΙΕΡ.

Λάμ-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, et videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, vna cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricarum aliquot, et paucillum auri.

ANT.

17. Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφορέας, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

380 LVCIANI PISCATOR,

Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοοῖται;
 ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχύδι, καὶ χρυσίῳ,
 καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς τειχίς, κα-
 θῆκεν εἰς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τὶ ταῦτα, ὦ Παρ-
 ρησιᾶδῃ, ποιεῖς; ἤπερ τὰς λίθους ἀλιεύσειν διέ-
 γνωκας ἐκ τῆς Πελασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιωπήσον,
 ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ
 Πόσειδον ἀγρεύ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ φίλῃ, πολ-
 λὰς ἡμῖν ἀνέπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι·
 προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὁσφραῖ-
 νεται τῆς χρυσίᾳ, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἐψαυσεν, εἴ-
 ληπται, ἀνασπᾶσώμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ε-
 λεγχε,

ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogi-
 tat? ANT. Escam hamo impositam fictum et
 aurum, sedens ipse in lorica muri demisit ver-
 sus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Par-
 rhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e
 Pelasgico? PARRH. Tace, quaesio, Philoso-
 phia, et capturam exspecta. Tu vero, pisca-
 tor Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos
 nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysophryn. LIBER. Non. sed muste-
 lus est. Accedit sane ad hamum hians. Iam
 auri odorem captat. prope iam est. attigit. ca-
 ptus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche
 manum

λεγχῆ, νῦν ξυνεπιλαβὲ τῆς ὀρμιᾶς· ἄνω ἐςί·
 Φέρ' ἴδω τίς εἴ ᾧ βέλτισε ἰχθύων; κύων 18)
 ἔτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τῷτο ᾧ
 γυναιότατε; εἴληψα λιχνεύων περὶ τὰς πέ-
 τρας, ἔνθα λήσειν ἡλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλ-
 λὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγ-
 κιστρον· ἢ δ' ἰσχὰς ἔδη προσέσχηται, καὶ τὸ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξε-
 μεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es, piscium optime? Canis hic
 quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc,
 vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa
 petras, ubi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce.
 vacuus iam tibi hamus, ficus iam insedit, et
 aurum descendit in ventrem. ΔΙΟΓ. Per Io-
 vem euomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

ΠΑΡΡΗ.

18. Κύων] De Cynico philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platónico agit,
 simili ad nomen respectu πλατὺν appellat.
 Hunc vocauerat modo γαλῶν. Iam γαλῶς
 s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognat-
 arum specierum nomina aequè Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενης; οἶσθα
τῷτον ὅς τίς ἐστιν, ἣ προσήκει σοί τι ἀνῆρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πένσου
ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναμ; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβο-
λῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολ-
λοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστὶ, καὶ εἰδεχ-
θῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν
κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον
ἀνίσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι
ῥα, ᾧ Παρρησιάδῃ, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ
κάλαμος, ἀπικλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ
Διόγενης· καὶ φοίεις, καὶ τῶν ἀφυῶν 19) ἐλα-

Φρότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc
quis sit, et ad te ne aliqua ratione hic vir per-
tinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igi-
tur? Quanti illum aestimare par est? equidem
duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Mul-
tum narras. neque enim edulis est, et horridus
adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte
illum per petram praecipitem: tu vero alium ha-
mo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesia-
de, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH.
Noli metuere, Diogenes, leues enim sunt et mino-

ris

19. Ἀφυῶν] Glossa Paris. *Apbyae pisciculi,*
quos parit limus, vermiculorum instar scaru-
rientes: meminit Aelianus. Plinius vero *Aquas*
a latinis appellari dicit, quod ex aqua et
pluvia procreentur. Reiz.

Φρότεροι. ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφύεσται γέ· ἀνάσπα δέ ὅμως.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ· τίς ἄλλος ἔστος ὁ πλατὺς, ὥς περ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις μεχρηνῶς ἐς τὸ ἀγκίστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπασθῶ. Ἑλ. τίς ἐσιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὰς εἶναι λέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ. Τί Φῆς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔστος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθεῖσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ

ris quam apuæ ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (Plarys) et quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, degluriit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, facerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium iam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam vndique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas

ἐπὶ τῷ νώτῳ ἐπιχρύσας ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιώμενος, ἔτός ἐστιν ἤλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθις ἐπανήλθεν, ἔχωνεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέστη με περὶ αὐτῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστότελες κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἰδὲ πολλὰς περὶ τὰς ἰχθύς ὁρᾷ κατὰ ταυτὸν ἐμόχρως, ἀκωνθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένως, ἐχίνων δυσληπτοτέρως ἢ που σαγῆνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει· ἀλλ' ἔπαρξιν. ἰκανὸν εἰκὼν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ,

aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque fagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel vnum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit

λαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασυτάτος ᾦ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὥς μὴ ἀποκρίσῃ τοῖς ὀδῶσι, καταπνὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆμα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τῷ δελτάτος. καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχύαδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τῷ χρυσίῳ. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶμι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγγε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῷ; ΕΛΕΓ. Χρῦσιππον τετονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro deuorato dentibus illam ferratis rescet. PARRH. Demisi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: et alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus robustissimus. Age videam cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magistrum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH. Iam percipio: ideo quod aurum (*Chrysus*) ine-

τῷ ὀνόματι. σύ δ' ἔν Χρύσιππε, πρὸς τῆς
 Ἀθηναῖς εἶπε, θίσθα τὰς ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα
 παρῆνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβρι-
 στικά ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδῃ, προσήκειν τί ἡμῖν
 ὑπολαμβάνων, τοιᾶντας ὄντας. ΠΑΡΡ. Εἴ-
 γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. ἔγω γὰρ καὶ αὐ-
 τὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ
 ἀκανθώδης ἐσὶ καὶ δέδς μὴ διαπαρῇ τις τὰς
 λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλῃς ὦ Παρρησιάδῃ τῆς ἀγῆρας, μὴ
 καὶ τί σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἵχηται ἀπο-
 σπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκιστρον· εἰτά σε
 ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥς ἐγὼ καὶ ἡμεῖς μὲν ἀπίω-
 μεν περιπατήσασα. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι
 ἔθεν

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Miner-
 vam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iu-
 bebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhe-
 siade, cum talia nos interrogas, hoc sumens,
 ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH.
 Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic et-
 iam praeceptum est cum reliquis, spinosus cum
 sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens
 collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne
 quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et ha-
 mo, ac tu deinde dependere Anistitae cogaris.
 Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Pe-
 ripratum*) sed tempus etiam est, vos abire, vn-
 de

ὅθεν ἤκατε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὡς Παρρησιάδῃ, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἰόντες, ἢ σε Φανᾶτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσαί ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βελτίστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν· ἔδεν διοίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀνὰ πέλωμεν, ἐλέγων μὲν τῶν σεφάων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησώμεθα.

de venistiſ: ne com meatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiadè, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite vt iuſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porricum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum noui ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauterius vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vtitur et Orig. c. Cellum V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων vt ſuprà c. 46. et iſhfra Ἀπ. μισθ. c. 2. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυσηρίων. du Soul.

Κατάπλους, ἢ Τύραννος.

ΧΑΡ. Εἶεν Ι), ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος
 τᾶτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς
 ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 αἰντλὸς ἐκέχυται, καὶ ὁ ἰσὸς ὤρθωται, καὶ ἡ
 ὀθόνη παρακέντηται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάσῃ
 τετρόπωται. κωλύει τε ἔδρην, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὃ δ' Ἑρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβα-
 τῶν ὡς ὀρεῖς τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀνα-
 πεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. Satis de his, Clotho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectum pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 unusquisque remus; neque quidquam in me
 morae est, quo minus sublata ancora soluamus.
 Sed moras nequit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
 navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat:
 et

I. Εἶεν] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem
 imponit, atque ad alia transit. Gesner.

πεπλευμένον δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βελυτιόν ἐσιν· ἡμεῖς δὲ, εὐδὲπω εὐδ' ὀβολὸν ἐμασε πολήκαμεν. Εἴτα ὁ Πλάτων οὐ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τέτοις ὑπολήμασι· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλω εἴσῃ τῆς αἰτίας, ὁ δὲ καλὸς ἡμῶν κωλύσθες νεκροκομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς αὐτὸ τὰ τῆς Ἀθήνης ὕδαρ πεπρωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλεσται. καὶ ἦτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κερταρίζει, ἢ λῆγες τινας διεξέρχεται, ἐπιδακνύματος τὸν λῆρον τὸν αὐτοῦ· ἢ τάχα πευ καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene noui, me omissoire esse animo putabit, idque cum alius in culpā sit. Præclarus vero ille noster et bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes potis redire ad nos obliuiscitur, et vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit: generosus ille: est enim hæc quoque vna ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

ΚΛΟΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἰ τις ἀνθρώ-
 κῳ προσέπεσεν αὐτῷ, τὰ Διὸς ἐπὶ πλεόνθει
 δόντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἀνω πράγματα;
 εὐεπότης δὲ κακῆϊνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' ἐχ-
 ῶς, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῆς μέτρης δεσπίζειν
 νόμιμα κτήματα; ἐπεὶ ἄχ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 ἀπὸ τοῦ δόου κατασχήμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα
 εἶναι αἰτίαν παρ' ἧσιν μὲν γὰρ ἀσφάδηνες μύ-
 νον, καὶ χροαί, καὶ πόπανα, καὶ θναγίσματα·
 καὶ ἄλλα, ζῆφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος.
 ἐν δὲ τῷ ἔρειπῳ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἤτε ἀμβρο-
 σία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἑφθονον· ὥστε μοι
 ἡδιστ' ὅπως ἐκείνους βραδύνειν ὅμιε· καὶ παρ' ἡμῶν
 μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si
 quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus
 fuerit opera illius diutius abuti, ad superna ne-
 gotia? Herus autem et ille est. CHAR. Ve-
 rum non ita, Clotho, ut ultra modum impe-
 riter communi mancipio: quandoquidem ne-
 que nos umquam illum retinimus cum disce-
 dendum esset. Verum causam novi equidem.
 Apud nos enim asphodelus solum est et libatio-
 nes, et placentiae, et inferiae; caeterum obscu-
 ritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta
 sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum vl-
 tra invidiam nectar; itaque suavius apud illos
 morari mihi videtur: atque a nobis quidem
 euolat,

μὲν ἀνέπτεται, καθάπερ ἐν δεσμωτηρίᾳ τινος ἀποδιδράσκων· ἐπειθ' αὖ δὲ καιρὸς κατεῖναι, σχολῇ καὶ βάρην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων· πλησίον γάρ αὐτὸς ἔστος ὡς ὄρε'ς, πολλὰς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον 2), ἀθρόος αὐτὰς τῇ βάρᾳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τέκτο; δεδαμένον τινα ἐν αἰμοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἓνα δὲ τινα καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὄρε' ἔχοντα, δρῶν ἐνορῶντα, καὶ τὰς ἄλλας ἐπισπείδοντα. ἔχ' ὄρε'ς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ρεόμενον, καὶ τῷ πρό-

δε

euolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descendendi tempus est, otiose, et lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Define indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, et alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, et clauam in manu habentem video, toruum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsam sudore diffluentem, puluere

B.b 4

apple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ouium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. *Gesner.*

δε κεκοιμημένον, καὶ πνευσιῶντα, μέσση γοῦν
 ἄσθματος αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ;
 τίς ἡ σπεδὴ; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν εἰσικας;
 EPM. Τί δ' ἄλλο ὦ Ἑρμῆ; ἢ τέτονι τὸν
 ἀλιτῆριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου
 δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ.
 Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βεβλόμενος ἀπεδίδρασκε; EPM.
 Τετὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβέλετο. ἔσι
 δέ βασιλεὺς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γὰρ τῶν ὀδυρ-
 μῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινας εὐδαιμονίας
 ἐσβεῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπε-
 δίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοι-
 πότες ἤδη τᾷ ἐπικεκλωσμένῳ αὐτῷ νήματος.

EPM

oppletis pedibus, et anhelantem; plenum enim
 spiritu os habet. Quid hæc, Mercuri? quæ
 ista est intentio? videris esse perturbator?
 MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod,
 impurum hunc fugitium dum persequor, na-
 vem, parum abest, quin hodie deseruerim.
 CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit,
 cum fugam motus est? MERC. Illud quidem
 apertum, vivere hominem maluisse. Est au-
 tem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem
 intelligas ex lacrimis, et quatenus eiulat mul-
 taque se felicitate priuatum dicit. CLOTH.
 Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-
 tius posset superuiuere, deficiente iam quod
 netum ipsi a me fuit, stamine.

4. MERC.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδοκσε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος ἄνθρωπος, ὁ τὸ ξύλον 3); συνήγαγε μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχεται ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧ γὰρ μετὰ παραδεδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτρεπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέπα. καὶ τοὶ πόδες ἀντρεΐδων πρὸς τὰ δαφροῦς, ὃ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνόσπε δὲ καὶ ἐκέντρε, καὶ κατελιπαρεῖ ἀφ' ὅθην πρὸς ὀλίγον ἀξιδν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δὲ ὡσπερ εἰκός, ἐκ ἀνείην, ὄρων ἀδυνάτων ἐφικόμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἦδη τὸ στόμιον 4) ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκρούς, ὡς

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum claua, adiuuisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga euaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicauit etiam et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paulum rogauit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum peteré viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumeran-

B b 5

te

3. Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχων subaudiō. Brod.

4. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam

ἔθος ἀπαριθμῶντος τῷ Αἰακῷ, καὶ πείνῃ λογιζο-
 μένῃ αὐτὸς, πρὸς τὰ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, ἐκ αἰδ' ὅπως
 ὁ τρισηκτάρατος ἡπίων ὦχετο. ἐνέδει ἔν νε-
 κρὸς εἶς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας
 τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, Φησι,
 χρεῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλλας σοι αἰ ἐν ἔρανῳ παι-
 δίαί· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἔδαμῃς λαθεῖν
 δυνάμενα. πέτταρας ὡς ὄρνις πρὸς τοῖς χιλίοις
 ἄχει τὸ σύμβολον ἐγχεχαρῶμένης· σὺ δὲ μαι-
 σκὰς ἔνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τῶτα φῆς, ὡς πα-
 ραλέλογισαί σε ἡ Ἀτρώπας. ἐγὼ δὲ ἐρυθραῖ-
 σκας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tes-
 feram a tua sorore missam eos recensente, ili-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subductis
 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vti; satis tibi apud
 superos lusus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 vt vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno minus adducis; nisi forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropo. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censetur. Maleque
 adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium,
 quod in vltiori ripa poni decuit. *de Sonl.*

κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ πειδὴ περιθλάτων ἔδραμε
τῆτον εἶδον, συνείς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς
εἶχον τάχως κατὰ τὴν ἄγρσαν 5) πρὸς τὸ Φῶα
εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτερος ἔπος· καὶ
ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγῶς θρόντος, καταλαμβάνο-
μεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταϊνάρῳ· παρὰ τασῶτον
ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ἀλγυρίαν
ἤδη τὴν Ἐριῦ καταγινώσκουμεν. ΧΑΡ. Ἐ-
ἔν ἐτι διατρέλλομεν, ὡς ἀχύναντες ἡμῖν γεγενή-
μένης διατρεβῆς; ΚΛΩΘ. Εὐ λῦγεις· ἐμβαλέ-
τωσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque
circumfatis oculis nusquam hunc viderem, in-
tellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lu-
cem itur persecutus sum; sua vero sponte inse-
catus me est vir optimus hicce, itaque velut
emissi cancribus currentes comprehendimus
hominem in ipso iam Taenaro: tantillum abe-
rat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligen-
tiae Mercurium damnabamus. CHAR. At
quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
tarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, incen-
dam.

5. Κατὰ τὴν ἄγρσαν] Vid. Bos de ellipsi, p.
180, qui docet, modo τὴν φέρσαν, omis-
so ὁδόν dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς . . .
omisso participio. Reiz.

ταύσαν. ἐγὼ δὲ πρόχειρα μὲν τὰ βιβλίον,
καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένην, ὡς ἔθος
ἀντιβαίνοντα ἔκαστον αὐτῶν διαγνώσασμαι, τίς
καὶ πᾶσιν, καὶ ὃν τινὰ τεθνεὺς τὸν τρόπον
σύ δὲ παραλαμβάνει σοίβαζε, καὶ συντίθει,
ὦ Ἐρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβα-
λῇ· τί γάρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντά μοι; ERM.
Ἰδὲ δὴ σοί, ὦ παρθεῦ, τὸν ἀριθμὸν ἔτοι οἱ
πριακόσιοι μετὰ τῶν ἐνταθειμένων. ΧΑΡ,
Βαβυλῆς εὐαγγελίας, ὁμφανίας ἡμῶν νεκροὺς
ἔκεις ἄγων. ERM. Βάλε, ὦ Κλωθῆ, τὰς
ἀκλῶσας ἐπὶ τέτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
Τὰς γέροντας λέγεις; ἄτω ποίει. τί γάρ με δεῖ
πραγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου 6) πῶς νῦν
ἐξετά-

dant. Ego vero libro in manus sumpto ad scalas
adfidens, ut mos est, ingredientem unum-
quemque cognoscam, quis sit? unde? et qua
ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumptos
stipa et compone. Sed hosce recens natos pri-
mum iniice, quid enim mihi respondeant?
MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecen-
ti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah diues
captura! acerbos nobis et immaturos mortuos
adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeplora-
tos post hosce imponamus? CLOTH. Senes
dicis. Quid enim molestiam fubeam exquiren-
di nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos iam
acce-

6. Τα πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesia-
co

ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη
τί τῆτο; ἐκ ἐπαυχασί με, βεβυσμένοι τὰ ἔργα
ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τέτοις ἀρά-
μενον παραγαγεῖν. EPM. Ἴδὲ πάλιν ἔτοι θυσιᾷ
δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, καὶ πέ-
πειροι γ), καὶ καθ' ὥραν τετραυγημένοι. ΚΛΩΘ.
Νῆ Δί', ἐπεὶ ἄσαφιδες δ) γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ πα-
ράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀπο-
θανόν-

accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non
exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt
illis aures. Opus forte erit; ut hos quoque sub-
latos admoueamus MERC. En tibi hos et
iam duodequadringentos maturitate mites om-
nes et suo tempore vindemiatos. CLOTH.
Ita sane: passi enim iam omnes et corrugati sunt.

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, ad-
moue: et primum mihi dicite, qua ratione
mortui

co cum Athenienses Lacedaemonii supe-
rassent, Athenis potiti triginta tyrannos
statuerunt, quibus tandem depulsis, Εὐ-
κλείδῃ ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν
ἄλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν,
ὥς τε τὰ πρὸ Εὐκλείδῃ ἀκυρά εἶναι. Hac igi-
tur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀνα-
ζητῆσαι τὸν βίον εἰ βέλομαι. Bourdel.

7. Πέπειροι] Contra ὀμφαλίαι. Bourdel.

8. Ἀσαφιδες] Alludit ad prouerbium ἀνδρὸς
γέροντος ἄσαφίς τὸ κρανίον. du Soul.

θανόντες ἦκατε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
 γραμμένα ὑμᾶς ἐπισκεψομαι· πρλεμῶντας ἀπο-
 θανεῖν ἔδει χθρς· ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
 ὀδοσήμεντα, καὶ τὸν Ὠξυάρτη υἱὸν μετ' αὐ-
 τῶν Γωβάρην. E P M. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δὲ
 ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ Φιλόσο-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρό-
 δεν. E P M. Οὐτοὶ πλησίον. ΚΛΩΘ. Πᾶ
 δε οἱ παρὶ τῆς βασιλεῖας ὑπ' ἁλλήλων ἀποθα-
 νόντες; E P M. Παρεῖσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ'
 ὑπὸ τᾷ μόχθῳ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς; E P M.
 Ἰδὲ σοὶ πλησίον. ΚΛΩΘ. Τρς ἐκ διπασηρίων
 δῆτα παράγαγε. λέγω δὲ τρς ἐκ τυμπάνου 9),
 καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
 descripta sunt, recognoscam. In pugna mori
 oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
 his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adfunt.
 CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se
 septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
 garensē meretricem. MERC. Hic prope te
 isti. CLOTH. Vbi vero sunt, qui regnandi
 causa alter ab altero interemti sunt? MERC.
 Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero et
 vxore interfectus? MERC. En prope te.
 CLOTH. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
 co autem illos fustibus et fidiculis excruciatos,
 item-

9. Τρς ἐκ τυμπάνῳ] Spanh. ad Aristoph.
 Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ λησῶν
ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, πᾶς εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; EPM.
Πάρεισιν οἶδε οἱ τραυματία, ἕς ὀρᾷς. τὰς δὲ
γυναῖκας ἅμα βέλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μά-
λιστα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τε-
θνῶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ
πυρετῆ δέ, καὶ τὰς τῶν ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ'
αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πᾶ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὡς, καὶ πρὸς τοῦτοις γε, σηπίαν
ὠμὴν

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latro-
nibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC.
Adfunt saucii isti quos vides. Vin mulieres si-
mul adducam? CLOTH. Sane: et naufragos,
simul enim et eodem modo perierunt; et a fe-
bri confectos simul, et cum illis Agathoclem
medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus,
quem coena Hecates deuorata, et ouis piacula-
ribus, insuperque sepia cruda, mori oportuit.
CYN.

Plut. v. 470. ostendit, tum fustium suppli-
cium, tum fidicularum cruciatum hac voce
notari. Alterum autem supplicium, no-
lim *crucem* vertere, quae σαυρός est, et τῆ
T figuram habet. Ἀπὸ τῆ σκόλοπος acu-
ti notio separari, puto, non potest. *Gesner.*

ὦμην 10), ἀποθανεῖν; ΚΤΝ. Πάλα σοι παρέ-
 σηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῦ. τί δὲ με ἀδαιήσαν-
 τα, τοσῶτον εἰσας; ἄνω τὸν χρέον; σχεδὸν
 γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτραπετον ἐπέκλωσας. καίτοι
 πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν·
 ἀλλ' ἐκ οἷο' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφο-
 ρὸν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρ-
 τημάτων 11) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἐμβαινε ἀγα-
 θῇ τύχῃ. ΚΤΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε
 τετονί τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδωκε
 γὰρ μὴ σε παραπείσῃ δαίμονος.

ΚΛΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
 quod verò peccatum meum diu adeo me apud
 superos reliquisti? fere enim totum mihi fustum
 glomeraveras: quamquam saepe tentarem ab-
 scisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
 inspector esses et medicus eorum quae peccant
 homines. Sed inscende, quod faustum felix-
 que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
 vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne
 precibus te suis praeter fas moueat.

8. CLOTH.

10. Σηπῖαν ὦμην] Imitatus igitur est magistrum
 suum: iam adluserat in Vitarum auctione. G.
 11. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
 pro liberare, sanare ab errore, noster infra
 in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλ-
 λε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἂν
 τὰ γιγνόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστίν. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 θης ὁ Λακύνδης, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ.
 ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι
 αὐτόμολος ἦξω, καλῆντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἐστίν, ἔχῃς ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμιτελής γὰρ ὁ δόμος καταλείπεται. ΚΛΩΘ.
 Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν
 δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ γυναικὶ
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον
 θησαυρὸν κατορωρυγμένον. ΚΔΩΘ. Ἄραρεν·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH,
 Incende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius caussa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permitte: ex dimidia enim parte aedifi-
 catam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 incende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnum hunc diem manere mihi per-
 mitte, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 vbi magnum thesaurum defossum habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θάρρει τούτουγε ἕνεκα. Μεγαλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται. ΜΕΓ. Ὡ τῆς ὑβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνός αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεταιί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιωτάταις διανέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ
ἔν.

quod optas. ΜΕΓ. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. ΜΕΓ. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit annis quadraginta, et paullo amplius, pellices tuas nactus et vestem et aurum tuum uniuersum. ΜΕΓ. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc iugulatis. ΜΕΓ.
Sed

ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἀέχσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀνχόντος εἰπεῖν βέλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀποστήτε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χιλιά σοι τάλαντα χρυσίᾳ ἐπισήμεν δώσιν ὑπισχνῶμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ.

Καὶ τὰς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βάλει προσθήσω, ἕξ ἔλαβον ἀπικτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτὸν· ἔσσιε γὰρ σὺν ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκὼν. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμῖς, ἀτελεῖς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξε-
τέλεσα

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. ΜΕΓ. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiariis me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput?

ΜΕΓ. Et duo crateres si vis, adiciam, quos interfectio Cleocrito accepi, vtrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo.

CLOTH. Rapite hominem. sponte enim sua inscensurus non videtur.

ΜΕΓ. Autestor vos. Imperfecta manent moenia et nauale quae perfectu-

τέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιᾶς πέντε μένας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τετόγε πάντως εὐγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσῷτον ἐπιβιῶναι, μέχρῃς ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τὰς Φόρξας, καὶ μνημα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικά παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗτος, ἐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τῷ τάχῃ, καὶ τῆς ἐπανόδου 12) εἰ
βέλε-

rus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset. CLOTH. Omitte curam, stue et alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum postulo. CLOTH. Quid illud est? MEG. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero, et Lydis tributa imposuero, et monumentum mihi ipsi maximum excitauero, cui inscribam, quot et quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non iam diem vnum postulas, sed viginti fere annorum moram.

10. ΜΕΓ. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis et reditus. Si vultis vero succedaneum

12. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχῃ, καὶ τῆς ἐπανόδου]. H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν δια-
δυοῖ

βέλεσθε δὲ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ
 παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν 13). ΚΛΩΘ. ὦ
 μίαιρ', ὃν ἦνχα πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
 ΜΕΓ. Πάλα ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὄρω τὸ
 βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἦξει ἀνκεινός σοι μετ' ὀλί-
 γον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκ ἂν ἀλλὰ τῷ γὰρ μὴ ἀντείπης ὦ
 Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέ-
 ναι βέλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρο-
 πον.

daneum vobis pro me dabo vnicum filium me-
 um. CLOTH. Quem saepe optabas, impu-
 re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
 optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
 Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
 regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certé non negabis
 mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
 volo, quemadmodum post me mea se habitura

C c 3

fint.

δυοῖν dictum est τῷ τάχως καὶ τῆς ἐπαυό-
 δα. L. Bos.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
 hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix
 in alium, quam in patrem conueniunt; id
 ipsum, quod, ἄντανδρον *succedaneum* da-
 re vult, cuius superstitionis in sacris libris
 vestigia, denique quod successor illum in-
 terficet, aemulum scilicet imperii et pater-
 nae necis ultorem metuens. *Gesner.*

πον. ΚΛΩΘ. Ἄκου. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μα-
 θών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δ᾽ ἄλλος ἔξει,
 καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
 τάρχτος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα
 ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σε, ταῖς
 παλλακίσι τῷ νυνὶ τυραννῆντος ἐγκαταλασθή-
 σεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, ἧς ἡ πόλις
 ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι,
 γέλωτα παρεῖχσι ταῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰ-
 πέ μοι, τῶν φίλων δὲ ἔδεις ἀγανακτεῖ τοῖς
 δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ
 τίνος αἰτίας δικαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
 πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
 πραττομένων ἕκαστα ἐπαινῶντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλ-
 πίσι,

fint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis
 iugebis. Vxorem tuam Midas habebit, servus,
 qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
 cerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu
 misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
 qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
 vero et statuæ, quas olim tibi posuit resp.
 euerfæ omnes, ludibrium praebebunt spectan-
 tibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
 digne fert ea quæ fiunt? CLOTH. Quis
 enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causâ fuif-
 set? Ignoras, etiam qui adorabant te, et quæ-
 cumque diceres faceresue laudabant, eos uni-
 versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
 imperii

πίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ
 πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ
 μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη τῇ
 Φωνῇ ἐπηνύχαντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προα-
 ποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοίμος, εἰ οἷόν τε εἶ-
 ναι. καὶ ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ.
 Τοιγαρὲν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθρὲς δειπνήσας, ἀπέ-
 θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθέν,
 ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τῷτ' ἄρα
 πικρὲς τινος ἡσθόμην. τί βελλόμενος δὲ ταῦτ'
 ἔπραξες; ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμ-
 βῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλισα, ὦ Κλωθοῖ,
 διόπερ ἀπόθην καὶ πρὸς ὀλίγον εἰς τὸ Φῶς ἀνα-
 κύψαμ

imperii tui amicos, et rationem habentes tem-
 poris? ΜΕΓ. At illi libantes in conuiuiis ma-
 gna voce multa mihi et magna bona apprecari
 solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset,
 subire parati omnes: et omnino per genium
 meum iurabant. CLOTH. Igitur apud vnum
 illorum coenatus heri periisti. Vltimum enim
 quod oblarum tibi poculum est, illud ipsum
 huc te demisit. ΜΕΓ. Hoc erat ergo, quod
 amarulentum quid gustabam. quo vero consilio
 haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum
 incendendum sit.

12. ΜΕΓ. Vnum me angit maxime, Clo-
 tho, propter quod cuperem vel pauxillum in
 C c 4 lucem

κύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῆτό ἐστιν; ἔα-
 κε γὰρ τι παμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων δ'
 ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε,
 περὶ δαίλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα
 ἐκείμην, σχολῆς ἔσης, (ἔδεις γὰρ ἔδὲ ἐφύ-
 λαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ
 πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος
 τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ ἀδενὸς ἔνδον παρ-
 όντος· εἴτα ἐπειδὴ ἄλλας εἶχε τῆς ἐπιθυμίας,
 ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μια-
 ρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν
 ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἄμα λέγων,
 παρέτιλλε τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαυε· τέ-
 λος δέ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύ-
 σας

lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud
 est? videtur enim magnum quiddam esse.
 MEG. Cario servus meus, cum primum me
 vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset
 in conclave ubi iacebam, nactus opportunita-
 tem; neque enim quisquam aderat, qui me
 custodiret, Glycerium pellicem meam, cum
 qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit,
 ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit:
 deinde cum expleuisset libidinem, me respi-
 ciens, tu quidem, inquit, impure homuncio,
 plagas mihi saepe nihil commérito inflixisti, et
 cum his dictis vellicavit me, et malas mihi per-
 cussit: denique pituitam lato scretu adductam
 in me

σας με, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἀπιθί
ἐπειπὼν ὤχετο. ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν,
καὶ εἶχον δὲ ὅμως ὁ, τι καὶ δράσαιμι αὐτόν,
αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μισαὶ δὲ παι-
δίσκη, ἐπεὶ ψόφῃ προσιόντων τινῶν ἤσθετο,
σιέλῳ χρίσασα τὰς ὀφθαλμὰς, ὡς δακρύσασα
ἐπ' ἐμοί, κωκύεσα, καὶ τένομα ἐπικαλεμένη,
ἀπὸ πλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην 14).

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι,
καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ.
Καὶ τίς ἀξιώσει, κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν εἰδείς,
κατὰ

in me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamvis
excandescens, non habebam quo vlciscerer ho-
minem, qui exfanguis iam et frigidus essem.
Scelesta vero puella, trepitu quorumdam su-
peruenientium, animaduerso, salua madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. MEG.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam? CLOTH. Contra tyrannum qui-
dem

Cc 5

14. Ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigere. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

410 LUCIANI CATAPLVΣ,

κατὰ νεκρῶ δέ ὁ Ῥαδάμανθους, ἐν αὐτῇνα μάλα
 ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκά-
 σω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρεβε.
 ΜΕΓ. Καὶν ιδιώτην με ποιήσον ὦ Μοῖρα τῶν
 πονήτων ἕνα, καὶν δ᾽ ἄλλον ἀντὶ τῶ πάλαι βασι-
 λείως· ἀναβιβῶναί με ἔασον μάνον. Κ Λ Ω Θ.
 Πῶ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῇ; σῦρετ'
 αὐτὸν εἰσω τῶ ποδάς. ἔ γάρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.
 Ε Ρ Μ. Ἐπε νῦν δραπέτα· δέχεε τῶτον σὺ
 πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἰσὸν δεδήσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθεζεσθαι με δεῖ.
 Κ Λ Ω Θ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ
 Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυ-
 ρίους.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras diu-
 tius necdere noli. ΜΕΓ. Vel priuatum me
 facito, Parca, pauperum vnum, vel seruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire
 me patere. CLOTH. Vbi ille cum claua?
 et tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque
 enim sponte intrauerit. ΜΕΡC. Sequere iam,
 fugitiue, adsume hunc portitor, et illum alte-
 rum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum
 adligabitur. ΜΕΓ. Arquī loco primo adfidere
 me oportet. CLOTH. Quid ita? ΜΕΓ.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίης. ΚΛΩΘ. Εἴτ' ἔδδικαίως σε παρέτίλλεν
 ὁ Καρίων, ἔτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν
 τὴν τυραννίδα ἔξεις; γευσάμενος τοῦ ξύλου.
 ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι
 μοι τὸ βῆκτρον; ἔκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλευ-
 θερος ἄγαν καὶ τραχὺς ᾔσθαι καὶ ἐπιτιμητικός,
 μικρὰ δεῖν προσεπαττάλυσαι; ΚΛΩΘ. Τοι-
 γάρῃ μανεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσῷ προσεπαττάλευ-
 μένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθεῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς
 ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμί, διὰ τοῦτα
 καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ
 δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλ-
 λος. ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ
 ἐρεῖς

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste
 barbam tibi vellit Cario, scaeuo adeo mortali?
 Amaram igitur tyrannidem habebis, claua huius
 subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-
 niscus intendere mihi baculum? Non ego re-
 nuper, cum procax nimium et asper esses, et
 increpare me ausus, vix continebar quin clauis
 adhigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc
 ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nul-
 la a vobis habetur ratio? An quod pauper sum,
 ideo vltima etiam incendendum mihi est?
 CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Mi-
 cyllus. CLOTH. Et grauaris moram? non
 vides

412 LVCIANI CATAPLVΣ,

ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. "Ἀκκσον ὦ βελτίστη Μειρῶν· ἔ πάνυ με ἡ τῆ Κυκλωπος ἐκείνη εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομα. ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, ἔδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῶν πλεσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παιδᾶς ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
 ἡνιᾶτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopi munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin deorabo: siue primum enim siue ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, et vestibus, et equis, et coenis, et pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, et ferebat

ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιῆτοις ἡ ψυχὴ, καὶ ἐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ὥστε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις ἔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδεδόται ξυμβέβηκεν αὐτὰς· ἐμέλει καὶν ἀπάγη τις αὐτὰς μετὰ βίας, ἀνακωκύσει· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἀδην φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τ' ἐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βάλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, καὶνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγώ

bat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

414 LVCIANI CATAPLVΣ,

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ
βίῳ, ἐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ
σκεῦος, ἔδῳξαν, ἐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζῶνος
ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἀτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσ-
μενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κἄττυμα,
κηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδή-
σας εὐθύς ἀνυπόδετος, ἔδῳ τὴν μελαντηρίαν
ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγάμην ἐς
τὸ πρόσω ὀρῶν. ἔδῳ δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέ-
σεψε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλὰ
τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὀρῶ. τό, τε γὰρ ἰσοτι-
μίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τῷ πλησίον δια-
φέρειν, ὑπερήδισον ἔμοιγ' ἔνδοκεῖ. τεκμαίρο-
μαι

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita
pignus haberem, nec agrum, nec domus plu-
res, nec aurum, nec instrumentum, neque
gloriam, neque statuas, non est mirum quod
succinctus fui, et ad primum Atropi nutum lae-
tus, abiecto scalp pro et coriis, crepidam adhuc
in manibus habens, exsiliū statim, ut eram dif-
calceatus, ac non abluto prius atramento, se-
quutus sum, vel praeiui potius, ad anteriora
prospiciens: neque enim quidquam eorum quae
a tergo erant aduertit me et reuocauit. Et
Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia.
Quod enim aequo omnes honore sunt, neque
quisquam super alium eminet, supra sane quam
dici potest, iucundum mihi videtur. Arbitror
autem,

μαι δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τὰς ὀφείλοντας
ἐνταῦθα, μὴδὲ Φόρξας ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγι-
σον, μὴδὲ ῥίγξεν τῷ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ'
ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ
πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τεμπάλιν ἀνεστραμ-
μένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελωμεν, ἀνιῶν-
ται δὲ καὶ οἱ μῶχσιν οἱ πλέσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαί ἔν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα
ἐώρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστ' ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ.
Ἄλκασον, ὦ τιμωτάτῃ μοι θεῶν· παροικῶν
ἄνω τυράνῳ, πένυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμε-
να ὑπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶ-
ναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἐμακά-
ριζον

autem, neque aes alienum reposci hic debito-
res, nec tributa pendere; et quod maximum;
neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
pulsari a potentioribus. Pax vero vbique, et
res plane in contrarium versae: nos enim ri-
demus pauperes, at illi diuites affliguntur et
plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere
obseruavi, Micylle. Quid vero est, quod ri-
sum tibi mouit maxime. MIC. Audi, vene-
randa mihi maxime Dearum. Cum apud su-
peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
fierent ab illo obseruavi, et videbatur mihi
nonnumquam par Diis esse. Quippe florem
purpurae quum viderem et ministrantium mul-
titudi-

ρίζον καὶ τῶν ἀκολυθόντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπαίματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονεχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλω πήχει 15) βασιλικῷ ἐπαϊρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὦφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καί μοι αὐτῷ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον καὶ θάρμας ἐτεθή-

titudinem, et aurum et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelliorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, et procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi usquequaque ridiculus videbarur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem,

15. Πήχει] Πήχυς βασιλῆϊος Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. *Adol. Vorst.*

ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ νοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῷτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν
Γνίφωνα ἰδὼν σένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
ἔτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευ-
σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν ἑστίαν ἀπολιπὼν (ἕτος γὰρ ἄγχισα ἦν αὐ-
τῷ γένος, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο
κατὰ τὸν νόμον) ἔκ εἶχον ὅπως καταπαύσω
τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον
ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν,
οἷς

sem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter-
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
mifcentem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; haec inquam
cum viderem, compescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, curarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque diues digitis, quibus
D d talen-

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ἐλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τῷ μακαρίῳ Ῥοδοχάρει. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμήσῃται ὁ πορθημεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῷ περιμένε· εἰς αὖριον ἕωδέν σε διαπορθεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους· οἶμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελειψομαι. καίτοι, τί σὺ δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam soluimus? etenim inter nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, vt tollat ancoram, Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiiciemus te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesternum iam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauigant, ego vero solus hic destituar: quamquam cur

διανήχομαι κατ' αὐτάς; ἔ γάρ δεδία μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεῖς· ἄλλως τε ἔδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.
ΚΛΩΘ. Τί τῆτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε· ἔθέμις ἔτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ἡμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ ὦ Ἐρμῇ, συναγάσπασον.

ΧΑΡ. Πῶ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρεῖς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμας, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἐρμῆς ἐνέτοησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.
ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus, praesertim cum nec obolum habeam unde nautum solvam. CLOTH. Quid hoc? Exspecta Micylle: non est fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, et tu Mercuri, vna illum manu porrecta intro trahe.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur et ceruices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat!

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀλη-
θείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν ἔν
ἐν ἔχοιμι δοῦνά σοι, καταπλεύσεις· πλεόν
γὰρ εὐδὲν ἐστὶ τῆς πῆρας, ἣν ἐράς, καὶ τούτου
τοῦ ξύλου· τᾶλλα δὲ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλης, ἔ-
τοιμος, καὶ πρόσκιπος εἶναι· μέμψη δὲ ἔδεν,
ἣν εὐήρες καὶ καρτερόν μοι ἔρατμόν δῶς μένον.
ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ
σοῦ λαβεῖν. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκαλεῖσθαι δεή-
σει. ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἣν παρ' εἰδῆς κέλευσμά τι
τῶν ναυτικῶν. ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χά-
ρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ἐράς, ἀντεπηχεῖσθαι
αὐτοὶ δακνύοντες. ὥς ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπικα-
ρχήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Cha-
ron, verum dicere. Ego obolum, quem post
traiectum tibi soluam, non habeo: neque enim
mihi quidquam praeter hanc quam vides peram,
et hanc clauam. Caeterum si haurire me velis,
aut remigare, paratus sum: nihil autem de me
querere, modo commodum et robustum mihi
remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim
fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Num-
quid etiam cantu incitare remiges oportebit?
CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nau-
ticum. CYN. Noui, Charon, et plurima qui-
dem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus:
itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV.

ΠΑ. Οἴμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἴ-
 μοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν
 εἶαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρο-
 νόμος ἀπαθήσει λαβῶν. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν
 νεογνῶν με παιδίον. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμ-
 πέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην;
 ΕΡΜ. Μίνυλλε, σὺ δ' ἔδεν οἰμῶξεις; καὶ μὴν
 οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τινα. ΜΙΚ.
 Ἀπαγε. ἔδεν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶξομαι. εὐ-
 πληρῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρὰν τι πρὸς τὸ
 ἔθος ἐπιστένω. ΜΙΚ. Οἰμῶξομαι τοίνυν,
 ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῇ, δοκεῖ αἶμοι τῶν κατ-
 τημάτων· οἴμοι τῶν κρητῖδων τῶν παλαιῶν·
 ὅττοτοῖ, τῶν σαρδῶν ὑποδημάτων· ἂν ἔτι ὁ

κακο-

20. DIV. Hei mihi diuitias! ALIVS. Hei mi-
 hi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinquo!
 ALIVS. Quot talenta heres meus a me acce-
 pta per luxum effunder! ALIVS. Hei hei re-
 cens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur
 vineas vindemiabit, quas superiore anno insti-
 tui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras?
 et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam
 traicere. MIC. Apage, nihil est quod secun-
 da adeo nauigatione plorem. MERC. Tamen
 vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce.
 MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur,
 Mercuri, hei frustra corii! hei crepidas veteres!
 hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a

422. LUCIANI CATAPLV-S,

καυδοδαμίων θωθεν ες εσπέραν ασιτος διαμενῶ,
 ἀδὲ τῷ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος
 περινοσήσω, τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῷ κρύβας συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα με τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 κεντητήριον; ἵκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθημῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
 δοτε· καὶ σὺ δέ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μικύλλε. ΜΙΚ. Παί-
 ζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν, ἥδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἥδη τινὰ ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δέ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγων-
 ον ἐσιν ὀβολός, ἢ στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπιμερδοῦς τήμερον· ἀποβαί-
 νετε

mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hie-
 me sine calceis oberrabo seminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHAR. Age iam vesturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus, an rotundum? CHAR. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νετε δ' ὁμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βῆς, καὶ κύ-
νας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μύτειμι. διαπλευσας
γὰρ κοίμεινα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτὰς, ὦ
Ἑρμῇ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, εἰς τὸ ἀντι-
πέρας ἀποπλευσᾶμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἑραμί-
θρην τὰς Σήρας διαΐξασα. τεθνῶσι γὰρ δὴ πρὸς
ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ.
Προΐωμεν ὦ ἔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπε-
σθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῷ ζόφῳ· πᾶν ὁ καλὸς
Μέγillus; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων
Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα,
καὶ ἔδεν ἔτε καλὸν, ἔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη
καί

scendite tamen. Ego vero ad equos, et boues,
et canes, et reliquas animantes transeo: traici
enim et has oportet. CLOTH. Accipe istos
abducendos. Ego ipsa quoque in aduersam ri-
pam renaugabo, Indopatē et Heramithrē
Seras transductura: mortui enim sunt in pug-
na de finibus commissa. MERC. Heus pro-
cedamus, vel potius sequimini me deinceps
omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! ubi
nunc pulcher Megillus? aut qua re hic digno-
scat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha?
omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, ne-
que quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τριβῶνιον, πρῆτερον τέως ἄμορφον εἶ-
 καὶ δοκῶν, ἰσότημον γίγνεται τῇ πορφυρίδι τῆ
 βασιλῆως. ἀφανῆ γάρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τοῦ αὐ-
 τοῦ σιότητος καταδεδυκότα. Κυρίσις, σὺ δὲ πᾶ-
 ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις; ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γου σοι Μικυλλῆ· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω-
 μεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, ἐτελεύσθης γάρ, ὦ Κυρίσις, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖς;
 ΚΤΝ. Εἴ λέγεις· ἰδὲ ἂν προσέρχεται δαδα-
 χῆσά τις, φοβερὸν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσ-
 βλέπῃσα· ἢ ἄρα παρ' Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἐοι-
 κεν ἀπὸ γὰρ τῆ σχήματος.

EPM.

iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante
 videbatur, aequum honorem regis purpurae
 obtinet: speciem enim neutra habet, eandem
 vtraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, ambo vna ibimus. MIC. Bene mo-
 nes: manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 nax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyis
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

23. MERC.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνει τέτταρες, ὦ Τισιφῶν, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πά-
λαι γὰρ ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς παρμένει.
ΡΑΔ. Πρέσβευε αὐτῷ ὦ Ἑρινύ. σὺ δὲ ὦ
Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. ὦ
Ῥαδάμανθ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον
ἐπίσπεψα παραγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;
ΚΤΝ. Πάντως βέλομαι κατηγορεῖσάί τινας, ὃ
συνεπίστανται πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν
βίον. ἐκ. ἂν ἦν ἀξιοπίστος εἶην λόγων, μὴ ἔχῃ
πρέτερον αὐτὸς Φανείας οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα
ἐβόωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΤΝ. Κυνί-
σκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ.
Δεῦρ' ἔλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δόμην κατὰση-
θι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγορεῖς.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra
mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic
vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys:
tu vero, Mercuri, praeconium fac et aduoca.
CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rha-
damanthe, me primum inspiciendum admoue.
RHAD. Qua causla? CYN. Omnino decre-
vi accusare aliquem criminum, quae me con-
scio in vita patrauit: neque vero fide dignus
ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse,
et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem
es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia
philosophus. RHAD. Huc accede, et primus
sta in iudicio. tu vero accusaturos aduoca.

24. MERC.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκη τέτατ' κατηγορεῖ, δεῦ-
 ρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὔδεις προσέρχεται· ἀλλ'
 ἔχ' ἰκχὸν τέτο ὦ Κυνίσκη· ἀπόδουθι δὲ ὅπως
 ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΥΝ.
 Πᾶ γὰρ ἐγὼ σιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅπό-
 τ' ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσθηται παρὰ τὸν βίον,
 καὶ ἔκασον αὐτῶν ἀφανῆ σίγματα ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδὲ σοι γυμνὸς παρ-
 ἔστηκα· ὥς ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ φῆς τὰ
 σίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν ἄτοσι,
 πλὴν τέτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ,
 καὶ ἀσαφῶν σιγμάτων· καίτοι, τί τέτο; ἰχνη
 μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, ἐκ οἷδα
 δ' ὅπως ἐξαλλήλεται, μᾶλλον δὲ ἐκσκόπται·
 πᾶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum
 velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo ac-
 cedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue
 te, ut inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam
 ego notis compunctus essem? RHAD. Quae-
 cumque vestrum quisque mala in vita patraue-
 rit, eorum notas quasdam visum effugientes in
 animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi ad-
 sto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD.
 Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas
 aut quatuor, euanidas omnino et vix cognos-
 cibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia qui-
 dem et signa notarum inustarum adsunt, sed
 nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.
 Quo-

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω· πάλαί πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τῆτο ἐμπολήσας σίγματα, ἐπειδὴ τὰχιστα Φιλοσοφεῖν ἤρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. ΡΑΔ. Ἀγὰρ ὦ γε, ἔτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπιδι ἐς τὰς Μανάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον ἔ Φῆς τυράννη, ἄλλας προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τὸ μὲν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρὸν ἐστὶ, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαί γάρ σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥς ἐπισκόπει.

ΡΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, o Rhadamanthe, et breui exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

RHAD.

428. LVCIANI CATAPLVS,

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτο-
τόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, κα-
θαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἅπιθι καὶ σὺ
παρὰ Κυνίσκον ταχονί· τὸν τύραννον ἤδη προσ-
κάλει. ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδα ἤκέτω,
ποιῖ ζρέφη; πρόσσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκα-
λῶ· πρόσβαλλ' αὐτόν, ὦ Τισιφόνῃ ἐς τὸ μέ-
σον, ἐπὶ τράχηλον ὠθῆσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε,
κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ
εὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, εἰ δὲ λόγων ἔδει· γνῶ-
σθι γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλ' αὖτις ἐξην ἀπὸ τῶν
σημάτων· ὅμως δὲ, καὶ τοὺς ἀποκαλύψω σοὶ
τὸν ἄνδρα, καὶ τὰ λόγῳ δείξω φανερώτερον·
εἴ τοσι

RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus.
RHAD. Euge, Micylle, purus plane es et
nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum
illum. Tyrannum iam aduoca. MERC. Me-
gapenthes Lacydae F. prodito. Quo te vertis?
accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum,
Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero,
Cynisce, accusa iam et conuince: prope enim
homo est.

26. CYN. Vniuersim quidem neque opus
erat oratione. Statim enim illum, qualis sit,
cognosces ex notis: tamen et ipse detegam ti-
bi virum, et oratione mea clarius ostendam.
Quae

ἑτοσί γὰρ ὁ πρῖσκατάρατος, ὅποσα μὲν ἰδιώτης
 ὢν ἐπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 θρασυτάτας προσεταιριζόμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατε-
 ἔστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ εὐσίας ἐκάσων ἀφαιρέμενος, καὶ πλείτε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, εὐσεμίαν μὲν
 ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμό-
 τητι, καὶ ἕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφή-
 βους κατασχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κούοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερβολῆς μὲν γε, καὶ τύ-
 φου, καὶ τῷ πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φρυάγμα-
 τος

Quae igitur facerrimus iste, quamdiu priuatus
 fuit perpetraverit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemuatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est;
 virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-

tes

τος 16), ἔδδ' κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτὴν
 λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γέν' ἂν τις τὸν ἥμισυ
 ἢ τέτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν
 καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργεῖν
 αὐτῷ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο; ὅς γε μηδὲ
 τῶν οἰκιστῶν ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτ'
 μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτῷ διαβολή, αὐ-
 τῷ εἴση, προσκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῷ πεφο-
 νευμένους· μᾶλλον δὲ ἀκλήτοι ὡς ὀρεῖς πάρεσι
 καὶ περισσύντες, ἀγχεσιν αὐτόν· ἔτοι πάντες,
 ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τῷ ἀλιτηρίᾳ τεθναῖσιν·
 οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευ-
 θέντες·

tes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis
 repetere. Facilius enim solem aliquis quam
 istum oculis rectis et nihil conniuentibus ad-
 spexisset. Verum etiam crudelem istius in no-
 vis suppliciis excogitandis solertiam, quis enar-
 ret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit.
 Hanc vero non esse inanem contra istum calum-
 niam, statim scies, si aduocari iusseris ab isto
 interemtos. Quin inuocati, ut vides, adsunt
 et circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhada-
 manthe, ab execrabili homine perierunt: alii
 quidem insidiis, quas ob uxores formosas illi
 struxit

16. Φρύαγματος.] Φρύαγμα equorum est
 nitus naribus excussus, irae et ferociae
 nuncijs, quem ~~fructum~~ latini dicunt, ἢ
 Φρύαγμα Graeci. Gesner.

Θέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων
ἀγανακτήσαντες· ποί δὲ, ὅτι ἐπλέτυν· οἱ δὲ,
ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ
ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ;
ΜΕΓ. Τὲς μὲν Φόνους εἰργασμαι, ἕς λέγει. τὰ
δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχεύας, καὶ τὰς τῶν
ἐφ' ἡβῶν ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρ-
θένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μὲ κατεψεύσα-
το. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν καὶ τέτων ὦ Ῥαδάμανθυ,
παρῆξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τέτεις λέ-
γεις; ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν
λύχρον αὐτῆ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσασσι γὰρ
αὐτοὶ

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis con-
rumeliae causa ad ipsum perductis; alii quod
essent diuites; alii, quod dextri essent ac pru-
dentes, iisque, quae fierent, minime delecta-
rentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perperravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est. CYN. Igitur et horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Aduoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio

E e dicent.

αὐτοὶ παρέλθοντες, οἷα πράττοντι συνηπί-
σαντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλένη, καὶ ὁ Λύχνος
ὁ Μεγαπένθης παρέξω· εὐγε ἐποίησαν ὑπαλά-
σαντες. ΡΑΔ. Εἶπατε ἔν ὑμεῖς ἃ σύνισε Με-
γαπένθει τέττω· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλένη λέγε.
ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καταγάρησε· Κυνίσκος·
ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα· Ραδά-
μανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ
διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν ἔν κα-
ταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένεσθαι· καὶ
σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. ΛΤΧ. Ἐγὼ
τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἐκ οἶδα· εἰ γὰρ παρῆν· ἃ
δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λε-
γειν· πλὴν ἄλλα ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρ-
ρητα

dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Le-
xus et Lucerna Megapenthis adsunt. Bonum
factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos,
quorum consciis sitis huic Megapenthi. LECT.
Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen di-
cere ea, Domine, pudore prohibeor, tam tur-
pia erant, quae in me patrauit. RHAD. Pla-
nissime igitur contra illum fers testimonium,
qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lu-
cerna, dic testimonium. LVC. Diurna eius
facinora non noui; neque enim aderam: quae
vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dice-
re. Verum vidi equidem infanda multa, et
contu-

ῥητα, καὶ πᾶσαν ὑβριν ὑπερπεπαικότα 17). καίτοι πολλάκις ἐκὼν τέλειον ἔκ' ἐπίνον, ἀποσβᾶναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίκνεν.

P A Δ. "Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἰδωμέν τῶν σιγμάτων. παπαί, ὅλος οὐτοσί πελιδνός, καὶ κατὰ γράφος, μᾶλλον δὲ κυανός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἔν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρι;
K T N.

contutneliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non hiberem, extinguere cupiens: at ille et admouit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. R H A D, Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est liuidus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

E e 2

CYN.

17. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Reiz.

434 LVCIANI CATAPLVS, etc.

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοὶ και-
νὴν τινα καὶ πρέπασαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι· ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοὶ μεγίστην ἐπὶ
τέτῳ χάριν εἶσομαι. ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι
τοῖς ἀποδνήσκασι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν μόνος ἐξ
ἁπάντων ἄποτος ἔσω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ; ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως
ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον
ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν
τρυφὴν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεῖς ἔτοςί, δε-
δόςθω, μεμνημένος ὧν ἐπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.
RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me
initurus. CYN. Mos est, puto, mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibit.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Grauem ita
poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluar. RHAD. Bene mones.
Damnas esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

Mortuorum Dialogi.

D iogenis et Pollucis	1
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphilochoi et Trophonii	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantæ et Callidemidæ	30
Cnemonis et Dainnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- verforum	41
Crateris et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Hærculis	88
Menippi et Tantali	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therisitæ et Menippi	125
Menippi et Chironis	137
Diogenis, Antisthenis et Cratetis	130
Menippi et Tiresiæ	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Sostrati	147

Menippus, siue Necyomantia	153
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Piscator, seu Remiiscentes	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti
V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.
p. XXXIV. sq.

Quaestum est viris doctissimis, quid esset apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed. Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλοις. Micyllus interpretatus est appetibilis amicis. I. Fr. Gronovius autem utilis aduocatus amicis, quod probant filius Iacobus et Hemsterhusius ὁ πανο, idque conuenit satis contrario Φοβερός ἐχθροῖς. Ego autem nondum potui intelligere, quomodo et forma verbi, secundum analogiam linguae, et origo eius, possit hanc significationem admittere. Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικασθῇ, quod sit eiusmodi, vt id homines ἐπιδικάζωνται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, vt Kusterus de Verb. med. p. 112. ostendit, certare de hereditate, petere hereditatem. Hinc factum, sicut in aliis verbis, vt quod primum de certa parte diceretur, id vsurparetur deinde de genere vniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι experere aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua consequenda, sibi vindicanda. Hoc sensu planissime dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. demonstrans Strepsiaden se ἀγοικὸν vocare, non deprimentem sui causam, sed suarum diuitiarum indicandarum: ἔ γάρ αὖν, εἰ μὴ πάντα πλεῖσιος ἦν,

ἦν, ἐπιδικάσατο ἂν αὐτᾶ ἡ γυνή, nobilis et urbana femina, nisi valde diues fuisset, eum non appetisset, eius conditione uti noluisset. Vnde cogi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις esse, quem, utilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam conseruate expetant, in quo colendo, obseruando, retinendo, certent. Idque etiam confirmat locus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae vnum illum Luciani locum exhibent) Antiqu. IV, 2. 4. ed. Hav. vbi Moses dicit Aaronem, etsi Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id κατατίθεσθαι ἐπιδικάσιμον, ponere in medio, ut de eo consequendo certens, qui velint, ut petat, qui velit.

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.